THE GOVERNMENT BRENNEN COLLEGE MAGAZINE

TELLICHERRY

MARCH 1936

Published by the Govt. Brennen College Co-operative Union, Ltd.

VERSITY LIBRA
1 APR 1946
MADR

For favour of ~~Exchange~~ / Review.

The copy of the issue containing the review may be kindly sent.

CONTENTS

ENGLISH

1.	Rudyard Kipling	T. R. Nayar ...	1
2.	The Eugenic Aspect of Marriage ...	K. Lakshmanan ...	7
3.	On a Visit to a Country Place ...	'V' ...	11
4.	Kolar Gold Fields	A. M. Ismail ...	12
5.	Bappan and Selma (Short Story) ...	T. Muhammad ...	16
6.	On Vanity	'Peacock' ...	19
7.	To Th——(A Sonnet)	'V' ...	24
8.	The World and Woman's Future ...	Anti-Feminist ...	25
9.	King George V (an Appreciation)	...	33
10.	Place of Ideals in Life ...	...	36
11.	On the Sense of Humour	R. Krishna Maller ...	39
12.	Dr. Bernard's Diary	K. Bharathan ...	41
13.	College Notes	...	44

MALAYALAM

1.	കൃതജ്ഞത	മൂക്കോത്ത് കുമാരൻ ...	
2.	നമ്പ്യാരെപ്പററി രണ്ടു വാക്ക് ...	അഹമ്മദ് മൊഹ്യൂദ്ദീൻ ...	1
3.	പാവനസ്മരണകൾ	കെ. സി. ...	7
4.	ഭാരതീയരും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസവും ...	കെ. ടി. രവീന്ദ്രനാഥൻ ...	11
5.	ഭരണസഭകളിലെ കക്ഷിവിഭാഗം ...	പി. കണ്ണൻനമ്പ്യാർ ...	14
6.	വ്യക്തിപരമായ മഹത്വം ...	ടി. മുഹമ്മദ് ...	19
7.	ആ യാചകി	ടി. കെ. ഭീമൻ ...	23
8.	എങ്കിലൊ	കെ. എം. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻനായർ ...	27
9.	പി. പി ഡി'റൊസാരിയൊ ...	മൂക്കോത്ത് കുമാരൻ ...	28
10.	കളരിപ്പയററ്	മുട്ടങ്ങൽ കുമാരൻ ...	32

EDITORIAL COMMITTEE:

T. M. Kelu Nedungadi M. A., L. T.
Principal.

C. R. Venkatachalam, M. A., L. T.,
K. K. Chathu Achan, M. A., L. T.,
T. Raghavan Nair, B. A., L. T.,
Editors.

M. R. Ry. V. K. Krishnan Nambyar, Avl., B. A., B. L.,

(Retired Sub-Judge),

who presided at the Annual Prize Distribution, February 1936.

President distributing Prizes.

EDITORIAL COMMITTEE:

T. M. Kelu Nedungadi M. A., L. T.
Principal.

C. R. Venkatachalam, M. A., L. T.,
K. K. Chathu Achan, M. A., L. T.,
T. Raghavan Nair, B. A., L. T.,
} Editors.

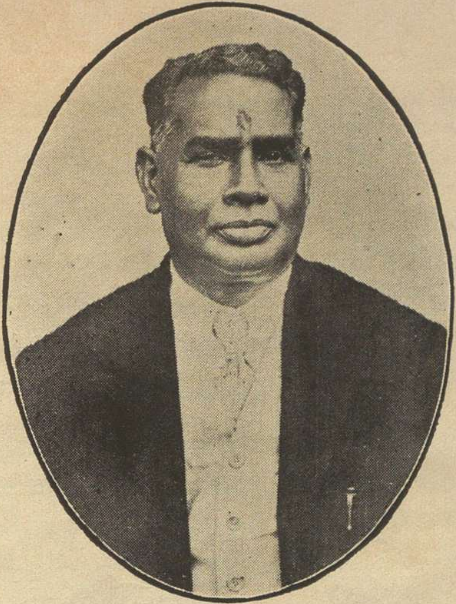

M. R. Ry. V. K. Krishnan Nambyar, Avl., B. A., B. L.,

(Retired Sub-Judge),

who presided at the Annual Prize Distribution, February 1936.

President distributing Prizes.

UNIVERSITY LIBRARY
APR 1

Rudyard Kipling.

—:o:—

Rudyard Kipling is a poet, novelist and short-story writer. His poems and novels, however, are not of equal merit with his stories; and as Scott is remembered as a great novelist though he has also written some ballads of great merit, Kipling's place in the history of Letters is among the great writers of short stories.

Theme: The theme of most of Kipling's writings in verse and prose is India. His poems are written in vindication of the quiet, inglorious and strong men who have sacrificed their lives in maintaining England's greatest dependancy. The British Soldier and the British citizen are the heroes that he holds up. It is seldom, he says, that even the British Government in India is just to them; the ballad of "Jack Barrett" in Departmental Ditties is a thrust to the Tin Gods above,

"Jack Barret went to Quetta
Because they told him to,
He left his wife at Simla
On three fourths his monthly screw"

But Jack Barrett died at Quetta,

"And when the last great bugle call
Adown the Hurnai throbs,
When the last grim joke is entered
In the big black Book of Jobs
And Quetta's grave yards give again
Their victims to the air,
I shouldn't like to be the man
Who sent Jack Barrett there."

"Pagett, M. P." is a sneer at the members of Parliament who make their fair weather studies of the East and learn little of Indian heat, dysentery and dust storms.

"And I laughed as I drove from the station,
but the mirth died out on my lips

As I thought of the fools like Pagett who
write of their Eastern trips
And the sneers of travelled idiots who
duly misgovern the land
And I prayed to the Lord to deliver another
one into my hand."

Imperialism: There was never a writer in the history of Letters who had used literature to influence the political thought of the nation as Kipling in the last twenty years of the nineteenth century. He thought he should say to his people that they are the chosen folk of God and the Lord God of Hosts has called them to fight, conquer and govern the "lesser breeds without the law" that burn their fires on the frontiers of civilisation. As the high priest of Imperialism, Kipling has been a danger to the world more than fifty M. Ps. of that colour put together.

Recessional: Kipling's most famous poem is "Recessional." There are those who believe it to be the greatest patriotic hymn in the language. It is sung on Empire days, but mark the arrogance that is its chief merit:

"If drunk with sight of power, we loose
Wild tongues that have met thee in awe
Such boastings as the Gentiles use,
Or lesser breeds without the law
Lord God of Hosts, be with us yet
Lest we forget—Lest we forget."

Kipling has become by writing it a great political force, but as a writer observes, "not all the Great Powers including Japan can make it poetry."

Beetle: Even as a boy, Kipling was an admirer of the brute in man. "Stalky & Co." is a sketch of his school life. Stalky, McTurk, and Beetle, who is Kipling himself, are rare bullies; and when they have contrived to discomfort their masters in Colonel Dabney's Grounds, witness Beetle's joy. He "lay at full length on the turf behind the lodge

literally biting the earth in spasms of joy." Kipling's love of brutality, he pictures ecstatically again in Dick Heldar in "The Light that Failed." Dick Heldar is travelling through Sudan. The children of the desert hit the train, as all children do, with stones. "'Is it worth while giving them half a hopper full?' the Subalterns asked of the Engine which was driven by a Lieutenant of Sappers.

'I should think so! This is my section of the line. They'll be playing old Harry with my permanent way if we don't stop'em'.

'Right O!'

'Hrrumph' said the machine gun through all its five noses as the Subalterns drew the lever home.

Dick stretched himself on the floor, wild with delight at the sounds and the smells.

'God is very good—I never thought I'd hear this again. Give'em hell, men! Oh, give'em hell', he cried."

Stories: "Give'em hell" is what Kipling sings in most of his Indian stories, which, by the way, are a hundred and twelve in number. It is the message Kipling has given to Empire Builders. "On Greenlow Hill" is the story of the murder of a native deserter. He has been troubling the soldiers' camp at nights. He must be shot. Ortheris—let Kipling tell the story-"makes it known to his two friends that the game is to be his, and invites them to spend the day with him over against a valley......It is to be a sort of picnic and meanwhile Mulvaney will oblige with a tale, or as it proves on this occasion, Learoyd, while the three lie under cover, Ortheris fondling his rifle and always with his eye on the valley. With beer and pipes added, the little shooting party spend a pleasant afternoon waiting for Ortheris' game. As the story ends, the story of Learoyd's heart,

"Ortheris suddenly rose to his knees, his rifle at his shoulder and peered across the valley in the clear afternoon light......A speck of white crawled up the water course.

'See the beggar? Got'im?'

"Seven hundred yards away and a full two hundred down the hill side, the deserter of the Aurangabadis pitched forward, rolled down a red rock and lay very still with his face in a clump of blue gentians while a big raven flapped out of the pine wood to make investigation."

"'That's a clean shot, little man,' said Mulvaney.

"Learoyd thoughtfully watched the smoke clear away.

"'Happen there was a lass towed up wi' him too' said he.

"Ortheris did not reply. He was staring across the valley with the smile of the artist who looks on the completed work."

There is a brutality in the stress of war, but this is an instance of murder pursued as a fine art. The same kind of unholy delight is expressed in the story, "On the City Wall" which describes a North Indian Hindu Muslim riot. "The six or eight Police-men with each tazia drew their batons and struck as long as they could in the hope of forcing the mob forward." Hugnonin, the A. S. P., is violently enraged. "No one killed yet?" he shouted, "I'll keep them on the run till dawn. Trot'em about till the troops come!" and two companies of Native Infantry, a squadron of native cavalry and a company of British infantry are ordered to charge the mob, but, "what a beastly shame, no ball cartridge!"

Kipling's influence: There are some writers whose importance is that they voice the moods of the day. Byron and Tennyson are two great writers who are also important as representative men. Kipling represents in English literature the revolt of the western peoples, towards the end of the last century, against the gentler instincts of the mind. He is representative of the physical force ideal that now stalks the world.

As a man of letters: If, as an influence, Kipling is a danger to the peace of the world, as a writer he is a delight. Ballads like Mandalay, Fuzy Wuzy, Danny Deever, Oonts, Gunga Din, Soldier Soldier, are masterpieces with jingling choruses and catchy refrains. They are written in inspiring cockney which, more than simple English, seems to be Kipling's proper medium just as native Scotch is Burns's own proper language. Look at the mournful refrain of "Cholera Camp."

"Oh, strike your camp an'go, the bugle's callin',
The Rains are fallin'—
The dead are hushed an' stoned to keep'em safe below,
The Band's a doin' all she knows to cheer us;
The chaplain's gone and prayed to Gawd to'ear us—
To'ear us—
O Lord, for it's a killing of us so!"

But it is as a story teller that Kipling will be remembered. The stories may be forgotten soon after they are read; no character of Kipling may remain in our memory excepting the author's own beloved soldier Mulvaney, but in the reading the stories convey a remarkable sense of reality. They thrill with surprises and are also most skilfully told even as anecdotes are told. Like Stevenson, Kipling has also written some stories specially for children. Better than those, however, are his 'Just so stories' which may find a place in any nursery book shelf. Every child should be delighted to hear how the Alphabet was made, how the Camel got his Hump, how the Leopard got his Spots, How the Whale got his Throat etc. The Jungle Books should delight children of all ages from nine to ninety. The Mowgli stories and the stories like Red Dog, Kaa's Hunting, The White Seal and the Undertakers are if anything, masterpieces.

Kipling's Humour: Some of Kipling's stories are full of roaring mirth. In 'The Taking of Lungtungpen' Mulvaney and company swim across a river in the dark; "an' the six and twenty of us tumbled wan after the other, naked as we was born, into the town of Lungtungpen. There was a melly av a sumpshus kind for a whoile, but whether they tuk us, all white an' wet, for a new breed av divil or a new kind of dacoit I don't know. They ran as tho' we was both, an' we wint into them, baynit an' butt, shriekin wid laughin.'"

And after taking the town, "Number off from the right," Sez the Lift'nant. "Odd numbers fall out to dress; even numbers pathrol the town till relieved by the dressing party".

"The Headman of Lungtungpen who surrendered himself asks, 'Av the English fight like that wid their clo'es off, what in the wurruld do they do wid their clo'es on?'"

Now listen to the audacity of Kipling. It is Kipling all over. "Wud fifty seasoned sodgiers have taken Lungtungpen in the dhark that way ?-No! They'd know the risk as fever and chill; let alone the shooting. Two hundher' mighter have done it. But the three-year-olds know little and care less; an' where there's no fear there's no danger. Catch him young, feed him high, an' by the honour av that great, little man Bobs, behind a good officer, 'Tis 'nt only dacoits they'd smash with their cloe's off—'tis con-tin-nental A-r-r-r mies! They tuk Lungtungpen nakid, an' they'd take St Petersburg in their dhrawers; Begad, they would that!"

Kipling's imperialism you may loathe, the materials, characters and actions of his stories may displease you; but it must be said that he tells his stories magnificently.

T. R. Nayar.

The Eugenic Aspect of Marriage.

The study of Heredity in man offers an alluring field for future investigation, not indeed for the determination of the fundamental laws of Genetics, but for the application of the laws to that species upon which all conscious progress depends. If the degree of man's evolution is to be measured by the degree of his success in controlling his environment man's application of any knowledge of heredity either directly to himself or indirectly to plants and animals is indeed a great contribution to human progress. The kind of knowledge responsible for the improvement of crops like paddy and wheat can certainly be applied with certain reservations to the breeding of man, as man belongs to the same evolutionary series. The study of human heredity has been seriously hindered by many a factor, and the length of human life and the insurmountable difficulties in subjecting human families to close and scientific scrutiny are only some of them.

At the outset it is necessary for the layman to have a rough idea of the mechanism of heredity. It must be observed that characters as such are not inherited. People say that my eldest son has my eyes, but strictly he has not, because I still possess them. In fact what I have transmitted is some thing that determined the shape and expression of his eyes, and that in genetic language is called a "Determiner". These determiners are situated in the thread-like bodies called "Chromosomes" which are present in every human cell, and each trait of an individual, whether normal or abnormal, is represented as a determiner or a "Gene" in the chromosome. These genes are of two kinds, namely, the "Dominant" and the "Recessive." Several abnormalities in man are dominant traits; that is to say, all the progeny of an affected man will be affected, and in the second generation (F2) if cousin marriage is the rule, 75% of the children will be affected. Among these dominant and undesirable abnormalities may be mentioned hereditary cataract, defective teeth and hair, scaly skin, Huntington's Chorea (an affection of the nervous system) and imperfectly developed sex organs. In

families affected by these diseases there will be some unaffected mem-, bers, but there is no guarantee that the latter cannot transmit the disease as there is no genetic assurance that they are germinally pure normals. Those who long to have a healthy progeny must on no account have any alliance with such a family.

There exist some other undesirable human traits which are mostly recessive, and so cannot be detected in seemingly normal individuals, who, though they look normal, may be "carrying" the factor for the particular malady inside them. Hereditary feeble-mindedness, some forms of epilepsy and insanity belong to this category. In a family affected by feeble-mindedness, cousin marriages should never be encouraged, because there is every chance of all the resulting progeny being feeble minded. Both the parents are invariably carriers of the disease; and hence the unfortunate children will get a double dose of the factor for the disease.

In the majority of families afflicted by hereditary diseases, if we examine their genealogical records, we often find that the marriage of near relatives was a common occurrence in the past. A rapid review of the past would reveal many a pathetic tale of consistently degenerate families with infamous records. Dudgale has closely studied the notorious family of Max Jukes. In this family the marriage of near relatives was the rule, with the tragic result, that for six generations the family as a whole specialised in pauperism, prostitution and crime. When in 1877 a study of Max Jukes's progeny was undertaken, Dudgale noticed that "about one third of the degenerate strain died in infancy, 310 individuals were paupers, who all together spent 2300 years in alms-houses, and 440 were known physical wrecks. In addition over one half of the females were prostitutes, 130 were convicted criminals, including seven murderers. Only 20 individuals learned a trade and ten of these did so in States' prison".

Many of these were given chances to improve by being removed from their degenerate associates and placed in better environment, but still they remained degenerate. This terrible example of human heredity is one that the world does not desire and is a result of inbreeding in a family where the germplasm is bad.

Goddard in his study of 327 family histories wherein feeble-mindedness had crept in, found that somewhere between 50% and 75% of their pedigree records showed clear evidence of the hereditary nature of the defect. "Out of 144 matings of feeble-minded with feeble-minded, 482 children resulted, of which all except six were feeble minded. Theoretically all the 482 must be feeble minded, but it may be that the paternity is some other than that assigned." We can conclude that feeble mindedness is due to a single unit factor, recessive to normal mentality, i. e., hidden by normal mentality. So when a feeble minded marries a normal all the children in the first generation will be of normal mentality. Why cousin marriage is to be dreaded is because it tends to concentrate and bring out such dreadful recessive factors.

In striking contrast to the case of Max Jukes is that of Jonathan Edwards whose progeny according to Winship "consisted of 295 college graduates, 13 Presidents of great colleges, 60 physicians, more than 100 eminent clergymen and 75 officers in the Army and Navy. Besides it included 60 prominent Authors, more than 100 Lawyers, 30 Judges, one Vice-President and three Senators of the United States, several Governors, Mayors and Ministers, and the large industrial enterprises of fifteen Railroads, many Banks and Insurance Companies have all been indebted to their management."

Another interesting study by Goddard in human heredity concerning the progeny of two mothers by the same father has thrown much light on the part played by heredity in the moulding of character. Martin Kallikak, though he had a good English ancestry, took undue advantage of a feebleminded girl during the Revolutionary days. The result of their illegal indulgence was a feeble minded son who in turn became the progenitor of 480 known descendants, of whom 143 were feeble minded and a vast majority of the others never came up to mediocrity and there was not a single instance of exceptional talent among the whole family. After the War, Kallikak married a Quaker girl of good ancestry and settled down as a gentleman. This legal union gave rise to 496 descendants. All except two were of normal mentality and these two were not feeble minded." This clearly proves that heredity is the determining factor in the formation of character and so has to be seriously considered while selecting the life's partner.

Despite its immense possibilities for evil no one can object to the concentration of talent by strict inbreeding as in the case of the descendants of Jonathan Edwards. When we scrutinise the history of such families by looking into their genealogical records we find again that the marriage of near relatives was a pretty common occurrence in the past. Inbreeding in families which have shown superior civic value, tends to concentrate and purify the particular factorial combinations which cause their superior talent, and thus it is that a genius is produced. Even though the argument on the other side is equally great, it will be really advisable to do away with statutes against the marriage of first cousins, as are laid down by many a State in America. "If such laws had been exercised in every mating, the world would have lost an Abraham Lincoln and have been compelled to punish a Charles Darwin."

Marriage laws by themselves have not done much good to humanity. If the opaque bandage across Cupid's eyes was to slip fortunately in that great moment of falling in love, and the arrow was directed somewhere rather than sent blindly wild to hit any fanciful object it would be perhaps just as well for the people in the socially advanced countries. Heaven may be the place where marriages are made, but it is in this world of ours that the children have to be brought up and there is nothing romantic in tending defective children.

The powerful Dictators of to-day would be doing humanity a great deal of service, if only they would dictate to the world at large whom to marry and whom not to marry. The Nazis have indeed taken the initiative in this matter and have prevented the undesirables and imbeciles from begetting their like. And lately Britain also has been on the lookout for "pedigree" babes, and the Eugenic Society of London has done much work in this direction, by advocating the practice of answering very intimate questions of Doctors before marriage. As defective and sub-normal children are rapidly rising in numbers, the youngsters of to-day would be doing a great service to their country in particular and the world at large, if they would undergo willingly the ordeal of a strict examination by competent authorities before they plunged into marriage.

Kottieth Lakshmanan, B. Sc. Ag.,
(Old Boy.)

On a visit to a Country Place.

O never joyed I more, though many a time,
Since in my life, spots fairer have I seen:
I seemed to tread on air, my feet fast bound
In spell of beauty, and this flesh, heavy,

Earth-drawn, changed on me to incorporeal!
Yet, what so possess'd my spirit escapes
Me now, as it did then: it could not be
The place only, for I have been to spots

Far fairer deemed, where eye and ear do vie
Which should deeper awake the heart's response;
Where the sight of splendour, lavish spread around,
Still seems to wake the feather'd warbler's skill;

But something strange, a spirit's ecstacy
Held me now. Perhaps some friend, once dear, now strange,
Sent thoughts, me after, wing'd messages of love;
Perhaps some happy dream, my own, had come

And gone unnoticed, yet had done me good:
Some fairy thing, too rare to come in sight,
Too weak to bear the scorching glare of day,
Whose face and features disappear, ere we

Can rightly scan them; as though a radiant God,
Flying 'twixt earth and sky, should ope the window,
Cast one smiling glance at the unknowing scene,
And then, vanish for ever. What God was it

My fate just drew me near? Siva, austere,
With knotted snake for garland? Or, the sweet
Smile of Arjun's friend?........Rather Love, with wings
Now folded, bearing Pleasure in His train.

V.

Kolar Gold Fields.

——:o:——

I

Travel for its own sake has many rewards. Enjoyment and education are perhaps the greatest of these. Sometimes I wish I were a traveller all my life. With all its troubles its compensating joys are such that we find to-day flying and travelling universities rising up in Europe, America and the far East. Looking back to my own experiences there are few places which are so well worth a visit as the Kolar Gold Fields from which most of India's gold is obtained.

Gold was and still is a much-sought-after thing. King Midas represents but the passion in man to hoard gold. Gold indeed is the chief factor that influences the history of mankind. It has come to have the same meaning as wealth. It was this Midas passion for gold that gave rise to alchemy, which to-day has developed into the great science of chemistry, and it was this passion which led the Westerners to explore India the veritable El-Dorado of the East.

II

The journey is a very enjoyable one, and the first thing that strikes one is the rocky landscape. The Kolar Gold Fields are situated in Eastern Mysore at a height of about 3000 ft. The next thing that strikes a stranger is the appearance of a very busy industrial area with huge machines and shafts and hills of sand (dug out from the earth).

Though the existence of gold had been known for a long time it was only in 1873 that a certain Mr. Lavelle obtained the permission of the Government for conducting mining operations in the district for a period of 20 years on an agreement to pay a royalty of 10 % on all ores obtained. He formed a number of companies which worked rather unsuccessfully for many years. They were on the point of closing down when they were prevented from doing so by Mr. John Taylor. The concerns were kept up and after a few years more the share holders got their reward by securing huge dividends.

At present the lease is held by a number of English companies. The mines extend to seven miles lengthwise and three miles in breadth. There are five railway stations within the area. The names of the important mines are Balaghat, Coromandel, Oorgaum, Nandidrug, Marikuppam and Champion Reef, of which the first two have closed down because the ore there has been exhausted. Experts are of opinion that all the ore will be exhausted in about 30 years.

There runs a road from end to end of the mining area, within which are situated two little towns. They are Robertsonpet popularly known as the "Town", and Andersonpet the "Beershop"—because the first shop in the town was a beershop. Robertsonpet is the more central and bigger one. The market and bazaar are situated here, where every sunday there is a "market-fair." Commodities of all sorts are brought by merchants from different places and sold in stalls which on other week-days lie vacant. The crowd is largest on the "pay-day". In this town there are a good number of shops. Besides there is a beautiful little club where golf, tennis, billiards etc. are played and which also contains a library and reading room. There are also a good hospital, a travellers' bungalow, and a park.

Within the mining area there is an extensive gymkhana ground. There are also a European club, several societies, a few schools, and one or two cinema and dancing halls. There are good houses, cottages, villas and bungalows both in the town and adjacent to the different mines. The area is electrically lighted. The town has many up-to-date conveniences and though small is more European than Indian in its appearance and outlook. Village and town life in one, with only one disadvantage—the noise of machinery.

A word might be said of the population. It consists of a majority of workers and labourers and a very small minority of officers, tradesmen and others. Once the mines close down, the place will be deserted and have a very meagre population. Most of the officers are Europeans. They were formerly not allowed to bring their ladies, but now there is no such restriction.

The condition of the labourers is positively pitiful. It is a most unpleasant contrast to that of the employers. Much has to be done to improve their condition. Every now and then, "air blasts" occur in the mines, with much loss of life. Though, to be fair to the authorities, something has been done, much remains to do. The treatment meted out to the sweating labourers when they come out of the mines stripped and almost stark naked is most humiliating indeed.

III

The mines run continuously underground. For the first thousand feet or so, they go vertically downwards, and then they branch off differently. "The deepest workings exceed 5000 ft." In certain places the quartz is 30-40 ft wide, but on the average it is only 3-4 ft. The gold is not distributed equally throughout. In all the mines the methods of extraction and the machinery used are almost alike. The electric power for running the machinery is got from the Sivasamudram Falls. Besides there is a local power-station where electricity is generated by steam-power.

The means of going in and out of the mines are the lifts which work at a high speed. When the labourers go by turns into the mine, they take a special candle with them.

After the labourers get down they load the lifts with gold ore which is usually mixed with earth and other impurities. This is in the form of big stones. Then the lifts are emptied at the surface and taken in trollies to a place where they are converted into smaller pieces to facilitate work. At the same time the mere earth is separated. After that the ore is sent to the "rock-breakers." Here there are very large machines at work. There are great stone-pillars which exert a great pressure on the containers. Here the ore is pounded. Then it is sent to the stamping or crushing mills where it is crushed with water into fine sand. After this the sand and water are poured into nets which contain 1000 holes per sq. inch. These nets are spread on tables on which there are large sheets of copper over which there is a thin layer of mercury. The particles of gold adhere to the mercury

and form a mercury-gold amalgam. This amalgam is scraped out after some time and put into chamois leather bags. When these are pressed the excess of mercury flows out and the amalgam remains in the form of a ball. Of this about 50% is gold. Then these balls are heated in retorts. The mercury vaporises and "sponge-gold" remains. This is purified and is then fit for the mints.

It is estimated that 3 drams per ton of gold does not mix with the mercury because it is caught in by the tables. But by a number of very developed processes the whole gold with the exception of a very small fraction is recovered.

Ali Muhammad Ismail.

(*Old Boy*).

MUL
094170

Bappan & Salma

(A Short Story).

IT was the fifteenth of Rajab. The unsteady moisture-laden winds had given way to a scorching Saharan heat. The clock had struck eleven. Bappan was seated in an easy-chair kept in the court-yard in a position favourable to meditation and chat. His wife Salma sat beside him. The lovely scene—the full moon in its majestic splendour, the twinkling stars 'like diamonds in the sky', the radiant Heavens of the moonlit night whichi nvited meditation and discourse on the beauty and mystery of nature--prevented them from going to bed. After an hour's chat the "steady ticking of the bed room clock", which seemed to convey a message to the husband and wife that it was time for them to invite repose, summoned them indoors and to bed.

Lying down, Bappan was kept awake by the heat which seemed to increase every minute. He lay for a while, his eyes wide open. But now suddenly he could discern something like a human form on the beam above. Horror! A sudden shiver passed through Bappan's frame.

"What is that"? Bappan thought. "Is it that I am dreaming? Is it this sleepless night that makes me subject to such curious hallucinations? No, that can't be. Is it some one who wishes to play a trick on me? ......No friend of mine would come at this hour to play a trick on me! A friend? No, no. It must—yes it must be a mortal foe. Let me have another good look at him".

Bappan looked again and was staggered. He rubbed his eyes with his fingers and stared dismally at the strange figure. Yes, there it was—that black, well-built body! That furtive mien! The face was hidden, but the whole attitude of the stranger suggested black malice and sinister evil!

Paralysed with terror, Bappan lay speechless for a while. The appearance of the thief at such a time, when the whole neigbourhood was deep sunk in sleep, filled him with unprecedented dread and terror.

He could do nothing. He could utter no word. Never before had he had to face a more formidable situation than this. His mind was a prey to despair. What could he do single, unaided, to save himself and his wife from the cruel clutches of the thief? Bappan knew that the thief was too strong for him in any hand-to-hand encounter, and besides, he might be armed. If he shouted for help, the thief might descend from the beam in a trice and do them harm. It was nearing midnight and a grim silence pervaded everywhere, a silence of dread and terror. He could get not one to come to his help and his wife Salma did not count—after all, she was a woman, and any assistance she could give would be ineffective. In an agony of spirit Bappan brooded with maddening thoughts and fears, and there seemed no possibility of escape. Gradually however, Bappan recovered a sort of tense calm of mind in which half a dozen plans presented themselves in rapid succession of hectic vividness—to be rejected one after another, until at last, a capital idea struck him and gave him hope and relief at last.

"Treacherous Villain! Thief!", Bappan muttered. "It is your dire folly that has led you to this house. You wretched creature, I will show you what I can do. Scoundrel! rascal! thief! watch and see what is going to happen!

"Salma, dear Salma, are you sleeping? I can't get sleep"

Salma: "Eh" (in a sleepy tone) "what, Bappan"?

Bappan: "Nothing. If you are not sleeping, just let me tell you a story and in this case a true story, which I am sure, you will like very much."

Salma was already under the shadow of slumber. She was not keenly interested in the story. Still to please her husband, she said, "Yes, begin. I am listening."

Bappan: "The interest of the storyteller is proportionate to the interest you take in hearing it. In telling stories there shall be no questions put to the narrator."

Salma: (drowsily) "Yes, begin."

The thief hearing this became very glad at heart. He could easier perform his job while the two fools were busy talking, and enjoy

the story simultaneously. The story seemed to be told mainly to entertain him. He would listen and catch two birds at a shot! (In India even the most hardened criminals are delighted by stories). Scarce did the robber suspect that Bappan had noticed his presence. It was with difficulty he could refrain from shouting "Begin your story, you duffer"!

Bappan: "Dear Salma, I am beginning my story. Yester morning while I was walking along in the lane opposite to "Pucca-Cottage", a serpent came running right against me."

"Ah! What did you do then"? Salma was half awake now.

Bappan: "Yes, wait. The very sight of the noxious reptile made me shiver and tremble with fear and terror. Since it was a narrow lane, I could not change my course. My friend Rama was a little distance off. I called out "Rama"! for help. But did Rama hear me? No. Then I called out again Rama! Rama! (a little louder). Still Rama seemed to have a deaf ear. Next I shouted out, for the serpent was close on me now, at the top of my voice, Rama! Rama! Rama!......................................"

Now Rama was living opposite to Bappan's house. Bappan's loud voice roused him from his sleep. Rama, thinking that something had gone wrong with Bappan, ran quickly to the door of Bappan's house and asked him the matter. The thief was all the time, you may imagine, cursing Bappan under his breath for forgetting himself in his excitement.

Bappan: "Why, I was only telling my wife a story. In the story I happened to call you so". Then going to the door and opening it, and admitting Raman, "If I am uttering a lie, ask that gentleman" (pointing out the thief above).

Ah! the cruel mortification of the thief! The triumph of the victorious Bappan! What happened next, readers may be left to guess for themselves.

T. Muhammad

(Senior Intermediate Class).

On Vanity.

"Vanity! Thy name is woman" so sung the bard of Avon three and a half centuries ago. Much water has, since then, flowed down the river Avon and I have often wondered why the Kamala Devis of the East and Pankhursts of the West have not bestirred themselves in this matter to see that such a slander on the fair name of woman-hood is expunged from the works of the Poet. It was only the other day I read of our Harijan youths of Nasik, who, in their denunciation of Caste and its evils gave a fiery demonstration of it by burning copies of Manu-smriti. And I for one would never have thought ill of women if they had followed such an example and burnt all the available works of Shakespeare! or if they are so minded, they may be able to induce our member for Madras in the Assembly (who has earned the reputation of having put the largest number of questions) to take up their case and interpellate a harassed Home Member to see if the works of Shakespeare containing this offending passage cannot be banned in India. (Just when I come to this part of my essay, a young fellow, fresh from college, of course unemployed, his head full of Shakespeare and other English literary celebrities, who has managed to put his swollen head on my shoulders whispers in my ear that Shakespeare addressed Frailty, and not Vanity as I have put it. But with all his book lore the poor fellow forgets that there is not a single play of Shakespeare which has not at least ten readings suggested to every one of its lines. What I have put in the mouth of Shakespeare can very well be from one of those numerous folio or quarto editions, and if my version is not in any of them, well, I feel it ought to find a place somewhere, for what difference does it make to you or to me if Shakespeare addressed Frailty or Vanity as woman? Is not Vanity itself a Frailty? These hair-splitting distinctions, which can engage the attention of only the unemployed, pass my comprehension. Besides, is it not a matter for women to quarrel about and why should we men poke our nose into it? He forgets also the title of my essay. To admit that he is right even if he be, would wound my Vanity and as I possess too good a supply of that

commodity to need any advice at the hands of a university fledgling who has nothing else to do but pick holes in other people's compositions, I stick to my version).

To return to my subject. I think, it is the fashion to-day among writers and speakers on any subject to begin their discourse with a definition of the title taken from the latest edition of Dr. Murray's Oxford Dictionary. Not having come across that heavy compendium and vain enough not to follow the herd, I have no idea of falling in line with them. Vanity is something indefinable and therein lies its charm. It droppeth like gentle rain from one's lips, it shows itself in names, in gait, in dress, in fact, in everything. That which is everywhere and part of everybody, I presume, needs no definition.

Somebody said, "What is in a name?". To me it seems there is everything in it. It is 'name' which distinguishes you from me, me from you and us from everybody else, and out of it has grown that species of Vanity which we might call Nominal Vanity. Time was when our people, fascinated by things western, first experimented with their names, and wonderful were the transformations that our poor Hindu names underwent. Family names and caste suffixes were twisted and turned in such a manner that they emerged in a western garb from this re-baptism. Ramaswamys became Ramsays, Neelakantans became Neil-A-Canteins and Ayangars became Aingars and Ayyars became Ayres. Nor is this the only way in which names have been tampered with.

We often hear the age in which we live spoken of as the scientific age, the aluminium age, the rationalist age, the machine age, and so on; but I wonder why no one has thought of calling it "the Short Age." Biologists tell us that we are a short race compared with the physical giants of old. The economists complain of the shortage of money and food supplies. Labourers demand shorter hours of work and mothers with daughters of marriageable age bewail a shortage of eligible young men. Again, need I remind you that we are living in an age of short skirts, short sleeves, short speeches, short stories and short moustaches? By the last one I mean those two tiny dots—just below the nose—called the Chaplin moustache

by film fans and Hitler moustache by the admirers of that dictator— which call before your eye the picture of a fellow who had forgotten to wipe his nose after an exhilarating pinch of Dr. Johnson's odoriferous Stuff- I consider quite characteristic of our age. Is it any wonder that this tendency of the age is reflected in names also? One comes across a P. S. Nair or a M. N. Menon or a K. K. Kurup very often when one turns a street corner. But there is the other tendency also —perhaps as a re-action--very much in evidence, in a desire to lengthen names. Many of our Andhra friends are never satisfied with mere initials before their names. They must flaunt before your eyes the place of birth and the family name in addition to their own. My friend Bezwada Chintapuntlu Venkata Rangayya Pantulu Garu is only one of his type. Nor is this Vanity confined to them alone. For amongst us also there are people who either because they have nothing to show to their credit or because they are not so well known, seek to immortalise themselves by adding their place names to their own. Payyanur Narayana Poduval or Tellicherry Kunhi Rama Kurup or Chowwakkaran Mohmad is becoming quite the fashion these days. There are still others whose Vanity would be satisfied only if they associate their names with a province or even a continent. Hence we have the happy sight of Keraleeyans & Bharatheeyans springing up like soldiers from the Dragon's teeth on every side of us. I have no quarrel with these people but I dread the day when this contagion of writing names in full, spreads to the Nagarathar community of Chettinad or nearer home to some of the Namboodiri families of Malabar. For, don't you think it a real hardship on a journalist or an editor if the distinguished president of a gathering happens to be S. R. M. M. M. A. Karuppannan Chettiar or A. K. V. K. M. Madhusoodanan Namboodiripad who insists on his full name being reported and printed. Fortunate are we that the disease has not yet spread to them.

Then there is another type of Vanity which springs from being born in some ancient family, which before the days of the Company had the unfettered privilege of tyrannising over innocent people, and members of which, at the first roar of the cannon, had bundled up their luggage and fled to the nearest jungle for safety. While on this subject I am reminded of the story of a young man who carried

a sword and a shield in his hands wherever he went, and who, on being questioned on his queer habit, with a haughty turn of his head said, "There is a story behind this. I belong to an old aristocratic family which once ruled over this land and possessed immense wealth. No ancestor of mine ever went out without a retinue or body-guard. But now our family has fallen on evil days. What with increased assessments and low incomes we can hardly afford to have any retinue as of old, but still, you see the family honour and prestige are sacred. They must be kept up and so I am myself carrying these arms." Have we not amongst us many who though they would not admit the truth with the characteristic, aristocratic stupidity of my friend still cherish such silly notions in their head? By all means be vain of your own achievements, but why be vain of something to which you are in no way a contributor and of which you are at best only a degenerate and unworthy representative!

Sartorial Vanity is yet another branch of this group. It might exhibit itself in diverse ways ranging from being dressed *a-la-Bond-street* to a membership in some nudist colony. Though men are not free from this type of Vanity it is women that usually outstrip men in giving expression to it. As a wit remarked, the clothes that make women break men and one might add, homes. Changing fashions claim much of our hard-earned money and whatever purists or moralists might say, from this point of view one would welcome "a return to nature" when all of us were clothed in atmosphere.

Another variation of this familiar disease shows itself in the airs people put on when they happen to possess some skill or talent in any art or profession. Amateurs in blazer coats and glittering buttons, who have hardly learned how to handle a racket or perhaps specialised only in striking brilliant 'Sixers' in the tennis court, imagine themselves to be Tildens and Crawfords. Others, with an elementary knowledge of the king of games, pretend to be cleverer than Bradman or Grimmet and look down upon the rest of humanity with a contemptuous sneer as if it had no right to exist in the world. Pedants with a store of book knowledge which has little helped to

widen their outlook or open their eyes, are indignant if any one dares to cross their path. They delude themselves into the belief that they are the repositories of all wisdom and could talk with authority on any subject under the sun. I remember a gentleman who often emphasised the 'I' a bit when approached to address a meeting remarking, "On what shall I address you? Shall I take for my theme 'The Testament of Beauty,' or the 'Art of Bhavabhoothy' or the 'Structure of the Atom' or the movements of the Nebulae or the prehistoric remains of Mahenjadaro? This instance recalls to my mind the case of another friend whose Vanity would be satisfied only if he saw his name in print every day. An erudite scholar himself, he feels competent to write on any subject from the opening of a funicular railway at Tirupati to the most abstruse topics on philosophy and religion. But unfortunately for his readers, he has a special knack of putting even the most easily understandable things in un-understandable language and the poor man believes that whenever he takes his pen it is only in the interest of Truth, or Hinduism, or for a proper understanding of the issues involved in any complicated question. For my part I have grown so familiar with his writings (not that I read them) on the pages of our dailies that the first thing I do on getting my paper is to look for the inevitable contribution from his pen with as much eagerness as I turn to 'S. V. V.' on Saturdays. If unfortunately on any day I miss it, I feel a sense of anxiety about his health, and (like the widow who bemoaned the death of her husband who used to give her a beating every day) exclaim involuntarily, 'Oh! what has happened to him?".

Friends! could Vanity go any further? Yes. In its last variety viz. Official Vanity it has exceeded all bounds, but for reasons obvious, I do not wish to dwell on it. While on this theme I feel as if the contagion had spread to me. So Adieu for the present. Vanity! Thy name is not woman; thou art Mankind itself!.

'Peacock'.

To Th—

How shall I say what I feel, Beloved!
No letter'd skill have I, with which to tell
In accents, passion-vibrant, all that said
Or written word, as yet, has ne'er spoke well.
Why play with words, why fruitless, strive express
That which has beggar'd pow'rs of every bard?
No, darling! Though thy lips pay me caress,
I cannot ope my lips nor seek reward!

And yet, when sitting by thy loved side,
And still in wonder, gazing at thy face,
And rapt in mystery, and in amaze,
Watching the baser self from me quick glide-,
I feel such supreme joy, beyond all fears,
As I can just but murmur thy name in tears.

V.

The World & Woman's Future.

THE College was closed for Christmas that afternoon. Though I thought it criminal to touch a book on such a day, I felt curious to know what nonsense ('nonsense?-nonsense indeed'!-Editor) my friends had blurted out in the College magazine. I went on merrily through Examinations & Examiners, Mosquitoes & Bugs, Hockey Matches & Automobile Pickpockets, till I came upon the article on "Woman and the World's Future." When I finished reading it, I became overwhelmed by a flood of thoughts which came thronging to my mind. Musing on the chastening influence of women on public life I fell into a reverie.

Methought in my dream I was accosted by a venerable old man with a silvery beard and I heard a voice: "Son of man; would'st thou see the types of womanhood yet to be evolved?" As the invitation promised ample prospects of thrilling adventures I readily accepted it and followed the old man. After an hour's tramping along a country road, the domes and steeples of a big city burst on our view. I learned from my counsellor that the freedom of woman had made headway in that city, and that women played an equal part with men in almost all departments of life. As we walked the stately streets of that magnificent city, I watched its busy life to see with my own eyes the evidence of *the salvation of the world brought about by the freedom of women.*

The women of that city were a mighty muscular sort with bobbed hair, and dressed in masculine attire which left little for an observer to decide their sex. There were women tram-conductors squeezing in passengers like fruits into a jam bottle, behind the backs of police men. There were women pedlars trying to cheat us with their tinsels, rickshaw women haggling for their hire, and police women stooping to corruption. As the results of my observations were not quite edifying, I did not mind when my guide took me by the hand and turned to an aerodrome in the vicinity where an aircraft display was in progress. I saw there a number of women in ghastly flying costumes, their heads

squeezed in helmets and their hollow eyes peering through massive goggles. Tanned and weatherbeaten, they presented a hideous picture. I was introduced to one of them as the first lady of the town to make a non-stop circumnavigation of the world through the stratosphere. As she shook hands with me I felt as if my hand were held in the iron grip of a country blacksmith's swarthy muscles. She described her experience in the stratosphere somewhat like this: Once you cut across this misty dust-laden, terrestrial envelope and reach a height of a dozen miles, you have got the ideal medium for flying. It is ripping fine over there. Storms and fogs, the curse of atmospheric aviators are unknown at those dizzy heights. Maybe the heat is scorching and ultra-violet light has a free sway. But you feel quite cushy in this kit. It is glorious, I tell you, to leave this shifting deceptive atmosphere behind and fly in those peerless heights. The stratosphere has come to stay as the high-way of traffic, and I am so proud to say that women have had the lion's share in the conquest of the stratosphere." Though interested in the stratosphere, I did not relish the company of these unsexed monsters of the air. So I felt immensely relieved, when I left the dashing aviatrix and resumed our walk.

Hearing that an election meeting was on in the Town Hall, we dropped in to watch the proceedings. A large crowd of women and a few men had assembled in that magnificent theatre. There was much hooting and shouting, till a stout woman in military uniform appeared on the platform. Photographers perched on all posts of advantage, directed a fusillade of flood lights on her. Dozens of cameras clicked and the flood lights were switched off. There was then a deep silence. The woman began to speak in a stentorian voice. Hidden microphones on the platform hummed away her speech to the broadcasting wires outside, from where it spread in rhythmic waves through the length and breadth of the land.

She said, "Friends, comrades, patriots, I stand here to-day as an apostle of feminine emancipation. We have achieved much, but much more remains to be done. We have won enfranchisement. We are represented in the cabinet. Even the police and the judiciary have

their feminine quota. But friends, would you repose on your laurels; or would you push forward to fight new battles till we attain perfect equality with men in everything? I need not tell you, fellow-women, that some men, even now, look upon us with a chivalrous courtesy which is provokingly insulting to any self-respecting woman. As if we could not stand on our own legs! as if a woman wanted an A. D. C. for her protection!! as if, friends, a woman could not fight for herself!!!. How shall we disillusion these conceited fops? How shall we instil this martial spirit into the veins of every daughter of this land? It is the considered opinion of my party that there is nothing like a soldier's life to achieve that end, to make us bold and valiant, and to smother any semblance of effeminacy that may be lurking in us. If our party wins the election, we will at once call to arms all able-bodied women. War clouds are already looming large in the horizon. Why should we be denied the noble task of protecting our father-land? No, we won't stand this tyranny any longer. The army is ours; the navy is ours. We will wrest these from their grasping hands. I appeal to you friends, in the name of your grand-mothers who started this movement to win for you the privileges you enjoy to-day, who fought for their votes and courted arrest and imprisonment to crush the selfish cruelty of men, yes, in the name of those gallant souls, I appeal to you, comrades, to support our cause. If you remain idle, the spirits of our forbears will shake themselves from their sleep and put you to shame. Muster strong to fight for your native land. Press on unflinchingly—charge furiously. Expunge the word 'weak sex' from your dictionary and no more shall you be the butt of masculine derision."

There was a thunderous ovation. The few dissentient voices were drowned in the echoing applause which redoubled at the appearance of another woman on the platform. The academic pretensions of the new speaker were writ large on her knitted brow. Her haggard looks and pale countenance seemed to suggest that she had just emerged from under a load of books in some solitary cloister. The flood lights were switched on and dozens of cameras clicked. When the camera men settled down, she began: "Friends, I am not a politician, nor a statesman. Yet do I claim to have done a signal service to the

cause of feminism. Reflecting on the cause of the superiority of man over woman, I became convinced with ever-increasing certainty that it is the moustache that gives an advantage to man, the significance of which has not yet been realised. Often did it seem to me as I pondered over the matter in my study, that some hormone, the vital exudation of some ductless gland, should be responsible for this emblem of masculine prowess. I analysed the cutaneous tissue of many a masculine face to isolate this potent essence. Often have I exhumed under cover of darkness the corpses of men and chopped off their glandular tissues. I pounded, extracted, distilled and sublimed the stinking stuff for months on end. At long last, I lighted upon the elusive hormone. With the aid of this I have been able to induce bushy growth of hair on the faces of women, beyond all my sanguine expectations. Then I tried to synthesise it. This turned out to be a hard job. The difficulty lay in coupling a phenanthrene group to an iodophenyl group. I have done it at last. And now the hormone is no longer a chemical curiosity. A reputable firm has bought the patent from me and in a few days, sisters, every one of you can get it for a few coppers and grow a smart moustache. This, the last hindrance to the complete masculinization of femininity being overcome, by no stretch of imagination could women be deemed inferior to men."

A clamorous applause rent the air followed by cries of derision. Retorts and counter-retorts were parried in quick succession. Blows were exchanged. Chairs and benches flew through the air with lightning rapidity.

"*Women suffused with love working for the peace of the world*" murmured I, in a doleful strain.

"They are undergoing military training," said my guide goodhumouredly.

But I, who had wandered into that political arena, cherishing hopes of witnessing the chastening influence of women in public life, felt an overwhelming sense of woe and misery. Unable to stand the sight any longer, we left that house of feminine folly and got back to the street.

Hardly had we advanced a few paces when we met a procession of young men carrying placards in flaming letters.

"GIVE US BACK OUR JOBS" "SEND THE WOMEN BACK TO THE KITCHEN" "DOWN WITH THE MINISTRY THAT PAMPERS TO FEMININE AMBITION." Singing songs of impassioned virulence, they poured their vials of wrath on every woman passing by. Soon arose a wordy warfare which gradually took on a more muscular turn. The policeman on duty who was lifting and lowering his hand in quick succession to regulate the traffic looked with calm resignation at the strife raging under his very nose.

"Why is that bloke looking on like a fool without doing anything?" I blurted out.

"Oh, it is a robot", explained my friend "all wires and levers"

Soon a live policeman appeared on the scene. Finding the situation beyond his control he broadcasted for help, by means of a transmitter fitted on his helmet. Presently an armoured car drew up and let down a squad of Amazonian constables. The commissioner in charge advanced towards the leaders of the procession and ordered them to immediately disperse. The young agitators, in no mood to obey, were treated to a shower of tear-gas bombs. The infuriated processionists marched on with their eyes swollen and dripping and themselves coughing and sneezing, setting at nought the fusillade of lachrymatory missiles. The feminine custodians of peace finding themselves defied by the rebels made a baton charge, beating the young men with such ruthless ferocity as would have done credit to the cavemen of the paleolithic age.

A quivering shudder passed down my faltering limbs as I stood there watching that gruesome spectacle.

"Woman, thy name is Brutality" I exclaimed between gnashing teeth, and added more calmly, "perhaps *the instinct of women which is more than reason.*"

"A phenomenon not unknown to Havelock Ellis", observed my friend.

"Sadism, you mean", I enquired.

"Yes", rejoined my guide.

"Formerly they could give vent to that impulse only by caning Elementary School boys".

"Oh, but how could women be so cruel!" asked I.

"Lamarck's theory of use and disuse, evidently", was the reply.

"With a bit of Darwin's natural selection", added I.

"It is so unfashionable to be kind and humane in this city. The gentle virtues have been relegated to the limbo of the forgotten. It is that nefarious movement that is at the bottom of all this—I mean feminism".

"What is feminism?" asked I rather absent-mindedly.

"Refusal to be feminine—nothing more or less" replied my friend good-humouredly.

Seeing a park near by, I urged my friend to escape from the din and clamour of that belligerent atmosphere to the tranquillity of the flowery garden. It was a beautiful scene that presented itself before our eyes; tall pine trees waving their branches majestically in the breeze, the rippling water of the lake studded with satin feathered ducks, the winding paths bordered by beds of violets and bluebells, each course leading to some new marvel, the whole landscape quivering with enchantment. Thrilled by the exquisite panorama spread before my eyes I broke forth spontaneously, "An ideal resort for young people, to whisper to each other the eternal mystery of love!".

"But there is no mystery in love, nor courting, nor cooing in this grim land. Romance is long since dead" said my friend.

"How about marriage", enquired I.

"Marriages there are", replied my friend, "Shorn of all that is sentimental and spiritual, it has been reduced to a mere business contract intended for purely biological purposes. One enters into the state of matrimony with as much cold-blooded unconcern as one buys a motor car. Languishing maidens and youths pining for love are as incongruous in the society as bare arms and shins in the Victorian age".

"But don't they fall in love?" enquired I.

"Could you fall in love with the specimens of unsexed femininity you witnessed to-day", asked my friend.

I remained silent. My friend continued, "In the feverish race to imitate man in everything she has perforce mortified all that was gentle, soft, graceful and exquisite in her, casting aside the finer sentiments as marks of bygone civilization. Spurning the shrill voice of her heart's native throbbings, she has a made a successful bid for inexorable power in all walks of life. Little does she realise that as she becomes more and more equal to man she gets less and less attractive to him. In her mental and emotional life she has already attained her ideals. Now it is only anatomy that differentiates her from man. If this spirit continues for a few hundred years more, I can forsee a relapse to the drab asexual mode of propagation of species that prevailed in the protozoic age."

As my venerable companion delivered himself of this grand peroration, his voice grew solemn and majestic and his face shone with a radiant glow. He seemed like a prophet waving the sword of fury over the erring daughters of men.

"But are all fine sentiments dead in this land? Is there no woman in her pristine simplicity, gentle and modest, with curly hair that trembles in the breeze, with the soft tunic that rustles on her delicate curves, kind and demure, languishing on occasion into a welter of emotions, whom poets have sung about and painters immortalised?"

"Yonder house may show us some", replied my guide pointing to a distant dilapidated mansion.

A bevy of Amazonian holiday-makers whom the stirring speech of my friend had attracted around us stared at me wondering what antediluvian barbarity I had in my mind, and followed us in our quest. My companion took us to what looked like a museum. An old portress opened the door and led the way through the dark corridors of that decrepit mansion. The halls presented a dismal show, which the innumerable cobwebs and the excreta of birds did in no way serve to relieve. I asked the portress whether the museum attracted many visitors. "Nobody turns this way, Sir", replied the old crony, "except naughty children to steal the sparrows' eggs, or a professor of anthropology once in a blue moon"

Presently we were ushered into what looked like an art gallery. The room was full of pictures of women representing the feminine glory of ancient civilization. As the portress brushed away the dust of years from those portraits, they burst out in brilliant colours like stars on a cloudy sky. All the pristine halo of women lay spread in delicate shades of light and colour. There was Savitri keeping vigil over the dead body of her beloved, the lord of death standing impotent before the power of love. No less fascinating was Sita, lost in deep meditation on her fugitive lord, spurning the choicest treasures of Ceylon's royal court flaunted before her eyes, heavy with sorrow. I saw Jacob rolling the stone from the Chaldean well to water the flock of Rachel, the Syrian youth's glances of loving adoration ruffling the calm composure of the guileless shepherdess. Lovelorn Oenone, forsaken of Paris, plaining to the woods and mountains of Ionia. The many-fountained Ida raising her crest in the background presented the most pathetic spectacle. The agony of her soul seemed to melt her into thin air. My heart throbbed within me, and the blood streamed faster through my veins. I felt as if I were suddenly transported from the grinding mechanism of modern civilization, to the spiritual heritage of the ancients. An indescribable ecstasy buoyed up my soul, as I stood there among those beings I had loved from my childhood. Almost like a child I asked, "May I not meet one like these in flesh and blood"? My pensive companion looked at me despondently. Slowly his lips moved, and I heard him muttering "That type is extinct." The last word was hardly spoken, when the feminine audience burst into uproarious laughter that echoed and reechoed through those desolate halls till it awoke me from my dream. My first thought on regaining consciousness was, that I must get some food being very hungry. My second thought was that I should hasten to discover a surviving specimen of the old type which may not be yet extinct in our age.

Anti Feminist.

——:o:——

Extracts from Essays written off hand in the class room for a competition,

(I)

King George V

(an appreciation)

AS the Head of an Empire, by far the mightiest on the whole face of the earth, King George V might command our respect and awe, but not our love. But it is an undisputed fact that His Majesty was more loved than feared; his subjects felt towards him not as they would feel towards the Supreme Head of the Empire but as they would feel towards their supreme father on earth. As for the rest of the world, all loved His Majesty for his amiable, personal qualities. What else could induce a dictator like Herr Hitler to express grief at the demise of the greatest adversary of the German ambition except personal esteem?

He felt with his subjects, lived for them, like them, among them. When the great war broke out in Europe and reduced most of the subjects of His Majesty, to utter want and helpless starvation, His Majesty gave up all comforts with his family, and went to work like a labourer. A striking illustration of the sovereign's solicitude for the welfare of the people! Throughout the four long years, he lived like a poor man, and resumed his old habits only when the empire came out of that terrible ordeal, victorious.

He was always thinking of the welfare of the people. In his last illness a very few days before the end, he put the question to one of his ministers who had come on a visit, "Is the empire resting in peace?". Only after an assurance that it was, His Majesty could die in peace. Such regard for the welfare of his subjects has been displayed by few emperors so far.

It has been the privilege of all who had the singular fortune of having a private interview with His Majesty, to note the familiar tone

and the perfect intimacy with which he would converse with them. As the representative of the Indian National Congress, Mahatma Gandhi went to England in 1932, and had an interview with His Majesty, when all who were present, were struck with His Majesty's most gracious attitude towards his subject.

In His Majesty's biography it is recorded how in his youth he willingly submitted to the iron discipline of the Navy and discharged his duties to the entire satisfaction of his superior officers. Thereby he has set an example, noble in its import, to all the boys and girls of the British Empire, of willing submission to law and discipline for the good of the nation.

His life and experiences as a sailor explain one diffcult phenomenon in his life which would otherwise seem unaccountable--his interest in the most lowly of his subjects. Of all the numerous Kings of England, there is none who has risen to such a position after undergoing such a hard training in the earlier part of his life. When we think of the numerous opportunities he must have had as a sailor to come into intimate contact with the most lowly of his subjects the wonder becomes less that His Majesty should have so many humane qualities in such abundance.

We Indians, who may at times feel conscious of a greater distance separating His Majesty from us than from His British subjects, cannot yet overlook the intimate relation between His Majesty and the Indian Empire. As a sailor working in the British navy, he visited India in 1905. He paid an official visit to her shores as Prince of Wales, and his generous heart was bound to the interests of the millions of Indians, by many noble ties.

Subsequently, when in 1910 he ascended the throne of England, he came over to India, and held a big Durbar at Delhi on 12th December 1911, in which many prominent Indians took part. It was on that great occasion that His Majesty cancelled the Partition of Bengal,—which partition had caused great agitation in India—in addition to making a number of different educational endowments.

In 1919, His Majesty's Government, recognising the valuable services rendered by the Indian Empire to Britain during the Great

War, granted her the Montagu-Chelmsford reforms. It was only under the paternal care of his Majesty that Indian representatives sat in the League of Nations and the world conferences. His Majesty's Government sent the Simon Commission to India to enquire into the conditions here, then issued the White Paper, made the Joint Parliamentary Committee draft its report, on which has been based later the New India Bill. It must be considered unique that His Majesty breathed his last only after giving his assent to that important measure. Thus is it that twentyfive years of His Majesty's rule gave India whatever measure of Self-Government she has after a long process of evolution.

To conclude, it is not necessary, after the brief account already given of His Majesty's life and activities, to reiterate his title to the personal esteem and warm affection of his subjects. Born on January 3rd, 1865, when His Majesty died a few days ago at the age of seventy, one of the few great souls of the world passed away. His Majesty's one object and care throughout the twentyfive years of his reign was to promote the welfare and happiness of his subjects in the whole of the realm. In his eyes the lowliest of his subjects was equal to the greatest; he made no distinction in the course of justice between the richest in His Empire, the Nizam of Hyderabad, and a beggar of beggars in a street of Bombay. All kingly and all personal virtue, farewell! thy name is George V.

(II)

The place of Ideals in Life

THE chief characteristic which differentiates man from the common, lower order of creation, is the possession of certain faculties the most prominent of which is the intellectual. While the lower animals are guided solely in their journey through life by mere instinct, men rely mostly upon their reason.

We are born in this world to lead a chequered existence interspersed with sorrows and happiness and in spite of the comforts which society and science have provided for us we are still discontented in life. From the moment when first our eyes open to see the light of day, until our eyes close in everlasting sleep, life is a blurred picture of a confused state. Then why do we exist, why do we resist death? Because of mere hope, a far-off, chimerical hope of better days dawning. But there is not only this to make us persist in 'the madding crowd's ignoble strife'. We have certain ambitions and certain duties to perform, certain ideals to be achieved. Without fulfilling the innermost desires of our heart we cannot throw away our mortal coil. These ideals bind us with cords of living fibre to our earth and its miseries. What would be the fate of the millions of people who inhabit this world if these cords were to suddenly break asunder.?......The world and life would appear to be gloomy and purposeless without ideals.

It is a common feature in our boyhood to have fantastic and unearthly ideals. These ideals in those innocent days may appear to us to be quite rational and founded well on a real strong basis. But as we advance in years and maturity, these puerile ideals appear to us to be grotesque, ill-fitting and incongruous. To an immature mind the life of a District Collector may appear to be the most ideal one and it is quite proper that his dreams should always centre round the means of obtaining the membership of the Indian Civil Service. But when we come in contact with the world and know it more fully we naturally chuck our

former cherished ideals and conceive something which is of a more far-reaching importance. It is quite obvous from this that our ideals are susceptible to change and as the mind develops, our outlook also changes; our ideals also alter.

To some minds such a constant change in ideals may appear to be mere fickleness of the mind. This fact cannot be overlooked, but from a psychological point of view we can dismiss this point with merely stating that it is the presence of ideals that alone matters and not whether they are changing or not.

There are certain people in this world who are born with a fixed ideal and all they do may be only for the fulfilment of this ideal. St. Francis of Assissi was of a temperament conducive to religious reformation, and the whole of his life was consecrated for the achievement of this ideal. Mahatma Gandhi has as his ideal the attainment of complete self-government for India. All his actions, all his doings, all his time and energy are sacrificed for this one ideal. Such a tenacity of purpose is evidenced in the lives of many leaders of all climes and of all times.

It is quite important that the ideal a man has before him in his life should be necessarily one which would be accepted by all the moral philosophers to be not against the tenets of ethics.

In this connection it would not be a digression if one were to make the statement that the ideals set forth should be of a quality and kind to be not easily achievable. They should have the inaccessibility of a star or the unrealisableness of easy attainment as of a Himalayan peak. In short the ideals one wants to set up as a guide should be colossal and the ways and means of achievement, of as much difficulty as Herculean tasks. If the ideals are easy of attainment, then it is quite certain that without any extra amount of energy or strength, one would be able to scale over the barriers obstructing the path to such an ideal. It is all-important that the barriers standing in the way of one's achievement of one's ideals should be not easily surmountable. If such were not the case, where would be the pleasure of possessing ideals?.

Our dreams of achievement indeed act as solvents of our everyday ills and the jolts of life. Without them life would be bereft of all its charm. It would be sheer dreariness, and gloom would pervade the whole of life.

The success which our leaders have attained, they owe to the noble ideals which they possess and which they fostered during their early life. Here one is reminded of the three things which the Earl of Rosebery put down in his diary on his sixteenth birthday. His ideals according to what he put down were to win the Derby, to become the Prime Minister of England, and to leave behind something to remind posterity of his existence. All his life he toiled in pursuit of these and all these he achieved in succession.

Thus we find that the part which ideals play in moulding one's life, in providing a natural solvent for all our ills and in acting as a stimulus to work, is indeed enormous. Nobody can dream of achieving success if he does not place before him as a guiding lamp and torch some ideal which is not of easy achievement, which is long-enduring, and lofty.

On the Sense of Humour

WE almost frequently come across people saying that 'such-and-such a person has a keen sense of humour' or 'his sense of humour is rather grim' or 'he has absolutely no sense of humour', but I would lay a wager that none of my readers have ever paused in their knocking about the world to consider what exactly is meant by the expression 'a sense of humour.' We are so busy in this little world of ours, having occasional stabs at sociology, politics and commerce, that we are liable to take things at their face value without ever flinging a thought or two on their real significance. I am not attempting an abstract or epigrammatic definition of humour lest I should scare away my readers; besides I, myself, have little respect for definitions as such because I know that they only aggravate the difficulty instead of making it easier.

When we observe that a person has a sense of humour in him, it is quite obvious that we imply a state or attitude of his mind which makes the individual capable of detecting and appreciating the ludicrous side of things. Even when the clouds are very dark above, he can still look for a silver lining. This particular attitude of the mind, I would say, is a faculty and like all other faculties requires cultivation or otherwise would be atrophied. I would even go so far as to call such a faculty a kind of virtue because its presence brings to us happiness. Like all other virtues, this virtue may be inherent in us, but on account of uncongenial environment or force of circumstances might have died for want of nourishment. This alone in my opinion can account for the utter absence of the sense of humour in certain persons.

In this connection I should not omit to mention those who consider such a defect in themselves as a matter of pride. Such people should, in my opinion, be looked upon as no better than those Philistines who despise literature and the arts. To me, a lack of sense of humour signifies the lack of everything estimable in man. It pronounces that the man is utterly devoid of proper judgment because a sense of humour is developed only when things are seen in their true and proper perspective. If things are not observed in their true relations, then there cannot be proper judgment.

Man lives a chequered life in which happiness and good fortune alternate with misfortune and sorrow. It is to his advantage to forget

his misfortunes and magnify as much as possible his happiness. For this purpose a sense of humour is indispensable since it acts as a solvent of all our ills and misfortunes. Thus the possession of a sense of humour always eliminates sorrow—it makes us laugh a little more and weep a little less. In this connection, I am reminded of a funny little story of a soldier who while being punished for some offence kept on laughing to the great discomfiture of the onlookers and while questioned upon this point he is reported to have replied that he could not help feeling amused at the thought that they were punishing the wrong man. Though such cases are extremely rare it provides an illustration of the remarkable efficacy of a sense of humour in minimising pain and misfortune in this sorrow-stricken world.

As individuals are differently endowed in respect of this quality of humour, so also nations. The Irish are famous for their wit and humour while the Scotch are noted for their dullness of comprehension of the ludicrous. The English humour is distinct from the Irish, just as the latter is distinct from the French, German or American. The humour of the East differs from that of the West in that it is neither so pointed nor so boisterous.

The remark is often made that we, people of India, especially the educated classes, have but a very dwarfed sense of humour. However much we may try to contradict it, the fact remains glaringly visible to foreigners. This defect of ours can be directly attributed to the absurdities of the social system under which we live, the political and religious muddle in which we are wallowing and our inherent tendency to take life far too seriously. While at college we are bowed down with the weight of accumulated learning, and when we leave the institution we are thrust into the very vortex of life with its infinite worries and distractions which sap our vitality and make us callous to everything............However bad our state, we cannot do better than try to develop a sense of humour which will make our life smooth, our hearts light and our outlook sympathetic.

R. Krishna Maller.
(I Class.)

[library stamp: ... APR. ... MADRAS]

(From an Essay submitted for a Science competition)

Extracts from Dr. Bernard's Diary

DR. Bernard was a celebrated physician of Madras, who was born on 12th April, 3044 A. D. He was the inventor of many machines and his researches marked an epoch in the history of medicine and surgery. The following are some entries from his diary.

April 12th 3104

My birth-day. I am sixty this day and I wish to crown my birthday with a trip to Mars. Sent a cosmogram to Mr. Huhynam of the Foreign Department of Mars. Went to my shed and inspected the Terraplane (a machine which enables a person to travel at an enormous speed under very low pressure), filled the "Bag" with "Holbium" (an element which is 100 times lighter than Hydrogen). Tested the propellors and let go the ropes. It began to ascend at an unusually slow speed, and when I looked at the speedometer, I found the needle at 1980 miles per hour. This was very much short of the world record I set up, when I went to the Sun last winter. I started at 10 A. M. and by 12-30, I was in 'Nector,' the capital of Mars. Mr. Huhynam was there at the aerodrome with a host of his friends and accorded me a happy reception. I found the place every much altered since my last visit in 3088. A weekly mail service has been set up between Mars and the Sun, and the whole place was ringing with the news of the first successful flight to "Decidius"—the most distant of the planets of the solar system. We went straight to the club and were enjoying a sip, when I got a cosmogram, informing me of a bad case of fracture of the skull, in the hospital. Immediately I descended and it took me only one hour to reach home. Went straight to the hospital and inspected the patient. It was really a bad case. His cranium was shattered to pieces and he was fast sinking. I at once phoned to "Addison" to send me a new cranium, giving the necessary measurements. Within five minutes a cranium was brought. Removed the old one with my "penrife" (a kind of instrument which enables a person to cut, without shedding a

drop of blood). Tuned the new one and fitted it with the "Aix-de-Scorto" (an instrument which heals a cut immediately without any stitches or any other external applications). Within five seconds, the person was all right and paid me a rupee. Good Lord, what would a doctor of 1936, say, have charged for such an operation!.

May 15th 3104.

Had an early call from the hospital. I flew to the place in one second, and found that it was a case of "cancer of the throat". I looked through my "x-ray lens" and found that the whole neck was affected. I thought of trying Radium treatment, for it is very difficult to get spare parts of the neck. But before the needles were taken from the box, the fellow's pulsation and breath both stopped. This would have perturbed a doctor of the 20th century but not a doctor of today, for he has the means of bringing back to life such a case. I removed the throat and scraped away the places affected with this simple disease. After washing it thoroughly with A. 4. solution, I replaced it in position. Removed the patient to the subterranean cell where the "Lifo phlogdrŏn" (life giving plant) was working. Within a few seconds, his pulse began to beat and colour come to his face and in half an hour he was quite O. K.

June 23rd 3104.

A holyday. The weather was very fine, so I proposed to go on "Aix-Le-Pompen," (a kind of travel, by which a person can leave behind his fleshly body and allow only his spirit to travel). This is the latest marvellous achievement of the scientific world; and it beats to my mind every other mode of locomotion. (A person of Hong Kong with the aid of this machine can reach Quitto in the twinkling of an eye—faster than light.) I flew to Dr. Trucyl, who has patented this machine. He welcomed me and we entered his cabin. It was a marvellous place. The whole room was full of queer machines and big cables. There was a huge Induction coil by the side of a central dome. He carefully opened the room of the central cell and I gently entered. I was asked to lounge on a luxurious sofa that stood in the centre. I did so, when he closed the door and a click was heard. The whole room was flood lighted and then suddenly everything became calm. I opened

my eyes and found myself floating in mid-air, seeing all and being seen by none: I thought of London and in an instant, I was in the Tower of London examining the Imperial crown and jewellery. Then I thought of NewYork and with a wink of my eyes I was on the Crysler buildings, having a bird's-eye-view of the second largest city in the whole world. Then my mind became a blank—a vacuum, and when I awoke I found the doctor beside me, pouring out for me a dose of sherry. "Feeling all right?" he asked, "Quite O. K." I replied, and bent my gaze with ardent admiration on this unique possessor of the master-brain of today.

K. Bharathan.

(II Class.)

College Notes

(We print below the Principal's report of the working of the College during the year, read on the College Day, which deals in an exhaustive manner with many of the important items of College activities. A few paras are omitted.

"We are meeting this year under the great shadow cast over the whole British Empire by the sudden passing away of His Majesty George V, King of England and Emperor of India. We had intended to celebrate the College Day on the usual scale but as this is a period of mourning we decided in accordance with the spirit of the G. O. issued by the Viceroy to drop all entertainments and events of a more or less spectacular type and have only the Annual Prize Distribution, the usual toasts and speeches.

"I am sure that the Public of Tellicherry who have been helping us from year to year with liberal donations towards our prize fund and whose interest in the welfare of the college has been shown in many other ways and who have probably been looking forward eagerly to the entertainments which are a normal feature of our college Day Celebrations, will appreciate the spirit which has prompted us to curtail our programme to the bare minimum. "The King is dead, Long live the King". While we deeply mourn the death of King George V whose Silver Jubilee we celebrated only the other day in the College, in a fitting manner, consistent with our slender resources, we hasten to convey our heart-felt and sincere feelings of loyalty and devotion to the person and throne of His Imperial Majesty Edward VIII.

Obituary:—"We were shocked to hear of the death of Mr P. C. Subramania Ayyar who was connected with this college for a number of years in different capacities as assistant lecturer, school assistant and headmaster, on 9th January last. Mr. Subramania Ayyar was a teacher of out standing abilities and did excellent work in this college. Even while he was ill when any man in similar circumstances, would have legitimate excuse for not doing his best for his class, Mr. Subramania

Ayyar put his duty before everything else and threw himself heart and soul into his work and it will not be incorrect to state that his illness took a serious turn while he was here merely because, in his enthusiasm for his work he over-exerted himself to the neglect of his health. Mr. S. Rama Ayyar who was on the staff of this college for about seven months went on medical leave on the 12th of January '36 and we all hoped that he would come back to us in good health on the expiry of his leave. But he suddenly grew worse and had to be taken to Madras. However, on admission to the General Hospital on 30th January, he expired within a few hours of his admission there. A good and conscientious lecturer, his death is a great loss to the college and I take this opportunity of recording my appreciation of the work of these members of the staff who were both cut off in the prime of their life. The College was closed and condolence resolutions were passed in connection with these sad deaths.

Changes in staff:—"Mr Rama Ayyar went on medical leave early in January and Mr N. Krishnaswami was appointed to officiate in his place. Mr K. K. Narayana Ayyar entered on leave at the beginning of this month, and Mr C. Viswanatha Menon from the Government Training School, Cannanore has joined in his place.

Public Examination Results:—"Our public Examination results are certainly susceptible of improvement and are not very satisfactory when compared with those of other institutions. From my experience of Tellicherry students I cannot say that they are over-enthusiastic in their studies and whatever may be the reasons for this, certainly it is not due to the fact that they devote too much time and attention to sports. In fact we are considerably handicapped as we have no playground of our own and the number that takes part in games is small for an institution of this size. Parents and guardians may perhaps be under the impression that their sons and wards do not care as much for their studies as they should because the college authorities place too much importance on sports and games. This is a wrong impression. It is true that we have been winning several cups but they have been invariably won by a handful of students who are

participants in more games than one. Parents and guardians have their own part to play and that is to take an intelligent interest in the work of their children and wards and exercise adequate supervision over them at home. Without the co-operation of the guardians the work of the teacher cannot be expected to be a complete success. We have a very good staff, and very good equipment, and we are sure that with a little more effort on the part of students much better results can be achieved. From the progress reports forwarded to the guardians twice a year they should be in a position to find out the progress which their boys are making and a timely warning to them may produce more satisfactory results.

Accommodation:—" Accommodation continues to be unsatisfactory. The question of providing sufficient accommodation by acquiring the land adjacent to the College and putting up an upstair building is under correspondence.

College Societies:—" All the Societies attached to the College, High School, and Training Section worked satisfactorily during the year under report. There were quite a good number of meetings of each of the societies at which old boys and outsiders addressed the students on various subjects of interest and the attendance at the meetings was fairly satisfactory. The main function of these societies viz. training students to express themselves in clear and forceful language and enabling them to think on their legs, is being fulfilled to some extent and although some of the members out of sheer inertia are content to remain silent spectators it cannot be denied that a fairly good number have been benefited by participating in the work of the Societies. The elocution competitions which we conducted recently bear eloquent testimony to the interest students generally take in the work of the societies and the power of expression which a few have been able to cultivate by active participation in debates.

Manuscript Magazines:— " * * * * The editorial notes (of the Adhyapakan, a malayalam magazine run by the Training section) given at the end of each issue have been helpful to me in understanding

clearly the requirements of the pupil teachers. These teachers are too modest or timid to come forward and represent their grievances in person, but they make known their views through this journal, and I have now and then taken the hint from their notes and done my best to redress their grievances, and to disabuse them of any impression that they may have that they are a neglected lot and deserve better attention. A magazine for the whole institution published twice a year and three manuscript magazines published every month should give sufficient scope to the literary and artistic talents of a good number of the youths reading in this college.

Athletic Activities:—" Last year I referred to the unique success which attended our efforts in the various tournaments in which we participated. I remarked that the winning of six cups in well-contested tournaments in the course of a year was no mean achievement and that the retention of the cups in the following year would require all the vigilance and alertness of which our sporting youths are capable. I am glad to be able to say that during this year we have shown no lack of vigour in games competitions, for as against 6 cups won last year we have this year won no less than 8 cups, not to speak of one which we secured last year and which is still with us, as no tournament was held this year for the award of this cup. We are at this moment the proud possessors of nine cups, an achievement which I make bold to say few colleges in this province could show to their credit.

* * * *

" During the short term, we participated in the Cricket Tournament conducted by the Cochin Athletic Association in the Palace grounds at Ernakulam and I am glad to state that for a second time we won the much-coveted trophy. Should we win it again for a third time next year as we hope to, the cup would be permanently annexed by us. In the first round we beat the Maharajah's College, Ernakulam, by an innings and 84 runs, and in the finals we scored a brilliant victory over the Princes B. team by 234 runs. The other teams which took part in the tournament were the combined colleges from Trivandrum, the Trichur Cricket Club

and the Princes A. Team. That our boys should have won the cup against such teams in spite of our want of practice owing to the lack of a playground of our own shows what promising material we have in our youth for this King of Games and I have no doubt that, given proper training and intelligent direction with opportunities of seeing good Cricketers at play, there would at least be a few among them who would blossom forth into fine Cricketers. It would not be far from the truth if I say that among our youths are some budding Nayudus and Nissars, Amaranaths and Amar Singhs, and right coaching and sufficient practice should make them first-class Cricketers. It is worth mentioning that in every one of the matches we have played with local Cricketers and Sports Clubs, we have been successful.

"The 7th Cup was for Tennis doubles at the Palghat College Tournament where we won against Coimbatore. The 8th and the last cup was won the other day at Coimbatore against the Government College in the Inter-Government College Football Cup Tournament. This Cup—the Kottieth Ramunni Memorial Cup—was won by us on more than one occasion before this and we reckon ourselves fortunate that though we lost it to Coimbatore last year we were now able to snatch it away from them after a tough struggle.

"Before I conclude this section relating to games and sports I have to announce that Sreemathi V. M. Janaki Amma has presented to the College a beautiful Silver Cup in loving memory of her father the late Rao Bahadur T. M. Appu Nedungadi. The Cup known as "The Rao Bahadur Appu Nedungadi Memorial Cup" is to be a rolling cup to be awarded every year to the winning team in a Football tournament open to all High Schools and Colleges with High Schools attached, in British Malabar. We are grateful to Sreemathi V. M. Janaki Amma for kindly presenting the cup. M. A. Sundararaj of Form VI has also presented a cup called the "Kottieth Kannan Memorial Cup" for Football in memory of his father which I thankfully accept. We trust that more of such memorial cups will be forthcoming in the future.

"In this connection I have to mention that the Chandu Memorial Committee has presented a Silver Cup for Elocution in Malayalam open

to all High Schools in Malabar and South Kanara. The Cup has been won this year by K. P. Krishnan Nambiar for the Rajah's High School, Chirakkal and it will be presented to him at to-day's function.

The College Co-operative Union:—"Last year while referring to the work of the union I stated that for the first time since it was started it did business to the extent of nearly Rs. 7,000 and earned a net profit of Rs. 530 enabling us not only to wipe out the losses of previous years but also to declare a bonus of 6¼% on purchases and a dividend of 9% on the share capital. The Director of Public Instruction in his review of this part of the administration report remarked "that it was gratifying to note that the Co-operative Union worked very successfully." I have great pleasure in announcing that we have been able during the year just ended to show much better results. The scope of the work of the Society has been considerably enlarged, and the total volume of transactions according to the audit report for the year 1935 was Rs. 13,036-13-0 while the gross profit was Rs. 952-6-0 and the net profit Rs. 877-3-0. The reserve fund amounts to nearly Rs. 1000 and exceeds the share capital. Any shrewd business man will tell at a glance at the statement of accounts how strong is the financial position of the Union. The working expenses on the volume of business done is only Rs. 75, a fact which shows the efficiency with which the Society is run. This splendid result which the Deputy Registrar of Co-operative Societies has referred to in very appreciative terms in the audit report has been possible through the co-operation of the students and the members of the staff. The Secretary and the other members of the managing committee are to be congratulated on another successful year, in which they have been able to make the society perhaps the first among stationery societies in this Presidency and one of the only two in class A among the 600 societies of different kinds in the Malabar District. The Registrar of Co-operative Societies when he visited the College Store in October last was pleased to remark that it was well conducted and held a high place among societies of its kind. This appreciation of our work by the Head of the Co-operative Department has encouraged us to bring out this year an Annual entitled "The Govt. Brennen College Co-operative Union

Annual". We have printed 2,000 copies and distributed them free of cost to every High School, Training School and College in this Presidency and in the States of Hyderabad, Mysore, Travancore, Cochin and Puducottah. Both the Registrar and the Director of Public Instruction have been kind enough to send us messages for publication in the Annual, messages which we greatly appreciate and which, we feel sure, have greatly enhanced the value of the Annual. The Director of Public Instruction and the Presidents of District Boards have kindly undertaken to distribute copies to schools within their jurisdiction for which we are deeply grateful to them. The Annual, as will be found by any one who cares to go through it, is a veritable store house of ideas relating to consumers' co-operation and it is hoped that at least some of the institutions whom we may reach through this Annual will take to Co-operation in right earnest as it is a movement fraught with infinite possibilities for the social and economic uplift of India. We hope that at least a few of the young Co-operators of the Government Brennen College to whom the Annual is dedicated will carefully study the movement and work earnestly to realise some of the high ideals for which it stands. Abounding faith in the movement and a stern resolve to work for it in spite of obstruction and discouragement from any quarter are the vital conditions for the steady success of co-operation and we hope that these requisites may be found at least among a handful of the young men who receive their training while in this college,

Scholarships:—" I should like to renew my appeal to old boys and the well-wishers of the college to endow a few scholarships for poor boys. Apart from the Pattath Ramunni Marar Scholarship and the Bhagath Scholarship there are no endowed scholarships in the College. Khan Sahib C. K. P. Mammad Keyi has been paying since 1934 a donation of Rs 75 to cover the tuition fee of a poor Muslim boy in the College classes. There is urgent need for more scholarships. I am glad to state that apart from the Govt. Scholarships usually granted to poor boys and girls, this year two of our students in the Junior Intermediate Class, both girls, K. Devaki Kutty and K. V. Sivakami have been awarded the Sharp and the Junior Conolly Scholarships for securing the highest number of marks in the S. S. L. C. Examination held in 1935.

These scholarships go by merit alone and it is creditable that these two students of the college stood so high among the S. S. L. C. candidates of the Malabar District.

"We have just started a Poor Boys' Fund, the nucleus of which was formed out of the proceeds of a variety entertainment given in November '35 by the renowned artist and actor Mr. S. Rama Kumar popularly known as "The man of a Thousand Faces" and "A thousand voices". His exhibition of the control of facial muscles and impersonation of well known characters living and dead were really remarkable and were attended by a large gathering so that we have been able to put by a decent sum to start the fund. We are grateful to Mr. Rama Kumar for his generous offer to help us in organising the Poor Boys' Fund.

"I thank the old boys and the well-wishers of the college for the generous manner in which they have responded to our appeals for donations to the Prize Fund. I am aware that during the course of the last year we have made three or four inroads into their purses and I am glad to state that on no occasion have we been disappointed in our expectations. As no expenditure can be incurred from Provincial Funds for prize distribution, we have been forced to rely on the voluntary donations of ladies and gentlemen interested in the education of the young, and I must say that every one whom we approached on behalf of the college has been very kind indeed to us and has helped us in the most generous manner. I should like in this connection to make a statement regarding the use to which we put the money collected from the public so that there may not be any misunderstanding. The money collected for the Prize Fund is utilised exclusively for the prizes and is not spent on any other item connected with the College Day celebrations. Whatever remains after meeting the expenditure with regard to the prize books has been set aside as an endowment, the interest on which becomes available for prizes in the next year. The cost of the numerous prizes generally awarded for sports is debited to the sports fund and the expenses of the dramatic entertainments, tea party and similar other items are met by subscriptions by the students and the staff. I have said so much only to remove the wrong impressions, if any, from the

minds of our generous donors regarding the way in which the prize fund is utilised. Before I close this subject I would once again renew my request to the old boys to revive the Old Boys' Association which was functioning for some time, previously. Last year an attempt was made to make the Association active and alive, but I am sorry to note that very littlehas come out of it. If only the Old Boys of the college--many of whom I know are holding distinguished positions in various walks of life—exert themselves in this matter, they would be rendering a great service to their Alma Mater. I sincerely hope that my request would meet with a hearty response at their hands.

"As you will see from the programme to-night a portrait of the late Mr. Candeth is to be unveiled by the distinguished President of this gathering. The late Mr. Candeth was a distinguished *Alumnus* of this college and rendered great services to his Alma Mater while he was the Deputy Director of Public Instruction both in providing an adequate staff and in strengthening the equipment of the college. It is only in the fitness of things that the portrait of such a distinguished Old Boy should adorn the walls of the college to inspire succeeding generations of students with the ideal of service and sacrifice in every good cause that may come in their way. We are grateful to the members of the College History Association for the kind thought which prompted them to subscribe for a portrait of the late Mr. Candeth. He was a distinguished Professor of History, and with the love that he bore to his own special subject of history and to his students who took that subject in his old college, I am sure his spirit will be hovering about this meeting to see and appreciate this generous act of our students none of whom perhaps had seen him while he was alive, though many among them must have heard of him from their elders.

"I thank the volunteers and the students in general for their co-operation in making arrangements for tonight's function. My thanks are due to members of the staff for their hearty co-operation which they have always extended to me in carrying on the work of this college. They have been ever ready to help me in any matter connected with the adminstration of the college, not to speak of the hard work which they have been doing on occasions like this to make the college function a

success. The members of the staff in charge of the collections for the prize fund, and those in charge of the other arrangements have all discharged their duties in the most efficient manner and I thank one and all of them for their ungrudging support. I thank also all those who helped us in adjudging the prizes for English and Malayalam elocutions, English and Malayalam essays and in the competition in the expositions of scientific principles accompanied by demonstration. My sincere thanks are also due to the ladies and gentlemen who have kindly responded to our invitation and graced this occasion with their presence."

A Public meeting:—Within a week of the passing away of His Majesty King George V, a public meeting organized by J. L. Wood Esq., I. C. S., Sub Collector, Tellicherry was held in the College premises, when sentiments of profound grief and sympathy were given expression to by a number of speakers. Practically the whole town was present, and among the speakers were Messrs G. Damodara Rao, Public Prosecutor, K. Kunhiraman Nair, Municipal Chairman, V. P. Narayanan Nambiar, M. L. C., K. M. Seethi, K. K. Pokker, Murkoth Kumaran and Mrs. Soans. Resolutions of sorrow and condolence were adopted, and also of loyalty to the new Sovereign. Mr. Wood, who presided, wound up the proceedings with a short, but moving speech, and the meeting dispersed at about 6-30 P. M.

The College Day:— We had a rather quiet College Day this year. In accordance with the spirit of H. E. the Viceroy's G. O., we dropped the Entertainment side of the function as also the sports and games, and were content with the prize distribution and speeches. The President, Mr. V. K. Krishnan Nambiar B. A., B. L., retired Sub Judge, the oldest 'Old Boy' of the college was welcomed by the Principal on arrival, and the meeting commenced precisely at 6 P. M. After the introductory speech from the Chair, resolutions recording sorrowful sympathy with the members of the Royal Family on the passing away of H. M. King George V, and also of loyalty to his successor to the throne, H. M. King Edward VIII, were adopted. Then the Principal read his most interesting report of the working of the College during the year, which though rather long was listened to with rapt attention by the audience. Then followed the giving away of prizes, mostly in the form of books

to the successful pupils, first of the college, then of the school classes. The most valuable of the prizes was a gold medal awarded for all-round proficiency in the Senior Intermediate class, won by P. Kannan Nambiar. This gold medal was the gift of Mr. V. P. Narayanan Nambiar M. L. C. (in memory of the late Kalliatt Chathukutty Nambiar, a prominent Jenmi of North Malabar) to whom our grateful thanks are due. The spectators were relieved from the tedium of these twenty minutes by busying themselves with a sympathetic study of the faces and gait of the winners (of whom a good number were girls), whose expression varied from a confident jauntiness (in a few) to an awkward self-depreciatory bashfulness (in many) as they walked up to the platform, and back to their seats. Karimuddin's mono-acting, which followed, the only thing in the shape of entertainment, displayed more enthusiasm than skill or judgment, but he had a very sympathetic audience. A portrait of the late M. A. Candeth Esq., perhaps the most distinguished 'Old Boy' of the College (whose unique personality, it would be impossible for any one who ever met him to forget), presented by the History Section to the College, was accepted by the Principal; and the occasion was also availed of to have it unveiled formally by the President. In the latter's concluding speech he drew largely from the rich store of his reminiscences of under-graduate and school life, and gave also some highly edifying advice to the students. With the usual vote of thanks and the singing of the National Anthem by the women-pupils of the College classes, the function came to a close about 7-45 P. M.

An 'At Home':— The students of Class I were 'At Home' to the out-going students (Class II) on March 6th at 5 o' clock in the College premises. The catering was on a sumptuous scale and though the Principal for unavoidable reasons was absent, most of the other members of the staff were present, and the function was a great success. This is the first year in the annals of the College in which such a function is held, and from the almost unanimous response which ensured its success, it may not be too much to hope that it will hence-forward be repeated year after year.

R. Krishna Maller, Class I, spoke a few words bidding good-bye to the senior students, and two representatives of Class II responded

in affectionate terms referring with regret to the impending separation and speaking eulogistically of the College and staff. Mr. K. Chathu Achan on behalf of the staff made a very felicitous speech on the occasion, giving some sound advice and wishing the outgoing students God-speed. The function came to a close about 7-30 P. M.

We are glad to be able to print below the message sent by the Principal to the Students, which was read out on the occasion by R. Krishna Maller, Class I.

"I am so sorry I am unable to be present at the farewell party which the students of the Junior Intermediate Class are giving this afternoon to the outgoing students of the Senior Class. Much as I should have liked to attend the party I am obliged to keep away owing to private reasons which I have explained to your representatives and which, I am sure, you will appreciate.

"I must, at the outset, congratulate the hosts of this evening on the kind thought which has prompted them to decide this year on giving a party to the outgoing students. I hope their example will be continued by the students of the Junior Class of next year and the succeeding years and that a healthy tradition will be established in this respect in the College.

"I need hardly tell the out-going students that it is their duty not only to study well and pass examinations while at College, but also to forge as many links as possible with their College by serving it in various useful ways after they have left its precincts. They will find that the best years of their life have been spent at College, and the memory of the academic distinctions won, successes achieved in sports and the friendships formed will remain always precious and become a source of joy and pride in after years. Youth has been described as verily the golden season of life and it is up to you as students to use it in the best manner possible so that you may have no cause to regret in later years that you did not wisely use your opportunities or improve your talents. I wish you all success in the coming examinations, and much more important than that, I wish you every success in your life. Carlyle, the great thinker and writer, has said, "Blessed is the man who has found

his life's work. Let him ask for no other blessing." I hope and pray that you all may find your proper work in life, work that will not only help you earn your bread but also develop your personality, and enable you to leave the world a little better than you found it. I would ask you to remember your old College and keep up your connection with it, by, among other things, occasionally contributing to the College Magazine in which you have been taking a keen interest while you have been students here."

Portraits unveiled:—Before a distinguished gathering of 'Old Boys', members of the staff and others, the protrait of the late Mr P. P. De'Rozario was unveiled by M. R. Ry. T. Anantachari Avl., District and Sessions Judge, Tellicherry on the evening of March 12th. The enlarged bromide, the work of Messrs Doss Bros. was presented to the College by an old pupil of Mr. Rozario, the Hon'ble Mr. Justice K. S. Menon, Bar-at-law, who met the whole expenses of the enlargement, the arrangements for the function etc. Besides the Principal, Rao Sahib P. R. Marar and Mr. Murkoth Kumaran also spoke on the occasion, both of them pupils of the late Mr. Rozario. (An appreciative sketch of Mr. Rozario as Principal appears in the Malayalam Section of the magazine from the pen of Mr. Murkoth Kumaran). Mr. Anantachari wound up with a few observations on teachers old and new, and gave an ideal sketch of the true teacher. The meeting dispersed about 7 P. M.

* * * *

The Students of the Training Section presented a portrait of Mr. A. E. Anantakrishna Iyer B. A. L. T. to the College (on the eve of his retirement from service, which is to take place shortly). At 5 o'clock on March 10th, a meeting was held with the Principal in the chair, at which a few students of the Training Section spoke in enthusiastic praise of the qualities of head and heart of Mr. Anantakrishna Iyer, followed by appreciative speeches by his colleagues Mr. P. Sankaranarayana Iyer and Mr. P. K. Koru. The Principal in unveiling the portrait expressed his agreement with the sentiments of the previous speakers, and accepted it on behalf of the College. The portrait which now hangs in the main School Hall is easily distinguished by its vivid life-likeness, and

we are sure, will prove an inspiration of the greatest value to teachers and students alike for a long time to come.

* * * *

We understand that, with the idea of commemorating the connection of two teachers with the College, the late Mr P. C. Subramania Iyer B. A., L. T., and the late Mr. M. Krishna Menon, B. A., L. T., in a suitable way, a decent sum of money was collected by contributions from interested members of the staff, out of which bromide enlargements of the photos of these two gentlemen have been got ready. Very shortly it is proposed to hand them over formally to the Principal to be hung up in a prominent place in the College.

Competitions and Contests—In the short term were held a large number of competitions and contests in various subjects in all classes, and prizes were given away to the winners on the College Day. Among the most important were (1) The Silver Jubilee Prize essay competition, which attracted a decent number of entries; two essays submitted (written off hand in the classroom) are published in this magazine. (2) Korappan Gurukkal Prize essay in Malayalam (3) Co-operative Union Prize essay (4) Speculative Essay in Science (5) Exposition of Scientific principle accompanied by demonstrations (6) Essay on one of a few prescribed topics in Science (7) The oratorical competitions in English and Malayalam in the College and in each of the High School Classes. With regard to these competitions, the editor of the 'Collegian' (February Number), that youthful critic of our College activities, observes, "The opening of several competitions cuts out proper channels for the cultivation of the competitive genius in our boys. Such an objective is landable indeed...The Science Association Prizes Competitions have increased by leaps and bounds with the general result that there are fewer competitors in each competition. The most notable feature in all the various competitions held in this institution is that there is no real competition, no real fighting for the prize......In the majority of cases the prize winners had an easy job at walking away with the bag. The Elocution competition in English deserves special mention because it was the most entertaining from the point of view of the audience. The most common excuse for bad performance was the total lack of time for preparation and collection of material. Perhaps there is some truth in this, in which case, we don't believe much harm would ensue

if the time given for preparation was increased by four or five minutes.

The Essay-writing competition showed a perfect lack of enthusiasm on the part of students, and the authorities had to manage with only a thin flock. The Co-operative Union Essay competition attracted the least recorded number of competitors, and one is left to guess what might have led to this with all the propaganda and advertisement concerning Co-operation and its merits."

Associations:—Speaking generally, our associations have not been functioning as vigorously in the short term as before, perhaps due to the pre-occupation of the members with the approaching Public and Annual examinations. So the number of meetings held under the auspices of each of the associations was comparatively small.

The Literary and Debating society held only one meeting during the period under review when K. Karimuddin of Class I gave a humorous talk on 'What type of teachers do students like most?'. Being a cinema fan his performance was interesting more from the point of view of his acting than for what he gave expression to, about the subject. One of our student members, P. Kannan Nambiar of Class II presided on the occasion.

The first meeting of the History Association during the term was held on 18-1-36 when N. Velayudhan Nambiar of Class I read a paper on 'History and Politics'. T. Mohamed (Class II) who presided on the occasion explained to the members the close relation that existed between History and Politics by quoting the well known saying of Lord Acton, 'History is past politics and politics is present history'.

The valedictory Address of the Association was delivered by Mr. M. Achuthan Vydier B. A., B. L., on 6th March 1936 under the presidency of Mr. L. S. Prabhu, Advocate of the local bar. The lecturer chose for his discourse the theme 'A study of the History of Kerala'. He deplored the lack of enthusiasm on the part of the students in the study of the history of their land and pointed out the ways in which they could make a useful contribution to Kerala history by a careful study of the numerous inscriptions and old records that are available to earnest seekers after the facts of History.

"The President in a very humorous speech wound up the proceedings of the day. He emphasised the practical value of the study of History in general and of Kerala history in particular. With a vote

of thanks to the Lecturer and the President of the evening the meeting terminated.

The College Science Association conducted three meetings during this term. It started its activities on 6-1-36 with an interesting and informative discourse on 'The fundamentals of Genetics' by Mr. T. Raghavan Nair, B. A., L. T., He explained in a lucid manner the principle of heredity with the help of a chart which he had prepared for the occasion.

With a view to encourage the art of clear exposition and demonstration of scientific principles with suitable experiments the Association held a competition under its auspices on 30th January. A good number of members took part in it and acquitted themselves creditably. We wish to express our gratitude to Messrs T. Raghavan Nair, Frederick Jonas and Sreemathi M. N. Sreedevi Amma who acted as Judges on the occasion.

The last meeting of the Association was held on 2nd March when Mr. P. Kunhi Krishnan Vydier (an Old Boy) spoke on 'Universe in the light of Science'. Mr. M. Narayanan B. A., L. T., presided on the occasion.

Besides these activities the Association also conducted two other competitions viz. (1) A speculative essay based on some scientific principle and (2) An essay on any one of a few selected scientific topics. Both these competitions drew a fairly good number of entries and the speculative essay which won the prize is published elsewhere in the pages of this issue.

The Pupil-teachers' Association and the Debating societies of the form classes of the High School have been working with great regularity. Meetings were held almost every week by our young enthusiasts and various subjects of interest were discussed in them. One fact which requires special mention was the 'At Home' got up by the members of the IV Form Literary and Debating society to their teachers on the occasion of the valedictory meeting when they were treated to a rich literary repast by Mr Pazhayanur Rama Pisharody. The Headmaster presided on the occasion.

Before we close this topic we wish to express our thanks to all those gentlemen who have helped us in different ways in the conduct of our Associations.

LIST OF PRIZE WINNERS

COLLEGE.

General Proficiency.

1. Intermediate Examination, March 1935.

   P. P. Vasudevan, (Group I)

2. Senior Intermediate Class.

   T. R. Rama Krishnan (Group I), P. C. Mythili, (Group II), P. N. Achuthan Kutty (Group III)

3. Junior Intermediate Class.

   K, Devaki Kutti (Group I), K. K. Balakrishnan Nambiar (Group III)

ADDITIONAL PRIZE. R. Krishna Maller (Group I)

Elocution.

4. English.

   I Prize. P. Kannan Nambiar (Class II, Group I)

   II Prize. P. Radhakrishnan (Class II, Group I)

5. Malayalam.

   I Prize. P. Kannan Nambiar (Class II, Group I)

   II Prize. T. Mahomed (Class II, Group III) K. Balakrishnan Nair (Class I, Group III)

Special Prizes.

6. Best Science student in the Intermediate Examination, March 1935 (Prize Awarded from the Science Association Endowment)

   P. P. Vasudevan.

7. English Essay. (Silver Jubilee Memorial Prize)

   R. Krishna Maller (Clast I)

8. English Essay (On "Co-operation") (Prize Awarded By the College Co-operative Union).

   P. Kannan Nambiar (Class II, Group I).

9. Science Essay Competition. Prizes awarded by the College Science Association).

   I Prize. K. K. Ramamurthy (II Class Group I)

   II Prize T. V. Anandan (II Class Group I)

10. Speculative Essay in Science. (Prizes awarded by the College Science Association).

    I Prize. T. K. Lakshmanan (Class II) K. Bharathan (Class II)

    II Prize. V. N. Thomas (Class I)

11. Exposition of any Scientific Principle accompanied by Demonstration (Prizes awarded by the College Science Association).

    I Prize P. Kannan Nambiar (Class II, Group I)

    II Prize. K. K. Ramamurthy (Class II, Group I)

12. Malayalam Essay. (Korappan Gurukkal Memorial Prize.)

    P. Kannan Nambiar (Class II, Group I)

13. Proficiency in Sanskrit.

Class II. T. R. Ranakrishnan (Group I.) Class I. C. H. Madhavan Nambiar (Group I)

14. Proficiency in Urdu.

Class II. C. Abdulla (Group 1) Class I. P. P. Mahomed (Group III)

15. Proficiency in the 3rd Part in Group III. (Special Prize).

T, Mahomed (Class II)

16. The late Kalliat Chathu Kutty Nambiar Memorial Gold Medal. Presented by M. R. Ry., V. P. Narayanan Nambiar Avergal, B. A., B. L., M. L. C. to the best all round student in the Senior Intermediate Class.

P. Kannan Nambiar (Class II, Group I)

TRAINING SECTION.

General Proficiency.

1. Senior Training Class.

I Prize, P. K. Govindan II Prize, N. R Narayanan.

2. Junior Training Class.

I Prize, K. Bheeman Nair. II Prize, P. V. Narayanan.

Elocution.

3. English.

I Prize, T. C. Gopalan Nambiar, (Senior)

4. Malayalam

I Prize. T. C. Gopalan Nambiar, (Senior)

II Prize, Kunhi Ananda Kurup (Junior), P. P. Lakshmanan (Junior).

Special Prizes.

5. English Essay. (On "Co-operation") Prize awarded by the College Co-operative Union.)

P. V. Kelu Nair. (Senior)

6. English Essay. (Silver Jubilee Memorial Prize).

P. P. Lakshmanan (junior)

HIGH SCHOOL.

General Proficiency.

1. S. S. L. C. Examination, March 1935.

K. Devaki Kutti (Class 1, Group 1.)

2. VI Form.

I Prize U. K. Madhavan (VI A) II Prize C. P. Ramachandran. (VI A)

3. V Form.

I Prize A. Amminikutty (V A) II Prize K. P. Narayanan (V A)

4. IV Form.

I Prize P. Govinda Marar (IV B) II Prize M. Manu (IV A)

Elocution:—English

5. VI Form.

I Prize, K. Nanu (VI A) II Prize, K. E. Narayanan Nambiar (V A)

6. V Form.

I Prize, P. M. Narayanan (V A.) II Prize, C. Ravindranath (V B)

7. IV Form.

I Prize, K. Mayan (IV A.) II Prize, P. Narayanan Nair (V B)

Elocution, Malayalam.

8. VI Form.

I Prize, O. V. Kuttoo (VI B) II Prize, Abdul Kadir (VI A)

9. V Form.

I Prize, A. P. Moossa (V A) II Prize M. Srinivasan (V B)

10. VI Form.

I Prize, K. Padmanabhan. (IV A) II Prize, K. Alippy (IV A)

Special Prizes.

11. English Essay. (R. Mukunda Maller Prize)

R. Manohar Rao (VI A)

12. English Essay. ("On Co-operation" Prize awarded by the College Co-operative Union).

M. N. Sankaran Nair (VI A) A. Ammini Kutti (V A)

13. Malayalam Essay. (M. Chandu Memorial Prize).

T. P. Usman Kutty (IV A)

14. Malayalam Elocution. (M. Chandu Memorial Cup). Open to all High Schools in Malabar and South Kanara.

I K. P. Krishnan Nambiar, Rajah's High School, Chirakkal

II K. Padmanabhan, (IV Form.) G. B. College, Tellicherry.

15. Proficiency in Sanskrit.

VI Form.

M. N. Sankaran Nair (VI A). V Form, A. Amminikutty (V A) IV Form.
C. Madhavan (IV A)

16. Proficiency in Urdu.

VI Form.

P. Abdnl Kadir (VI A)

V Form.

T. P. M. Mammihi (V A)

IV Form.

Ibrahim Sulaiman (IV A)

17. Proficiency in Manual Training.

M. Kunhamboo (VI A)

18. Proficiency in drawing.

Lakshmi. Poovathan Velandi (IV A)

19. Spelling Competition.

I Prize, M. Manu (IV A) II Prize Alfred Roderigues (IV B)

LOWER SECONDARY DEPARTMENT

General Proficiency.

College.

III Form. I Prize, D. Giridhara Rao. II Prize, T, K. Rajagopalan.

Branch School.

III Form I Prize, V. Anandan. II Prize, V. P. Balakrishnan Nambia.r

College.

2. II Form I Prize, A, Damodaran. II Prize, O. V, Abubecker.

Branch School.

II Form I Prize. P. V. Kunhikannan. II Prize, C. V. Chinna Ammu.

College.

3. I Form I Prize, G. Ganapathi Rao. II Prize, K. Ummerkutty.

Branch School.

I Form I Prize, K. Raghava Kurup. II Prize, K. Sukumaran.

College.

4. V Class. I Prize U. P. Bharathan, II Prize K M Padmanabhan Nambiar.

Branch School.

V Class I Prize T. V. Bharathan, II Prize K. Padmanabhan.

College.

5. IV Class, I Prize M V. Jayakrishnan, II Prize U. Balasubramanian.

Branch School.

IV Class. I Prize, P. Narayanan, II Prize. K. Sreedharan Nayar,

College.

6. III Class. I Prize T. P Abubecker, I Prize R. Sridhara Rao.

7. II Class. I Prize P. Kunhi Moossa, II Prize K. M. Balakrishnan.

Elocution.—English.

College.

8. III Form K Divakaran.

Branch School

III Form. V. P. Balakrishnan Nambiar.

College.

9. II Form O. V. Abubecker.

Branch School.

II Form T. V. Raman Nair.

College.

10. I Form. C. Ramakrishnan Nambiar.

Branch School.

I Form. A. V. Raghavan.

Elocution:—Malayalam.

College.

11. III Form, K. C. Kunhikrishnan Nambiar.

Branch School.

III Form, T. Abubecker.

College.

12. II Form, A. Damodaran.

Branch School.

II Form, K. Krishnan.

College.

13. I Form. M. V. Purushothaman.

Branch School.

I Form. A. V. Narayana Menon.

Special Prizes.

7. Proficiency in Sanskrit.

III Form. S. R. Subramanian. II Form, A. Damodaran.

8. Proficiency in Urdu.

III Form, Syed Wahad Hussain. II Form, M. Abdull Hamid. I Form, K, Ummer Kutty

9. Special Prizes Awarded by the College Co-operative Union to the biggest purchasers.

I Prize. M. H. Kalimi Class I. II Prize. P. V. Moossa VI Form B.

EXTRACTS FROM NEWSPAPER REVIEWS ABOUT THE COLLEGE CO-OPERATIVE UNION ANNUAL.

"The Co-operative Union of the Brennen College deserves to be congratulated on the work it has been doing in the cause of co-operation, particularly among the students of the College. The Annual is an excellent production. It is gratifying to learn that the Union has been in existence for over fifteen years, during all of which it has been making steady progress.................................. Colleges in other parts of the Presidency would do well to study the history of this Tellicherry institution.

"The Annual contains a variety of articles on Co-operation, two of which are of special interest to the student population. These deal with students' co-operative stores and siudents' co-operative unions. The number contains "specimen by-laws" of an average students' co-operative store, which will be found useful by those who wish to start similar institutions. The volume is easily worth the eight annas at it is priced." (The Hindu.)

"One cannot too highly commend the manner in which the Government Brennen College Co-operative Union, Tellicherry, has chosen to commemorate its successful working during the last year. It has brought out an "Annual," apparently in the hope that it would be able to bring out a similar volume every year, of nearly a hundred pages, containing extracts from books and articles by well known writers regarding co-operation in general and the store movement in particular, and several original articles by practical co-operators in this province, with appreciatie messages from the Registrar of Co-operative Societies and the Director of Public Instruction. The volume is dedicated to the 'Young Co-operators of the Brennen College, in appreciation of the good work done by them and in the hope that when they enter life they will do their best to popularise the movement which is fraught with such infinite possibilities for the social and economic uplift of India,' as the President of the Union, Mr. T. M. Kelu Nedungadi, has said in the foreword. Free copies of the volume have been sent to every High School and College in this Presidency and in the States of Hyderabad, Mysore, Travancore, Cochin and Pudukkottah. The selections cover a wide range and are made with considerable judgment and industry. They are very well suited for inspiring and informing the young mind. In bringing out this volume the Union has shown a high type of Co-operative idealism.

"The Union has been conducting a students' Co-operative store from the year 1920. Until the present Secretary, Mr. P. Rama Pisharody, assumed charge in 1933, there was nothing remarkable about its working. But he has been able to galvanize it and make it about the best institution of its kind in our province—which illustrates how much the working of institutions depends upon the right type of workers being available.

* * * *

That the Union may maintain its present idealism and business efficiency and that in this respect other students' stores may emulate it, will be the wish of everyone. The district of Malabar possesses a large number of students' stores and we hope ere long the Tellicherry College Store will take steps to form a kind of Federation so that their common articles of use may be bought at wholesale rates." (Madras Journal of Co-operation.)

"We read with great pleasure the Government Brennen College Co-operative Union Annual, a publication hailing from Tellicherry on the West Coast of Malabar- Lack of Co-operative propaganda is the chief reason for the failure of many societies, and therefore, the lead that the Government Brennen College Union is giving in the matter is indeeded commendable, especially as it is a

College store with slender resources which, in the normal course, would not have been expected to take up the propaganda side with so much enthusiasm. The President, Mr. T. M. Kelu Nedungadi, writes in the foreword, "For us the publication of the Annual has been a labour of love and we should consider ourselves amply repaid if at least a few of the huudreds of educational institutions that we hope to reach through this Annual would organise Unions of their own and help educate the younger generation in the principles and practice of Co-operation." We hope this noble ideal will be kept up by the Union so that it may be able to influence similar institutions in an effective manner."

(Hindustan Times.)

"* * * In the coming years Indian agriculture must look to Co-operation for progress and prosperity, and in the circumstances the healthy ideal which the Annual has in its view is a very happy one. The Annual contains a good number of informative and instructive articles on Co-operation from the pen of those who are authorities on the subject. * * * * The Annual is an enlightening volume, and anyone who desires to have an authentic knowledge of the alpha and the omega of general Co-operative principles will find it in these pages. We congratulate the Young Co-operators of the Brennen College. on their commendable enterprise." (West Coast Reformer.)

"* * * The Co-operative Annual under review contains, besides messages from prominent Co-operators, valuable articles on the subject which will be found useful not only by students, but by all who know the great value of Co-operative principles. The usefulness of a college Co-operative union for educating the students on the principles of thrift and mutual assistance cannot be over estimated. We congratulate the College Union on their success and wish them a bright future." (West Coast Spector.)

ബ്രന്നൻകോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികൾ എത്രയും പ്രശസ്തമാംവിധം നടത്തിവരുന്ന പരസ്പരസഹായസംഘം വകയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരുൽകൃഷ്ട ഗ്രന്ഥമാണിതു. പരസ്പരസഹായപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിന്നായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടായിരം പ്രതികൾ ബ്രന്നൻകോളേജ് യുവപരസ്പരസഹായികൾ സംസ്ഥാനത്തിലുള്ള എല്ലാ കോളേജുകൾക്കും ഹൈസ്കൂളുകൾക്കും സൌജന്യമായി അയച്ചുകൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പരസ്പരസഹായംകൊണ്ടു എന്തെല്ലാം ആശ്ചര്യങ്ങൾ സാധിക്കാമെന്നു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഈ പരസ്പരസഹായസംഘം തെളിയിക്കുന്നു. ഈ സംഘത്തിന്റെ മൂലധനം 838ക മാത്രമാണ്. 1935ൽ 13,036ക 13ണക്കുള്ള കച്ചവടം ഈ സംഘം നടത്തിട്ടുണ്ടു. എല്ലാ ചെലവുംകഴിച്ചു 877ക 3ണ ഈ കൊല്ലം സമ്പാദ്യമുണ്ട്. റിസർവ്വ് ഫണ്ടിൽ 995ക 9ണയും പൊതുക്ഷേമഫണ്ടിൽ 143ക 15ണയും ഇപ്പോഴുണ്ടു. ഈ സംഘത്തിന്നു ഏ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു സ്ഥാനത്തിന്നു അർഹത ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ സഹകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തേയും നാനാവശങ്ങളേയും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പല ഒന്നാന്തരം ലേഖനങ്ങളുമുണ്ടു. നാളത്തെ പൌരന്മാരായ ഇന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഇടയയിൽ പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം ഗണ്യമായി സഹായിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. (മാതൃഭൂമി)

കൃതജ്ഞത

(അന്നനട)

അനൎഘമൌഷധം മൃഗത്തിൻ നാഭിയി-
ലനൎത്ഥദം വിഷമളിതൻ പുച്ഛത്തിൽ,

സ്വരഗുണം ചില കിളികളിൽ ചെവി-
ക്കരുന്തുദസ്വരം കരടകണ്ഠത്തിൽ,

മയിലിനത്ര്യന്തമനോഹരം നിറം
കുയിലിനേററവും കറുത്തവൎണ്ണവും,

പരിമൃദുലത കിസലയം തന്നിൽ
കരിങ്കല്ലുതന്നിലതികഠിനത,

പരിമളം ചില സുമങ്ങളിലേററം
പരമദുൎഗ്ഗന്ധമിതരപൂക്കളിൽ,

ചില പഴങ്ങളിൽ മധുരിമ വേറെ
ചിലതിൽ തിക്തതാ ചിലതിലമ്ലത

വിരുദ്ധമീവിധം ഗുണങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ
വരുത്തിവെക്കയുമതുപോലെത്തന്നെ

നരഗുണമോൎത്തു വിജയശ്രീയേയും
പരാജയത്തേയുമവൎക്കനല്കീടും

പരാശക്തിതന്നെ നുതിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ
സ്മരിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ, നമിക്കുന്ന ഞങ്ങൾ.

മൂക്കോത്തു കുമാരൻ.

തലശ്ശേരിവെച്ചു നടന്ന സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിൻെറ
റിപ്പോൎട്ട് അടുത്തു പരസ്യംചെയ്യുന്നതിൽ ഉള്ളതു്.

നമ്പ്യാരെപ്പററി രണ്ടു വാക്ക്

ചരിത്രം, അതു രാജ്യത്തിൻെറതായാലും, സാമ്രാജ്യത്തിൻെറതായാലും, വിശ്വത്തിൻെറതായാലും, കലകളുടെതായാലും വേണ്ടതില്ല, പരിശോധിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിയ്ക്കും. ഭംഗപരമ്പരാന്യായംപോലെ ഒന്നിനു പിന്നിൽ മറെറാന്നായിവരുന്ന മാററങ്ങളും മറിച്ചലുകളും വായനക്കാരനെ, താൻ ഒരത്ഭുതലോകത്തിലെ സൃഷ്ടിതന്നെയെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു വിധേയനാക്കുന്നു. മാത്രമോ, ഒന്നിനുമില്ല ഒരു വ്യവസ്ഥ, എല്ലാം ഓളത്തിലെ ഒതളങ്ങാംതന്നെയെന്നുള്ള ആശ്വാസത്തിനും അർഹനാക്കിത്തീർക്കുന്നു. 'സത്യം ദൈവം, ജഗത്ത് മിഥ്യ' എന്നുള്ള വേദാന്തചിന്തയും അപ്പോൾ—ശ്മശാനവൈരാഗ്യമായിരിക്കാം—അയാളുടെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടുകയായി. ചരിത്രപരിശോധനയുടെ ഒരു വശം മാത്രമാണിതു്; മറെറാരു വശത്തു വിപ്ലവംകൊണ്ടല്ലാതെ, പരിവർത്തനംകൊണ്ടല്ലാതെ, ലോകത്തിനു പുതുമയും, ഉൗക്കും ഉന്മേഷവും ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും, മനുഷ്യധർമ്മം, പരിവർത്തനത്തെ സഹായിക്കയല്ലാതെ, അതിനെതിരായി 'ശശവിഷാണ'ന്യായവും പറഞ്ഞു മൌനംദീക്ഷിക്കയല്ലെന്നും ഉള്ള വിചാരത്തെ ഉറപ്പിച്ചുവെയ്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഭൂമിതന്നെ പരിവർത്തിക്കുന്ന ഒരു വസ്തു; അതിൽ വസിക്കുന്നവർ തദ്വിപരീതമായിച്ചെയ്യുന്ന യത്നം എങ്ങനെ സഫലമാകും. പരിവർത്തനം; പരിവർത്തനം. ഇതുതന്നെ പ്രകൃതിയുടെ പഞ്ചാക്ഷരമന്ത്രം. ഇതിൽ ലോകം മുഴുവനും പെട്ടു. ചരാചരങ്ങളെല്ലാം ഈ മന്ത്രത്തെ ഫലിപ്പിക്കുന്ന വെറും യന്ത്രങ്ങൾ; അതെ, പരിവർത്തനത്തിൻെറ മുമ്പിൽത്തുള്ളിക്കളിക്കുന്ന കേവലസൃഷ്ടികൾ.

ഇവിടെ രാജ്യചരിത്രമോ, മതചരിത്രമോ, സാമുദായികചരിത്രമോ ഒന്നുമല്ല പരിശോധിക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. കേരളഭാഷാചരിത്രത്തിലെ ഒരേട്; അതിനെയാണിവിടെ ഒന്നു സിംഹാവലോകനംചെയ്യാൻ ഭാവം. ഇന്ത്യയിലെ എങ്ങോ ഒരു മൂലയിൽ, സഹ്യപർവ്വതത്തിൻേറയും അറേബിയൻകടലിൻേറയും തൊട്ടിലിൽ കിടന്നു സ്വർഗ്ഗീയസുഖമനുഭവിക്കുന്ന കേരളമാതാവിൻെറ സ്തനങ്ങളിലൊന്നിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന പീയൂഷപ്രവാഹത്തിലെ ഒരു തുള്ളി—അതേ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഒരേട്—നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കുക. ദ്രാവകങ്ങൾക്കു പോഷകാംശങ്ങൾ എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നു പരിഗണിക്കുന്നതു അവയിലുള്ള പിണ്ഡാണുക്കളുടെ ആധിക്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ. ജനനംമുതൽ മരണംവരെ കേരളീയലോകം ആസ്വദിക്കുന്ന സാഹിത്യസ്തന്യത്തിൻെറ തുള്ളിയിൽ ഒട്ടേറെ പിണ്ഡാണുക്കളുണ്ട്. അവയുടെ

പേരുകൾതന്നെയാണു സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിലെ അക്ഷയശോഭങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളുടെയും നാമങ്ങൾ. പുനം, പൂന്തോട്ടം, പൂന്താനം, ചേലപ്പറമ്പ്, ചെറുശ്ശേരി, മഴമംഗലം എന്നീ ബ്രഹ്മതാരങ്ങൾ; കൊട്ടാരക്കര, കോട്ടയം, അശ്വതി തിരുനാൾ എന്നിങ്ങനേയുള്ള ക്ഷാത്രതാരങ്ങൾ; തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ, നിരണം, ഇരയിമ്മൻ തുടങ്ങിയ ശൂദ്രർക്ഷങ്ങൾ; ഇവരെക്കൊണ്ടു കൈരളി പുഷ്ടയായിത്തീർന്നു. ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങളാകുന്ന വലിയ വലിയ പർവ്വതങ്ങൾ; ശബ്ദാലങ്കാരബഹുലങ്ങളായ വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങൾ; ഭക്തിദ്യോതകപദാവലികളടങ്ങിയ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ, എന്നിവ മാത്രമല്ല, അഭ്രംകഷങ്ങളായ രമ്യഹർമ്മ്യങ്ങൾ, പൂന്തോട്ടങ്ങൾ, ക്രീഡാമന്ദിരങ്ങൾ, നർത്തനോപകരണങ്ങൾ, ഗാനകലാസാമഗ്രികൾ ഇവയും സാഹിത്യസാമ്രാജ്യനിർമ്മിതിക്കു സഹായകങ്ങളായിത്തീർന്നു.

തുഞ്ചനൊഴിഞ്ഞാൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ നാനാപ്രകാരേണ പ്രശസ്തനായി നിൽക്കുന്നതു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരാകുന്നു. ചമ്പൂപ്രബന്ധങ്ങൾകൊണ്ടും, ആട്ടക്കഥകൾകൊണ്ടും, കിളിപ്പാട്ടുകൾകൊണ്ടും സാഹിത്യവിഭവങ്ങൾക്കു സാമാന്യത സംഭവിച്ചപ്പോളാണു അതിലൊരു പുതുമയുണ്ടാക്കാൻ നമ്പ്യാർ പുറപ്പെട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുറപ്പാടുകൊണ്ടുണ്ടായ ഏർപ്പാടാണ് തുള്ളൽ. സാഹിത്യത്തിൽ ഇതൊരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനമാണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ കേരളത്തിൽ ലക്ഷക്കണക്കിനുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രസ്ഥാനം പുതിയതാണെന്നു പറയണമെങ്കിൽ പഴയതല്ലാത്ത പലതും അതിലുണ്ടായിരിക്കണം. അക്കാര്യത്തിൽ ആർക്കും വാദിക്കാനില്ല. തുള്ളലിൽ പുതുമ വല്ലതുമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എത്രത്തോളമാണ്. ഇതാണിവിടെ നമുക്കു പര്യവേക്ഷണം ചെയ്യേണ്ടതു്.

നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽ; തുള്ളുക എന്നതു കേരളത്തിൽ ഒട്ടും പുതിയ ഒരേർപ്പാടല്ല പ്രാചീനകാലംമുതൽക്കേ, ചരിത്രകാരനു പിടികിട്ടാത്ത കാലത്തിനുമുമ്പേതന്നെ ഇവിടെ ഒരുവിധം തുള്ളലുണ്ടായിരുന്നു. കലികൊണ്ടാൽ തുള്ളാത്ത ഭക്തന്മാരില്ല. സുബ്രഹ്മണ്യപൂജ, ശാസ്തൃപൂജ, ദുർഗ്ഗാപൂജ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പൂജകൾ തുള്ളലോടുകൂടിയേ അവസാനിക്കുകയുള്ളു. തുള്ളുന്നവർ ചിലതു കല്പിക്കും. അതു ദിവ്യവാക്കായി ശ്രോതാക്കൾ വിശ്വസിക്കും. ഇതാണൊ നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലിന്റെ മാതൃക? തീർച്ചയായും അല്ല. എന്നാൽപ്പിന്നെ അതെങ്ങിനെയുള്ളതാണ്. നാട്യശാസ്ത്രവിധിയെ ഏറക്കുറെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടു താളമേളങ്ങളോടുകൂടി ക്രമപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണു തുള്ളലെന്നു, അതു കണ്ടിട്ടുള്ളവരോടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. ആട്ടക്കഥകൾ, ചാക്യാർകൂത്തുകൾ മുതലായവയെല്ലാം ഇതേ മൂലപ്രമാണങ്ങളോടുകൂടി

യവയെങ്കിൽ, ഇവയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത—ഇവയ്ക്കു പിൻകാലത്തുണ്ടായ നാട്യസമ്പ്രദായം അഥവാ തുള്ളൽ പുതിയ പ്രസ്ഥാനം എന്നു എങ്ങനെ സമ്മതിക്കും? അതിനു നിവൃത്തിയില്ല. അപ്പോൾ തുള്ളൽ ആ പേരുകൊണ്ടറിയുന്നതുപോലെതന്നെ പുതുമയുള്ളതല്ലെന്നു വരുന്നുണ്ട്.

കഥകൾ, ഇവയ്ക്കായിരിക്കുമോ പുതുമ? നമ്പ്യാരുടെ കഥകൾ എല്ലാം പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു കൈവശപ്പെടുത്തിയവയാണ്. അവയിൽ നമ്പ്യാർ ചില സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ പുരാണദൃഷ്ട്യാ അവയെല്ലാം ഓരോ അപരാധങ്ങളാകുന്നതാനും. ചിലർ ഈ നിരങ്കുശത്വത്തെ കണ്ണടച്ചു വാഴ്ത്തിസ്തുതിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ വേറെ ചിലർ അതിനെതിരായി മനഃപൂർവ്വം പഴിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഈ ലേഖകൻ നമ്പ്യാരുടെ ഏതാദൃശസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നില്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ ചിലർ നെററി ചുളിയ്ക്കുമായിരിക്കും. പുരാണപുരുഷന്മാരെ പിടിച്ചുനിർത്തി, കാൽച്ചട്ടയും ബൂട്ട്സും തൊപ്പിയും ഇടുവിച്ചു സിഗററേറാ ചുരുട്ടോ വലിപ്പിച്ചു, വലത്തുകൈയിൽ ഒരു ന്യൂസ്പേപ്പറും ഇടത്തുകൈയിൽ ഒരു കോപ്പ ബ്രാണ്ടിയും കൊടുത്തു രംഗത്തു നിർത്തിയാൽ അങ്ങനെ നിർത്തുന്ന ഒരാളെ സഹൃദയന്മാരിലാരെങ്കിലും അഭിനന്ദിക്കുമോ എന്ന സംഗതി അനുഭവം കണ്ടുതന്നെ വേണം അറിയുവാൻ. കാലത്തിന്റെ മാററം ഈ വേഷവിധാനത്തിലുള്ള വൈപരീത്യംകൊണ്ടു ഊഹിക്കാമെന്നും, ആകയാൽ ആ വിധത്തിലുള്ള ഒരേർപ്പാടു ആശാസ്യമാണെന്നും സംവദിക്കുന്ന ചിലരും ഉണ്ടായേക്കാം. അതെങ്ങനെയെങ്കിലുമാവട്ടെ.

വൃത്തം. നമ്പ്യാർ തുള്ളലിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന വൃത്തങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂതനപ്രസ്ഥാനത്തിനു ആസ്പദങ്ങൾ എന്നു ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായം, നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾക്കു കെല്പും പാങ്ങും ഇല്ലാത്ത ചിലരിൽനിന്നുതന്നെ വേണം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കാൻ. പക്ഷെ, അതിനു കാലപ്പഴക്കംകൊണ്ടു വിശ്വാസ്യതയുടെ കടയ്ക്കൽ അഭയംകിട്ടിയില്ലെന്നില്ല. ഗതാനുഗതികത്വം കേരളീയർക്കുള്ള ഒരു ശപിക്കപ്പെട്ട ആഭരണമാണ്. ഏതെങ്കിലും ആരെങ്കിലുമൊന്നു പറയുന്നതു കേട്ടാൽ അതേപടി വിശ്വസിക്കുന്നതിനു ഈ അടുത്തകാലംവരെ ജനങ്ങളിൽ ഒരു വലിയ ഭാഗം തയാറായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി എത്രയെത്ര വങ്കത്തം നിറഞ്ഞ ഐതിഹ്യങ്ങളും സത്യം നിഴലേല്ക്കുകപോലും ചെയ്യാത്ത അറിവുകളുമാണു നാട്ടിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞാൽ തീരുന്നതല്ല. ആരു പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ നമ്മുടെ കൂട്ടർ എന്തു പറഞ്ഞു എന്നു അന്വേഷിക്കുന്നതേയില്ല. പറഞ്ഞ ആൾ കുറച്ചൊരു ഭേദപ്പെട്ടകൂട്ടത്തിലാണെങ്കിൽ പിന്നെ അയാളുടെ വാമൊഴി 'തിരുവായ്മൊഴി' തന്നെ. അതിനപ്പുറം ഒന്നുംതന്നെയില്ല. സത്യം—അതിനപ്പുറമെന്തു? എന്നാൽ

പരിവൃത്തനയുഗമെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഈ ശതാബ്ദത്തിൻെറ ഉദയത്തോടുകൂടി കേരളീയരും അവരുടെ ബുദ്ധിയുടെ 'ഗതികെട്ട' ആലസ്യം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണു് 'അന്വേഷിച്ചറിയുക' എന്ന നിധി പ്രത്യക്ഷമായതു്. ഒരു വലിയ ഭാഗ്യം തന്നെ. അല്ലാതെന്തുപറയട്ടെ. അന്വേഷണം നടത്തുവാനുള്ള സന്നദ്ധതയും, അതത്യാവശ്യമെന്നുള്ള ബോധവും ഉണ്ടായപ്പോൾ വെളിവിൽ വരാതെകിടന്ന പല രഹസ്യങ്ങളും പരസ്യമായി. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാണു് നമ്പ്യാരുടെ വൃത്തവിശേഷവും. വാസ്തവത്തിൽ നമ്പ്യാർ ഭാഷയിൽ ഒരു പുതിയജാതി വൃത്തവും കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങനെയൊന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ആവശ്യമുള്ളതായും അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചിരിക്കയില്ല. ആവശ്യമാണു സൃഷ്ടിക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. നമ്പ്യാരുടെ കവിതാദേവിക്കു നൃത്തം ചെയ്യാനുള്ള രംഗങ്ങൾ പണ്ടേതന്നെ സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ അവ ജീർണ്ണിച്ചും, ഒരുവിധം നിർജ്ജനമായും കിടക്കുകയാണു് ചെയ്തിരുന്നതു്. അവയെ നമ്പ്യാർ പരിഷ്കരിച്ചു എന്നും പറയാൻ പാടില്ല. ഒരു പരിഷ്കാരത്തിനും അവിടെ കൈകടത്തുവാൻ നിവൃത്തിയുണ്ടായിരുന്നില്ല. നമ്പ്യാർ നിർജ്ജനരംഗങ്ങളെ പ്രായോഗികങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുമാത്രമാണു ചെയ്തതു്. ഇതിനു വല്ല തെളിവുമുണ്ടോ എന്നു ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കും. തീർച്ചയായും ഉണ്ടെന്നു—അസംഖ്യമുണ്ടെന്നു ഇവിടെ ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കതന്നെ ചെയ്യാം.

നമ്പ്യാർ, തുഞ്ചത്തു രാമാനുജാചാര്യരുടെ പിൻഗാമിയാണെന്നുള്ള സംഗതി അനിഷേധ്യമായ ഒരു വാസ്തവമാണല്ലോ. ആചാര്യപാദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾതന്നെയാണു് നമ്പ്യാർക്കും തുള്ളലിനു പ്രയോഗീഭവിച്ചതു്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുനോക്കാം.

"ശ്രീരാമനാമം പാടി വന്ന പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണേ
ശ്രീരാമചരിതം നീ ചൊല്ലീടു മടിയാതെ"

ഇതു കേകാവൃത്തമാണല്ലോ. ഈ വൃത്തത്തെ നമ്പ്യാർ ഒന്നിരട്ടിച്ചു പാടി. അതായതു പതിന്നാലക്ഷരമുള്ള തുഞ്ചൻെറ ഒരു പാദം, നമ്പ്യാർ രണ്ടു പാദമാക്കി. ഓരോ പാദത്തിൽ ഏഴേഴക്ഷരവുമെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തു. 'കേകാപാദത്തെയർദ്ധിച്ചാലർദ്ധകേകയതായിടും' എന്നു വൃത്തമഞ്ജരികർത്താവു പറയുന്നതും ഇതിനെത്തന്നെയാണു്. നമ്പ്യാരുടെ പുറപ്പാടു നോക്കുക:—

ഏണനയനേ ദേവി
വാണീടു ഗുണാലയേ
താണീടാതടിയൻെറ
നാവിന്മേൽ വിളങ്ങേണം"

ഇതു തുള്ളൽവൃത്തമായി. കേകയെത്തന്നെ,

"ശ്രീരാമനാമം പാടി
വന്ന പൈങ്കിളിപ്പെണ്ണേ
ശ്രീരാമചരിതം നീ
ചൊല്ലീടു മടിയാതെ"

എന്ന നമ്പ്യാരുടെ രീതിയിലും നമുക്കു പാടാം. ഈ ഉദാഹരണത്തിൽനിന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ കേകയാണ് നമ്പ്യാർ സ്വകൃതികളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു വിശദമാകുന്നുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ ലക്ഷ്മണോപദേശത്തിൽനിന്നാണ്

"വത്സ സൌമിത്രേ കുമാര നീ കേൾക്കണം
മത്സരാദ്യം വെടിഞ്ഞെന്നുടെ വാക്കുകൾ"

എന്ന കാകളിവൃത്തത്തിലുള്ള ഈരടികൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ വൃത്തത്തെ ഈഷൽഭേദംപോലും കൂടാതെയാണ് നമ്പ്യാർ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു വിശദമാകും. നോക്കുക:—

"അഞ്ചാറു നാഴിക ചെല്ലുന്നനേരത്തു
പഞ്ചാരക്കുട്ടികലന്നോരു ചോറുമായ്"

(—കൃഷ്ണലീല തുള്ളൽ.)

ഈ രണ്ടു ഈരടികൾക്കും മാത്രാഭേദംപോലുമില്ല. ചില വൃത്തങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വാങ്ങിയാണ് നമ്പ്യാർ കൈകാര്യം നടത്തുന്നതു്. 'മല്ലിക' എന്ന സുപ്രസിദ്ധവൃത്തത്തിന് ഉദാഹരണമാണല്ലോ താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പദ്യാർദ്ധം.

"അഞ്ചിതദ്യുതിചൂതപുഷ്പധനസ്സെടുത്തൊരു വീരനാം
പഞ്ചബാണനനിന്നെഞാനിഹ സഞ്ചിതാദരമേകിനേൻ"

സഭാപ്രവേശം തുള്ളലിൽ നമ്പ്യാരാകട്ടെ,

"എന്തിനിത്രപറഞ്ഞുദാനവനെന്തുസംഗതിയെന്നുനീ
ചിന്തിയാത്തവനല്ലനിങ്ങടെ ബന്ധുഞാനസുരൻ മയൻ"

എന്നിങ്ങിനെയാണ് പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അധ്യാത്മരാമായണം സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു കളകാഞ്ചി എന്ന വൃത്തമാണല്ലൊ. അതാണ് രീതി കാണിക്കാനായി താഴെ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

"ജനകനരപതിദുഹിതൃചരിതമഖിലംദ്രുതം
ചെന്നു രഘുപതിയോടറിയിച്ചുഞാൻ"

ഈ വൃത്തത്തെതന്നെ മാററം വരുത്താതെ നമ്പ്യാരും സ്വകൃതികളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു താഴെ കാണിക്കുന്ന ഈരടി മതിയായ തെളിവാകുന്നു. നോക്കുക:—

"അതികുടിലഘനസദൃശനിറമുടയവേണിയും
അത്ഭുതമാകും നിടിലപ്രദേശവും."

"ഭജഗോവിന്ദം ഭജഗോവിന്ദം
ഗോവിന്ദംഭജ മൂഢമതേ"

എന്ന വൃത്തത്തെയാണ് നമ്പ്യാർ,

"കൊണ്ടാ ലക്ഷ്മണ വില്ലുംശരവും
കണ്ടില്ലേതും വരുണമിദാനീം"

എന്ന രീതിയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നോരോന്നായി എടുത്തെഴുതുക എന്നുവന്നാൽ അതു തന്നെ ഒരു വലിയ 'മഹാഭാരത'മായിത്തീരും. വിസ്തരഭീരുവായ ഇയ്യുള്ളവൻ അതിനു ഇപ്പോൾ ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു, ഇതിവൃത്തത്തിലല്ലാതെ വൃത്തങ്ങളിൽ നമ്പ്യാർ യാതൊരു പുതുമയും വരുത്തീട്ടില്ലെന്നും, സാധാരണ കവികളേപ്പോലെ തന്നെ നമ്പ്യാരും ഗതാനുഗതികനായിരുന്നുവെന്നും വായനക്കാർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കയില്ല. അവരങ്ങിനെ ധരിക്കാനിടവരണമെന്നല്ലാതെ അതിൽപ്പരമൊന്നും ലേഖകൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുമില്ല.

കെ. അഹമ്മത് മുഹ്‌യിദ്ദീൻ
സീനിയർ ട്രെയിനിങ്ങ്ക്ലാസ്സ്.

7

പാവനസ്മരണകൾ

അതിന്നു മുമ്പ് എനിക്കങ്ങനെ ഒരനുഭവമുണ്ടായിട്ടില്ല. ബ്രന്നൻകോളേജിലെ സയൻസ്ക്ലാസ്സിൽ—കോളേജ്കെട്ടിടത്തിൻെറ വടക്കുകിഴക്കെ മൂലയിലായിരുന്നു അന്നു സയൻസ്ക്ലാസ്—ഏററവും പിന്നിലുള്ള ബെഞ്ചിൻെറ തെക്കെ അററത്തുള്ള എൻെറ സ്ഥാനത്ത് ഞാൻ എഴുന്നേററുനില്ക്കുന്നു. പരിഭ്രമവും, ഖേദവും, ഒരുപക്ഷെ ഒന്നുരണ്ടു വിയർപ്പുതുള്ളികളും എൻെറ മുഖത്തു സഹപാഠികൾ ദർശിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. മുമ്പിലുള്ള നീണ്ട മേശയുടെ അങ്ങേപ്പുറത്തുനിന്ന്, ഇംഗ്ലീഷിൽ എൻെറനേരെ ആക്ഷേപവർഷം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട് അധോമുഖനായി എൻെറ പ്രിയപ്പെട്ട ഗുരുഭൂതൻ നില്ക്കുന്നു. ഇടയ്ക്കെല്ലാം, പെട്ടന്നു വിദ്ദ്യുദ്ദീപത്തിൻെറ രശ്മികൾ മുഖത്തേക്കെറിഞ്ഞാലെന്നപോലെ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആക്ഷേപവീക്ഷണങ്ങൾ എൻെറ മുഖത്തു പതിഞ്ഞിരുന്നതു് തൽക്ഷണംതന്നെ പിൻവലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ നിമിഷങ്ങൾ എനിക്കെന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്നും അസ്വാസ്ഥ്യഹേതുകങ്ങളായിരുന്നിരിക്കണം. ധാരമുറിയാതെ ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ഇംഗ്ലീഷുവാക്കുകൾ ഇന്നും എൻെറ കാതിൽ തറയ്ക്കുന്നപോലെ തോന്നുന്നു. അതിൻെറ സാരം ഇങ്ങനെയായിരുന്നു: "താനവിടെ ഇങ്ങനെ മരപ്പാവപോലെ മിഴിച്ചുനിൽക്കുന്നതെന്താണ്? നാണമില്ലാതെ ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നുവല്ലൊ! എനിക്കറിയാം ഇങ്ങനെ പാവപോലെ നില്ക്കുന്നതിന്നു കാരണമെന്താണെന്നു. പതിനായിരം പൊതുകാര്യങ്ങളിലിടപെട്ട് തനിക്കു പഠിക്കാൻ സമയമില്ല."

*   *   *   *   *

ഇന്നദ്ദേഹം ഒരു സ്മരണമാത്രമായ്ത്തീന്നിരിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ പി. സി. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരിൽനിന്നു ഇങ്ങനെയൊരു ശകാരം കേൾക്കുവാനുള്ള ഭാഗധേയം അദ്ദേഹത്തിൻെറ മററനേകം ശിഷ്യന്മാൎക്കും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ, എന്തോ. മറെറാരാളെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ ആക്ഷേപിക്കുമായിരുന്നുവോ എന്നെനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. പക്ഷെ ഒന്നു തീച്ചയാണ്. മറെറാരാളിൽനിന്നു ഞാൻ ഇതൊക്കെ പാവപോലെ കേട്ടു മിഴിച്ചുനിൽക്കുമായിരുന്നില്ല. ശരിയായാലും തെററായാലും, അന്നതു്, മറെറാരാളിൽനിന്നു സഹിക്കുവാൻ ഞാൻ ശക്തനാകുമായിരുന്നില്ല. ഹൃദയം നിറഞ്ഞ സ്നേഹത്തിൻെറ കര തട്ടിത്തകൎത്ത കുത്തിയൊലിക്കലായിരുന്നു അതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ക്ലാസിൽ പഠിക്കാതെ പോകുവാൻ അധികം വിദ്യാൎത്ഥികളും ധൈൎയ്യപ്പെടുമായിരുന്നില്ല. പി. സി. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരുടെ ക്ലാസു എപ്പോഴും നിശ്ശബ്ദമായിരുന്നു; അദ്ദേഹത്തി

ൻെറ പ്രസംഗങ്ങൾ ഒരിക്കല്ലെങ്കിലും അനിഷ്ടകരമായോ മുഷിപ്പാനായോ ഞങ്ങൾക്കാൎക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയും പഠിക്കണമെന്നദ്ദേഹത്തിന്നു നിഷ്കൎഷയുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രോമീനിനെപ്പററിയുള്ള ഒരു പാഠം കഴിഞ്ഞിട്ടു പിന്നെത്തെ ദിവസം അതിൻെറ 'സമ്പാദന'ത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചോദ്യത്തിന്നുത്തരം പറയാൻ സാധിക്കാതെയാണ് ഞാൻ മിഴിച്ചുനിന്നിരുന്നതു്.

*　　*　　*　　*　　*

വെളുത്ത തലക്കെട്ട്, നിങ്ങളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കുമ്പോൾ അവിടെയൊരു പ്രകാശം പരത്തുകയും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൻെറ ഏററവും അഗാധതലത്തിൽപോലും ചുഴിഞ്ഞെത്തുകയുംചെയ്യുന്ന കണ്ണുകൾ, ആ അമൎത്തിപ്പിടിച്ച ശുഭ്രദന്തങ്ങൾ, നീണ്ട കോട്ട്—ഇതൊക്കെ എപ്പോൾ എങ്ങനെ മറക്കുവാനാണ്! വൈകുന്നേരം ഒരു കൈയിൽ പുസ്തകവും പിടിച്ച് മററെ കൈ മുട്ടിന്മേൽനിന്നു മേലോട്ടു മടക്കി ഉള്ളംകൈ മലൎത്തി ചുമലിന്നുനേരെ വിരൽ പുറകോട്ടാക്കി അതിന്മേൽ കുടയും തൂക്കി കോളെജ്ജ്വറാന്തയിൽനിന്നു നിരത്തിലോളം നടന്നുപോകുന്നതു് ഞാൻ എത്ര തവണ നോക്കിനിന്നിട്ടില്ല! നിങ്ങളുമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അമൎത്തിപ്പിടിച്ച പല്ലുകൾക്കിടയിലൂടെയാണ് വാക്കുകൾ വരുന്നതെന്നു തോന്നും. എങ്കിലും മുകളിലെ വരിയിൽ അടുത്തടുത്തുള്ള വെളുത്ത പല്ലുകൾ മുഴുവൻ നിങ്ങൾക്കു കാണാം. പെട്ടന്നാണ് ആ ജീവചൈതന്യം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ നിലത്തുനിന്നു നിങ്ങളുടെ മുഖത്തേക്കു തുളഞ്ഞുകയറുക. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചിരിക്കൊരു വിശേഷമുണ്ടായിരുന്നു; ചിരിക്കുന്നതു് കണ്ണുകളും, കണ്ണിന്നടുത്തു ചുവട്ടിലുള്ള മാംസപേശികളുംകൂടിയായിരുന്നു. പൊട്ടിച്ചിരി അത്ര സുലഭമല്ലായിരുന്നു. ആ സ്വരത്തിന്നും ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു.

എല്ലാം ഇന്നു ഓൎമ്മ മാത്രം. എങ്കിലും അതൊരു ആവേശജനകമായ ഓൎമ്മയാണ്. 1925-26 കൊല്ലങ്ങളിലാണ് സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. അതിന്നു ശേഷം പിന്നെയും മൂന്നു കൊല്ലം ഞാൻ ലാബറട്ടറികളും സയൻസ്അദ്ധ്യാപകന്മാരുമായി കഴിച്ചുകൂട്ടീട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും, ഒരിക്കലെങ്കിലും ഒരൊററ പരീക്ഷണം (Experiment) എങ്കിലും, പിഴച്ചു നിരാശനാകാത്ത ഒരു സയൻസ്അദ്ധ്യാപകനെ, അതിന്നു ശേഷം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. "നൈട്രേററ്" എന്ന തരത്തിൽ പെട്ട വസ്തുക്കളെക്കണ്ടേറിയുവാനുള്ള "ബ്രൌൺറിങ്ങ്ടെസ്റ്റ്" എന്ന പരീക്ഷണം ആദ്യമായി വിജയകരമാംവിധം കാട്ടിത്തന്നതു് സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരായിരുന്നു. അത്ര വിഷമമൊന്നുമുള്ള ഒരു പരീക്ഷണമല്ല. എങ്കിലും പിന്നീടെന്നെ പഠിപ്പിച്ച രണ്ടു പേർ അതുകൊണ്ടു പല കുഴപ്പങ്ങളും ക്ലാസിലുണ്ടാക്കിയതായി എനിക്കറിയാം. പിന്നീടെന്നെ

പഠിപ്പിച്ച സയൻസുഅദ്ധ്യാപകന്മാരാരുംതന്നെ ഇത്ര ഭംഗിയായൊ ഇത്ര സുഗമമായൊ ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചിരുന്നതായും എനിക്കോൎമ്മ തോന്നുന്നില്ല. എൻെറ "ദൃഷ്ടി"ദോഷമോ പരിചയക്കുറവലോ ആയിരിക്കാം ഈ അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾക്ക ഹേതുവെന്നിരുന്നാലും, എൻെറ മനസ്സിലുണ്ടായ ആ സ്ഥിരമായ ബോധത്തിന്നൊരു മാററം വന്നുകാണുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

അടുത്ത വൎഷം സീനിയർഇൻടർമീഡിയററുക്ലാസിൽ പഠിക്കുവാനാകുമ്പോഴെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ കോളേജിൽനിന്നു മാററംപോയിരുന്നു. വെറും ബി. എ. എൽ. ടി. മാത്രമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഹൈസ്കൂൾക്ലാസിൽ പഠിപ്പിക്കുവാനെ കൊള്ളുകയുള്ളുവെന്നായിരുന്നു "റെഡ്ടേപ്പ്" എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന ചിട്ടയുടെ ദുശ്ശാസ്ത്രം. ഹൈസ്കൂൾവിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഭാഗ്യം. പക്ഷെ നമ്മുടെ കോളേജിനോടു ചേൎന്ന ഹൈസ്കൂളിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾക്ക ആ ഭാഗ്യം സിദ്ധിക്കുവാൻ കാലം പിന്നെയുമേറെച്ചെല്ലേണ്ടിവന്നു. ഏതാണ്ടു പതിനാലൊ പതിനഞ്ചൊ വൎഷത്തോളം പ്രശസ്തമാംവിധം കോളേജുക്ലാസുകളിൽ പഠിപ്പിച്ചുപോന്ന അദ്ദേഹം, വെറും ബി. എ. എൽ. ടി. യാകയാൽ, ഹൈസ്കൂളിലേക്ക പോകണമത്രെ! ഏതു കോളേജിന്നും അദ്ദേഹം ഒരലങ്കാരമാകുമായിരുന്നു. ആദ്യമായി "ഫോർമുലെ" (Formulae) എന്നു പറയുന്ന ചിഹ്നങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചതും, പീരിയൊഡിക് ലാ (Periodic law) മുതലായവ മനസ്സിലാക്കിത്തന്നതും എല്ലാം ഓൎക്കുമ്പോൾ, അത്ര നല്ലപോലെ അതെല്ലാം മററാൎക്കെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നു ഞാൻ ഇന്നും സംശയിക്കുന്നു.

ഇന്നത്തെ ഗുരുശിഷ്യബന്ധം എത്രയും ശിഥിലമാണ്. എങ്കിലും സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ കോളെജ് വിട്ടതിന്നു ശേഷവും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഈ വിനീതശിഷ്യനെ വിസ്മരിച്ചില്ല. പിന്നെയും മൂന്നാലു കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹവും ഇതെഴുതുന്ന ആളും തമ്മിൽ സ്നേഹമസൃണമായ എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പഠിക്കുന്ന കാലത്തും പഠിപ്പു വിട്ടതിന്നു ശേഷവും എൻെറ യോഗക്ഷേമങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഉത്സുക്യം കാണിച്ചിരുന്നു. കോളെജിൽ വീണ്ടും മടങ്ങിവന്ന കാലങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ പലതവണ കണ്ടു സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം തൻെറ ശിഷ്യന്മാരെക്കുറിച്ചു തനിക്കെത്രത്തോളം സ്നേഹമുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം വെളിവാക്കിയിരുന്നു. അവസാനനാളുകളിൽ ഒരു നോക്കു കാണുവാൻ കഴിയാതിരുന്ന ഖേദം ഇപ്പോഴും എന്നെ വേദനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അഥവാ ഖേദിച്ചിട്ടെന്തു്? ദേവാചാൎയ്യനായ ബൃഹസ്പതിയോടൊപ്പം ഒരിടത്തായിരിക്കാം അദ്ദേഹമിപ്പോൾ. നാം അതിൽ വ്യസനിക്കുകയല്ലല്ലൊ വേണ്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ കരുണാമൃതദൃഷ്ടികൾ കോളേജിന്നു

മേൽ പതിഞ്ഞു, അതിൻെറ യശസ്സും വർദ്ധിപ്പിക്കട്ടെ. മഹാകവി കുമാരനാശാൻെറ ലീല, തോഴിയെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങിനെയാണ്:

"ആരുംതോഴീയുലകിൽമറയുന്നില്ല
മാംസംവെടിഞ്ഞാൽ
തീരുന്നില്ലീപ്രണയജടിലം
ദേഹിതൻദേഹബന്ധം
പോരുംഖേദംപ്രിയസഖി, ചിരാൽ
വാഴ്കനീ വീണ്ടുമീനാം
ചേരുംതമ്മിൽ, വിരതഗതിയായില്ല
സംസാരചക്രം." *

അതുതന്നെ നമുക്കും ആശ്വാസം അരുളുന്ന ഒരു സന്ദേശമായിരിക്കട്ടെ.

* * * * *

കോളെജിനെ സംബന്ധിച്ച എൻെറ സ്മരണകൾ എല്ലാം മനോഹരങ്ങളല്ല. എന്നാൽ, എൻെറ കോളെജുജീവിതത്തെ അല്പമെങ്കിലും മധുരമാക്കിച്ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്, ആദ്യത്തെ കൊല്ലം ശ്രീമാൻ സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരുടെയും, രണ്ടു കൊല്ലവും ശ്രീമാൻ ചന്തുമുൻഷിയുടെയും സാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്നു. മരണത്തിൻെറ നേരെ കൂടിയും ഒരു മൃദുമന്ദഹാസം തൂകികൊണ്ടായിരിക്കണം ശ്രീമാൻ ചന്തുമുൻഷി ദേഹം ത്യജിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു് എഴുതുവാൻ എന്നെക്കാൾ അർഹതയും അറിവുമുള്ളവർ ധാരാളം തലശ്ശേരിയിലുണ്ടെന്നു ബോധ്യം വന്നതിനാലാണ് അന്നു മനോഹരങ്ങളും ഇന്നു ഹൃദയഭേദകവുമായ സ്മരണകളെ ഞാൻ കടലാസിൽ പകർത്താതിരുന്നതു്. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യരുടെ കാര്യം അങ്ങനെയല്ല. അദ്ദേഹം കോളെജുക്ലാസിൽ അവസാനം പഠിപ്പിച്ചതു് എൻെറ ക്ലാസിലായിരുന്നു. അന്നത്തെ എൻെറ സുഹൃത്തുക്കളിൽ പലരും, പരസ്യമായി വെളിപ്പെടുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെടാത്തവരാണ്. അതുകൊണ്ടു്, ഞങ്ങളുടെ നഷ്ടം എന്തായിരുന്നുവെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ പേർ മുതിരുകയില്ലെന്ന വിചാരമാണ്, 1925-ൽതന്നെ കോളെജുമാസികയുമായി യാത്രപറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞ ഈ തൂലിക ഇന്നു് ആ പഴയ ബന്ധത്തെ പുതുക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നതു്. ആ സാഹസം ക്ഷമിക്കുമാറാകണം.

കെ. സി.

---

* വളരെയൊന്നും വിശ്വസിക്കാവതല്ലാത്ത ഓർമ്മയിൽനിന്നു്

II

ഭാരതീയരും വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസവും

നമ്മുടെ ജന്മഭൂവായ ഭാരതം പുരാതനകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ സംസ്കാരം കൊണ്ടും, സമ്പൽസമൃദ്ധികൊണ്ടും ജഗദേകവിചിത്രങ്ങളും മനോഹരങ്ങളുമായ കാഴ്ചകൾകൊണ്ടും പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ, ജർമ്മൻകാർ മുതലായ പാശ്ചാത്യർ കേവലം കുരുടന്മാരുടെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും നാഗരികതപത്തിലേക്കു കടക്കുന്നതിന്നു എത്രയോമുമ്പുതന്നെ, ഭാരതത്തിലെ ജനങ്ങൾ, ഗ്രീക്കുകാർ, അറബികൾ, ഈജിപ്റ്റ്കാർ ജൂതന്മാർ മുതലായ സമുദായക്കാരുമായി കച്ചവടം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. "കാർത്തേജ്" എന്ന പുരാതനനഗരിയിലെ ചില പള്ളികൾ പണിചെയ്തിരുന്നതു കേരളത്തിൽനിന്നും, മൈസൂരിൽനിന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയ ചന്ദനമരങ്ങൾകൊണ്ടും ആനക്കൊമ്പുകൾകൊണ്ടും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിലേക്കു ചരിത്രകാരന്മാർ ഇന്നും അനേകം ലക്ഷ്യങ്ങൾ കാണിച്ചുതരുന്നുണ്ട്. ദക്ഷിണഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ചാലൂക്യരാജാക്കന്മാർ രാജ്യംഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു, കേരളീയർ, തമിഴർ, തെലുങ്കർ മുതലായ നാട്ടുകാർ അറബികളുമായി കടൽക്കച്ചവടം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ വൈയവസായികമായും, സംസ്കാരപരമായും ഭാരതീയർ ഇന്നത്തെ പാശ്ചാത്യരുടെയും, ജാപ്പാൻകാരുടെയും പ്രപിതാമഹന്മാരേക്കാൾ എത്രയോ മുന്നണിയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു നിർവ്വിവാദമാണ്.

പക്ഷേ, നമ്മുടെ പുരാതനമഹിമയെക്കുറിച്ചു ഇങ്ങിനെ പുകഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതുകൊണ്ടെന്തുഫലം? നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ കാലത്തു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തിയും, നമ്മുടെ ഭാരതഭൂമിയോടു അന്യരാജ്യക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന ആദരവും ബഹുമാനവും എല്ലാം ഇന്നെവിടെ? നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ മഹാമനസ്കതയും, ബുദ്ധിവൈഭവവും, തന്ത്രനൈപുണ്യവും, തത്വജ്ഞാനവുമെല്ലാം ഇന്നത്തെ ഭാരതീയർക്കു നഷ്ടമായിത്തീർന്നതിന്റെ പ്രധാനഹേതുവെന്താണ്? നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥക്കു വല്ല പരിഹാരവും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതെന്താണ്? ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു കൂലംകഷമായി വിചിന്തനംചെയ്യേണ്ടതു ഇന്നത്തെ ഏതൊരു ഭാരതീയന്റെയും ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായ കടമയാണ്.

ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയുടെ നിദാനം അതിൽ നിവസിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കു, രാജ്യതന്ത്രത്തിലും, കച്ചവടത്തിലും ഉള്ള പരിചയവും പ്രാപ്തിയുമാണ്. സാമ്പത്തികമായും, വ്യാപാരസംബന്ധമായും ഉള്ള പ്രധാനസംഗതികൾ ഓരോ കൃഷകനും വർത്തകനും നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്. നാളികേരത്തിന്നും, കുരുമുളകിന്നും മററും വില വളരെ കുറഞ്ഞുപോയതിനെക്കുറിച്ചു ന

മ്മുടെ കൃഷിക്കാർ വിലപിക്കുന്നതും ആവലാതിപ്പെടുന്നതും നാം സാധാരണയായി കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സംഗതിയാണല്ലൊ. എങ്കിലും ആവക ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതെന്താണെന്നു അവൎക്കാൎക്കുംതന്നെ നിശ്ചയമില്ല. എന്തുകൊണ്ടാണ് സാധനങ്ങൾക്കു വില കുറഞ്ഞുപോകുന്നതെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു അവരാരുംതന്നെ അല്പമെങ്കിലും ആലോചിക്കാറുമില്ല. പിന്നെ ഈവിധത്തിലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾക്കു നിവാരണമാൎഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചു അവയെ തരണംചെയ്തു കച്ചവടത്തിൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കുന്നതിന്നു അവൎക്കെങ്ങിനെ സാധിക്കും ?

കച്ചവടക്കാൎക്കും കൃഷിക്കാൎക്കും രാജ്യത്തിലെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയുടെയും മററും ജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഒരു രാജ്യക്കാർ അധഃപതിച്ചുപോകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഭാരതത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇത് എത്രയും പരമാൎത്ഥമാണ്. ഇന്നത്തെ ഭാരതീയൎക്കു വ്യവസായപരമായ യാതൊരു വിദ്യാഭ്യാസവും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഭാരതീയർ അനൎത്ഥഗൎത്തത്തിൽ നിപതിച്ചുപോയതും.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വലിയ വലിയ യന്ത്രശാലകളോ ഫാക്ടറികളോ ഇല്ലാത്തതിൻെറ കാരണം ധനികന്മാരുടെ വൈരള്യമല്ല, വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത യുവാക്കന്മാരുടെ ആധിക്യമാണ്. ഒരു വലിയ യന്ത്രശാല നടത്തുന്നതിന്നു ആ കാൎയ്യത്തിൽ ശരിയായ പരിചയവും പ്രാപ്തിയുമുള്ള ആളുകൾതന്നെയാണ് വേണ്ടതു്. ഭാരതത്തിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള എത്ര ആളുകൾ ഉണ്ടെന്നു ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ, അവരുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമാണെന്നുള്ള പരിതാപകരമായ പരമാൎത്ഥം നമുക്കു വെളിപ്പെടുന്നതാണ്. അഥവാ, നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ വല്ല യന്ത്രശാലകളും ഉണ്ടെങ്കിൽതന്നെ, അവയിൽ മിക്കതും നടത്തിപ്പിക്കുന്നതു അമേരിക്കയിൽനിന്നോ, ഇംഗ്ലാണ്ടിൽനിന്നോ വരുന്ന ഇഞ്ചിനീയർമാരാണ്. അതിന്നും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആളുകൾ ഇല്ല.

വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ടുള്ള മറെറാരു മുഖ്യമായ ദോഷം, നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിന്നാവശ്യകമായ പദാൎത്ഥങ്ങൾക്കുകൂടി നാം അന്യരാജ്യക്കാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഡക്കാൻപീഠഭൂമിയിൽ പരുത്തി ധാരാളം വിളയുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ നമുക്കു വസ്ത്രം വേണമെങ്കിൽ നാം അതു ഇംഗ്ലാണ്ടിലേക്കൊ ജാപ്പാനിലേക്കൊ അയച്ചുകൊടുക്കണം. കേരളത്തിൽ തേങ്ങ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അവകൊണ്ടു മെഴുകുതിരി മുതലായവ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു നമുക്കു അസാദ്ധ്യമാണ്. അതു സാദ്ധ്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അന്യനാടുകളിൽനിന്നു മണ്ണെണ്ണ മുതലായവ ഇറക്കുമതിചെയ്യാതെ നമുക്കു കഴിച്ചുകൂട്ടാമായിരുന്നില്ലേ ?

ഇങ്ങിനെയുള്ള എല്ലാ കുറവുകളും പരിഹരിക്കുന്നതിന്നു ഒരൊററ വഴി മാത്രമേ ഉള്ളു. അതായതു, ജനങ്ങൾക്കു വ്യവസായവിദ്ദ്യാഭ്യാസം നല്കുക. വിവിധരീതിയിലുള്ള വ്യവസായങ്ങളേയും കച്ചവടസമ്പ്രദായങ്ങളേയും കുറിച്ചു ആളുകൾക്കു ശരിയായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരിക്കണം. തങ്ങളുടെ വ്യവസായത്തിൽ വല്ല പ്രതിബന്ധങ്ങളും നേരിടുമ്പോൾ അവയെ കണ്ടറിഞ്ഞു അവയ്ക്കു ശരിയായ പരിഹാരമാൎഗ്ഗം ഏൎപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ജനങ്ങളെ ശക്തന്മാരാക്കിത്തീൎക്കണം. ഇന്നു നാം കാണുന്ന കുടിൽവ്യവസായങ്ങളെയെല്ലാം പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കുന്നതിന്നും, അവയെ ആശാസ്യമായ രീതിയിൽ നടത്തുന്നതിന്നും ആളുകൾക്കു പരിശീലനം നല്കണം. ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വ്യവസായവിദ്ദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രമേ ഭാരതത്തിൽ സമ്പൽസമൃദ്ധിയും സമാധാനവും ഉണ്ടാകയുള്ളു. പണ്ടത്തെ മഹിമയും, പദവിയും ഭാരതീയൎക്കു വീണ്ടും സിദ്ധമായിത്തീരേണമെങ്കിൽ അന്യരാജ്യക്കാർ പണ്ടത്തെപ്പോലെ നമ്മെ ബഹുമാനിക്കണമെങ്കിൽ, അവർ നമ്മെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ അപഹസിക്കാതിരിക്കണമെങ്കിൽ, പരിഷ്കാരസൂൎയ്യന്റെ മനോഹരകിരണങ്ങളാൽ പരിശോഭിതമായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളെപ്പോലെ ഭാരതവും സംസ്കാരസമ്പന്നയായിത്തീരേണമെങ്കിൽ, ഭാരതീയൎക്കു ഇന്നു വ്യവസായവിദ്ദ്യാഭ്യാസം അത്യപേക്ഷിതമാണ്.

കെ. ടി. രവീന്ദ്രനാഥൻ,

ii ക്ലാസ്സ്.

ഭരണസഭകളിലെ കക്ഷിവിഭാഗം

I

ലോകത്തിലുള്ള മററു സകല രാഷ്ട്രങ്ങളും ഏററവും ആദരണീയമെന്നു കരുതിവരുന്ന ഒരു ഭരണഘടനയാണ് ബ്രിട്ടന്റേതു. 3-ാംശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ, ജോൺരാജാവിനെ, പൊതുജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ അധികാരാവശ്യതകളെ നിറവേററുമെന്നു പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിച്ച തിയ്യതി മുതൽ, ക്രമബദ്ധമായ് വളൎന്നുവന്നിട്ടുള്ള ആ ഭരണഘടനയെയാണ്, ഇന്നു, നാമേവരും, ഏററവും മഹനീയമായ പ്രാതിനിധ്യഭരണമെന്ന നിലയ്ക്കു ശ്ലാഘിച്ചുവരുന്നതു. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ, മററു യാതൊരു ഭരണഘടനയിലും കാണാത്തതോ, കാണുമെന്നു ആശിക്കുവാൻ വയ്യാത്തതോ ആയ, ചില വിശേഷങ്ങൾ ബ്രിട്ടന്റെ ഭരണഘടനയിൽ നാം കാണുന്നു. ലോകത്തിൽവെച്ചു, അത്യധികം പൊതുജനപ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഭരണമാണെന്നിരിക്കിലും, പേരിന്നു മാത്രമെങ്കിലും, സൎവ്വാധികാരിയായ, ഒരു ചക്രവൎത്തിയാണ്, അതിന്റെയൊക്കെ തലവൻ എന്നു വരുന്നതു ഒരുപക്ഷെ ആശ്ചൎയ്യാവഹമായി തോന്നിയേക്കാം. ഭരണക്രമത്തിലുള്ള വിശേഷങ്ങളിൽ സൎവ്വപ്രാധാന്യം വഹിക്കുന്ന ഒന്നാകുന്നു കക്ഷിഭരണം. മററധികം രാഷ്ട്രങ്ങളുടേയും ഭരണഘടനകൾ, ബ്രിട്ടീഷുഭരണഘടനയുടെ രൂപാന്തരങ്ങൾ മാത്രമാകയാൽ ഈ കക്ഷിഭരണം ഏറക്കുറെ ഭേദഗതികളോടുകൂടി അവയിലും സ്ഥാനംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല അന്യരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ കക്ഷിഭരണത്തെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങിയതായി കാണുന്നുമില്ല. ഒരുങ്ങുമെന്നാശിക്കുവാൻ വഴിയുമില്ല. അടുത്ത കൊല്ലങ്ങളിലായി ഇന്ത്യയിലും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ ധാരാളമായി വൎദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കക്ഷിഭരണം ലോകമെങ്ങും പരന്നിരിക്കുന്ന ഒരേൎപ്പാടാണെന്നു വ്യക്തമായി. എന്നാൽ നാം രാജ്യഭരണം നടത്തുവാനായി തിരഞ്ഞയക്കുന്ന പ്രതിനിധികൾ സ്വന്തം വ്യക്തികളെന്ന നിലയിൽ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ അതല്ല ഏകദേശാഭിപ്രായമുള്ള വ്യക്തികൾ ഒന്നിച്ചുചേൎന്നു കക്ഷിയായിനിന്നു പ്രവൎത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടോ ഏതുകൊണ്ടാണ് രാജ്യത്തിന്നു അധികം ഗുണമുണ്ടാകുക ? നാം ഈ പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ച് പൎയ്യാലോചിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി മററു ചില സംഗതികളെപ്പററി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

II

കക്ഷിഭരണത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെപ്പററി ചൎച്ചചെയ്യുന്നതിന്നു മുമ്പായി അതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പററി രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആംഗ്ലേയചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായി ഈ ഭരണം ആവിർഭവിക്കുന്നതു ചാറൽസ് രണ്ടാമന്റെ ഭരണകാലം അവസാനിക്കാറായപ്പോഴായിരുന്നു. പുത്രനില്ലാത്ത ഈ രാജാവു മരിക്കുന്നതായാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജനും ഒരു കാത്തോലിക്കും ആയ ജെയിംസ് രാജാവാകുകയും പ്രൊടസ്റ്റൻറ്മതത്തിന്നു ഉടവു തട്ടുകയും ചെയ്യും എന്നു കരുതി ബ്രിട്ടീഷുജനതയുടെ ഒരു വിഭാഗം അദ്ദേഹത്തിന്നു രാജാവാകുവാനുള്ള അധികാരം നിഷേധിക്കേണമെന്നു ചാറൽസിനെ ഹരജി മൂലം ബോധിപ്പിച്ചു. വേറൊരു വിഭാഗം അതിനെതിരായും ഹരജി ബോധിപ്പിച്ചു. അതിന്നു ശേഷം ഈ രണ്ടു കക്ഷികളും വ്യത്യസ്തമായ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ രാജ്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തതിനാൽ കാലക്രമത്തിൽ അതു ഒരു വമ്പിച്ച പ്രസ്ഥാനമായി ലോകമെങ്ങും വ്യാപിച്ചു.

എന്നാൽ ഉത്ഭവം ഇങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും ഇന്നത്തെ കക്ഷിഭരണം തീരെ വ്യത്യസ്തമായ തത്വങ്ങളിന്മേലാണ് അവലംബിതമായിട്ടുള്ളതു്. ഓരോ കക്ഷിക്കും ഇന്നു പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആദൎശങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ വിശ്വസിച്ചുംകൊണ്ടാണ് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ മുഴുവനും. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ യാഥാസ്ഥിതികകക്ഷി സാമ്രാജ്യത്തെ വിപുലമാക്കുന്നതാണ് തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യമെന്നു കരുതുന്നു; ലേബർകക്ഷി തൊഴിലാളികളുടെ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി പ്രവൎത്തിക്കയാണ് തങ്ങളുടെ കൎത്തവ്യമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ആദൎശം എന്തുതന്നെയായാലും അതിനെ മാത്രം മുൻനിൎത്തി ഭരണസഭയിൽ ഓരോ കക്ഷികളും പ്രവൎത്തിക്കുന്നതു രാജ്യത്തിന്നു ഗുണമോ എന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

III

ജനപ്രാതിനിധ്യഭരണത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി ഭരണസഭകളുടെ പ്രാബല്യം നശിച്ചുപോകുമോ എന്നു പലരും ശങ്കിച്ചിരുന്നു. ഈ ശങ്ക അസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല. ഭരണഘടനയെ കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തങ്ങളായ ശക്തികളായിരുന്നു രാജത്വം, പ്രഭുത്വം മുതലായവ. എന്നാൽ അവയെല്ലാം അസ്തമിച്ചു പൊതുജനപ്രതിനിധികൾ ഭരണം നടത്തുമ്പോൾ കുഴപ്പത്തിന്നു ധാരാളം വഴിയുണ്ട്. ഈ തത്വത്തെ ചാറൽസ്‌രാജാവിനെ വധിച്ചതിന്നു ശേഷം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നടന്നിരുന്ന ഭരണം വെളിവാക്കുന്നു. എന്നാൽ കക്ഷിഭരണം പ്രചാരത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ ഈ ഭയത്തിന്നവകാശമില്ല. പ്രതിനിധിഭരണത്തിൽ കുഴപ്പമുണ്ടാകുവാൻ പ്രധാനകാരണം ഓരോ വ്യക്തികളും അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സ്വീകരിക്കേണമെന്നു ശഠിക്കുന്നതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഭരണകൎത്താക്കൾക്കു യാതൊരു പിൻബലവുമില്ല എന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ കക്ഷിഭരണത്തിൽ അഭിപ്രായം രണ്ടോ മൂന്നോ ക്ലിപ്തമായ പദ്ധതികളിൽകൂടി മാത്രമേ പ്രവഹിക്കുന്നുള്ളൂ.

കക്ഷിഭരണംകൊണ്ടു രാജ്യഭരണം നടത്തുന്നതിൽ ഭരണകത്താക്കൾക്കു എളുപ്പം കൂടുന്നു. അധികം മെമ്പർമാരടങ്ങിയ ഒരു കക്ഷി ഭരണാധികാരം വഹിച്ചാൽ ആ കക്ഷിക്കു രാജ്യഭരണം നടത്തുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. എന്നാൽ കക്ഷിയില്ലാത്തപക്ഷം ഒരേവകുപ്പിൽ പെട്ട ഭരണകത്താക്കൾ കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രമേയങ്ങളിൽ ചിലവ സ്വീകരിച്ചെന്നും ചിലവയെ തള്ളിയെന്നും വന്നേക്കാം. എന്നിരുന്നാലും, അഭിപ്രായഗതി എങ്ങോട്ടേക്കാണ് എന്നുപോലും അവക്ക് ധരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.

അങ്ങിനെ ഭരണഘടനക്കു എളുപ്പവും ശക്തിയും കൂട്ടുന്ന കക്ഷിസമ്പ്രദായം രാജ്യത്തിന്നു എത്രമാത്രം ഗുണപ്രദമാണ്? ശക്തിയേറിയ ഒരു ഭരണഘടന ഏററവും ഉത്തമമായ ഒന്നാണെന്നു വരേണമെന്നില്ല. ഒരു കക്ഷി അധികാരത്തിൽ വരുമ്പോൾ ആ കക്ഷിയുടെ ശക്തി വദ്ധിപ്പിക്കുവാനും മറു കക്ഷികളുടെ ശക്തി കുറക്കുവാനും പരിശ്രമിക്കുകയല്ലെ ചെയ്യുക എന്നു കക്ഷിഭരണത്തെപ്പററി വിമശിക്കുന്നവർ ചോദിക്കും. ഭിന്നഭിന്നകക്ഷികൾ ഭിന്നഭിന്നപദ്ധതികളിൽകൂടി രാജ്യഭരണം നടത്തുമ്പോൾ ആ പദ്ധതികളുടെ വിരുദ്ധതകൊണ്ടു രാജ്യത്തിന്നു ദോഷമല്ലെ ഉണ്ടാവുക? എന്നു വിമശ്കൻ തുടന്നു ചോദിക്കാം. എന്നാൽ ഈ ഭയങ്ങൾക്കൊന്നും അടിസ്ഥാനമില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതൊരു കക്ഷിയുടെയും അവലംബം പൊതുജനാഭിപ്രായമാകുന്നു. പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി പ്രവത്തിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷി അധികകാലത്തേക്ക് നിലനില്ക്കുകയില്ല. നേരേമറിച്ചു, പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ എന്ന നിലക്കു മാത്രമാകുന്നു ഓരോ കക്ഷിയും ഭരണം നടത്തുന്നതു. ആ കക്ഷി എപ്പോൾ പൊതുജനഹിതത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി പ്രവത്തിക്കുന്നുവോ, അപ്പോൾ മുതൽ ഭരണം നടത്തുവാൻ അഹതയുള്ളതല്ലെന്നുവരുന്നു. സാഹസം പ്രവത്തിക്കുന്ന ഓരോ കക്ഷിക്കും കിട്ടിയതും കിട്ടുന്നതും അധഃപതനമാണ്. പോരെങ്കിൽ ഓരോ കക്ഷിയും തുടരുന്ന നയം അന്യോന്യവിരുദ്ധമാണെന്നിരിക്കിലും, അതു രാജ്യത്തിന്നു ഹാനികരമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആ കക്ഷിക്കു അധികാരം കിട്ടിയതു രാജ്യത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ ഭൂരിപക്ഷാഭിപ്രായംകൊണ്ടാകുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു ലഭിച്ചാൽ അതു എന്തുതന്നെയായാലും ജനതതിക്ക് അതു വൈരസ്യജനകമായിരിക്കാനിടയില്ല.

IV

എനി നാം കക്ഷിഭരണത്തെപ്പററിയുള്ള ചില ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കക്ഷിഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ വ്യക്തിത്വത്തിന്നു തീരെ സ്ഥാനമില്ലെന്നു ചിലർ വാദിക്കുന്നു. ഇതു കുറെയൊക്കെ വാസ്തവമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരാൾ ഒരു കക്ഷിയിലെ അംഗമായിക്കഴി

ഞ്ഞാൽ ആ കക്ഷിയുടെ അഭിപ്രായത്തിന്നനുസരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കേണ്ടിവരും. കക്ഷിമാററാമെന്നുവെച്ചാൽതന്നെ, ആദൎശങ്ങൾക്കനുസരിച്ച ഒരു സംഘം കിട്ടിയില്ലെന്നും വരും. അങ്ങിനെ ആ വ്യക്തി രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിന്നു തീരെ അനൎഹനായിത്തീരാം. ചിലപ്പോഴൊക്കെ കക്ഷിയോടൊത്തു അംഗങ്ങൾ മനസ്സാക്ഷിക്കു വിരുദ്ധമായി വോട്ടുചെയ്യേണ്ടിയും വരും. എന്നാൽ നാം വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പററി അധികം ആലോചിക്കേണ്ടതില്ല. രാജ്യത്തിൻെറ ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി, ചിലപ്പോഴൊക്കെ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ബലികഴിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യംതന്നെയാകുന്നു. അല്ലാതെ ചില വ്യക്തികൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കൊടുക്കുവാൻ രാഷ്ട്ര്യത്തിൻെറയോ, സമുദായത്തിൻെറയോ ഉന്നമനത്തെ ബലികഴിക്കണമെന്നു പറയുന്നതു് ഇരുപതാം ശതാബ്ദത്തിലെ ആദൎശമല്ല.

കൂടാതെ 'അച്ചടക്കം'കൊണ്ടും കക്ഷിഭരണത്തിൽനിന്നു വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ തീരെ നീക്കിനിൎത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നു വലിയൊരാക്ഷേപമുണ്ട്. ഒരു കക്ഷിയെ വിട്ടു മറെറാരു കക്ഷിയിൽ ചേരുവാൻ സ്വതവേ, അങ്ങിനെ കക്ഷി മാറുന്നവരെപ്പററി, പരക്കെയുള്ള അഭിപ്രായം മോശമാകയാൽ, ആരുമൊരുങ്ങുകയില്ല എന്നു ചിലർ ആവലാതിപ്പെടുന്നു. ഈ ജീവിതത്തിൽ 'അച്ചടക്കം' വളരെ ആവശ്യമാണെന്നേ ഇതിന്നുത്തരം പറയേണ്ടതുള്ളു. 'അച്ചടക്ക'മില്ലാതെ വല്ലവൎക്കും ജീവിക്കാമെന്നു വല്ലവരും ആശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കേവലം അസാദ്ധ്യമായിരിക്കും. അച്ചടക്കമാകുന്നു വാസ്തവത്തിൽ കമ്മിററിയുടേയും, ജനതയുടേയുംജീവൻ. ഒരു ഗവമ്മെണ്ടു അധികാരത്തിലിരിക്കുന്നതു, അച്ചടക്കം പാലിക്കുവാനാണ്. അപ്പോൾ അധികാരികൾക്കു അച്ചടക്കം വേണ്ടെന്നോ ?

"കക്ഷിഭരണം അന്ധമാകുന്നു; ഒരു കക്ഷിക്കാരൻ കാൎയ്യങ്ങളുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തേയും ശ്രവിക്കുന്നില്ല. അവൻെറ കക്ഷിക്കാരൻെറ അഭിപ്രായത്തെ മാത്രമേ വിലവെക്കുന്നുള്ളു. അവൻെറ കണ്ണുകളെ അവൻ ഉപയോഗിക്കുന്നതു മററു കക്ഷികളിൽ ദോഷം കാണുവാനാകുന്നു; ഗുണം കാണുവാനല്ല." ഇത്, കക്ഷിഭരണത്തെ തീരേ വെറുക്കുന്ന അഭിപ്രായഗതിയുടെ സംഗ്രഹം മാത്രമാകുന്നു. ഈ ദോഷം അധികം പ്രബലമായി കാണുന്നതു് 'opposition' (എതൃ) കക്ഷിയുടെ ഇടയിലാണെന്നു അവർ തുടരുന്നു. അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന കക്ഷിയുടെ ഭരണത്തെ തടസ്ഥപ്പെടുത്തുവാൻ തടങ്ങലുകൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവരുടെ ഓരോ പ്രവൃത്തിയിലും കുററങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണ് ഭരണസഭകളിലെ ഒരു കക്ഷിയുടെ എതൃകക്ഷി ചെയ്യുന്നതു്. അതാണ് അവർ ചെയ്യേണ്ടതും. ഈ കക്ഷി അധികാരം വഹിക്കുമ്പോൾ മറേറ കക്ഷിയും ഇതേ നയമാണ് തുടരുക എന്നോൎമ്മിച്ചാൽ മാത്രം മതി. ഇതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണം വ്യക്തമാകുന്നു. രാജ്യക്ഷേമകരമായ പ്രവൃത്തിചെയ്താൽകൂടി പലപ്പോഴും പരഭൎത്സനം കേൾക്കേണ്ടി വരുന്നതിനാൽ, യാതൊരു കക്ഷിയുംതന്നെ രാജ്യക്ഷേമത്തെ ഹനിക്കുന്ന പ്രവൃ

ത്തി ചെയ്യാൻ ഒരുങ്ങുകയില്ല. ഒരു കക്ഷി തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളെ വിമർശിപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണുമ്പോൾ, അധികാരത്തിലിരിക്കുന്ന കക്ഷി അവധാനപൂർവ്വമേ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നുള്ളൂ. ഇതൊക്കെ ദോഷങ്ങളാണെന്നു ചിലർ തെററിദ്ധരിക്കുന്ന കക്ഷിഭരണത്തിൻെറ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമാകുന്നു.

"രാജ്യഭരണത്തിന്നു അർഹതയുള്ള വ്യക്തികളെ ഒന്നിച്ചു സംഘടിപ്പിച്ചു ഒരു ഭരണകേന്ദ്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന്നു കക്ഷിഭരണംകൊണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ല എന്നതാകുന്നു കക്ഷിഭരണത്തിൽ മറെറാരു കുററം. എന്നാൽ (practical) പ്രായോഗികഭരണഘടനയാണ് അധികം ആവശ്യം എന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു, അഭിപ്രായവ്യത്യാസംകൊണ്ടു ഭരണസഭകളിലെ അംഗങ്ങൾക്ക് ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നു പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അതു കക്ഷിഭരണത്തിൻെറ ഒരു ഗുണം മാത്രമാണെന്നേ ഈ ലേഖകൻ കരുതുന്നുള്ളൂ. അസ്ഥാനത്തിലുള്ള അവരുടെ യോജിപ്പ് രാജ്യത്തിന്നു ഹാനിയേ ചെയ്കയുള്ളൂ.

V

കക്ഷിഭരണം 'united action' (ഒത്തൊരുമിച്ചുള്ള പ്രവൃത്തി) എന്നതിനെ സഹായിക്കുന്നു. യോജിച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു പ്രവൎത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ നമുക്കു എന്തെങ്കിലും ഉചിതമായ നിലയിൽ ചെയ്യാൻ കഴികയുള്ളൂ. രാജ്യത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഭരണത്തിന്നായയക്കപ്പെടുന്ന പ്രതിനിധികൾ, ഒററക്കു പ്രവൎത്തിക്കാതെ ഒന്നിച്ചുചേൎന്നു പ്രവൎത്തിച്ചാൽ മാത്രമേ രാജ്യത്തിന്നു ഗുണം കിട്ടുകയുള്ളൂ. കക്ഷിഭരണത്തിൻെറ മറെറാരു ഗുണം, അതു തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സാധാരണയായി കണ്ടുവരാറുള്ള ദോഷങ്ങളെ ദൂരീകരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. ഒരു കക്ഷിയുടെ പ്രതിനിധിയെന്നനിലയിൽ ഒരാൾ തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്നു നില്ക്കുമ്പോൾ ആ ആളുടെ വ്യക്തിയെന്നനിലക്കുള്ള ഗുണങ്ങളെപ്പററിയോ ദോഷങ്ങളെപ്പററിയോ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ല. ആയാളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കാകുന്നു, ആളുകൾ വോട്ടുചെയ്യുന്നതു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കക്ഷിഭരണത്തിൻെറ മാഹാത്മ്യവും അതിൻെറ ആവശ്യകതയും വ്യക്തമായി. ഇന്ത്യയിൽ അടുത്ത പതിനഞ്ചു കൊല്ലങ്ങളായി, കക്ഷിഭരണം പ്രബലപ്പെട്ടുതുടങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലെ വോട്ടർമാർ, വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാത്തവരാകയാൽ കക്ഷിഭരണം വേണ്ടത്ര അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം വൎദ്ധിക്കുംതോറും ദേശീയമനഃസ്ഥിതി പ്രബലപ്പെടുംതോറും, കക്ഷിഭരണവും ഉന്നതി പ്രാപിക്കുമെന്നും, ലോകത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇന്ത്യ, അത് അൎഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു അവകാശിയാകുമെന്നും ആശിക്കുകതന്നെ.

പി. കണ്ണൻനമ്പ്യാർ,

ii ക്ലാസ്സ്.

വ്യക്തിപരമായ മഹത്വത്തിലാണ് സമുദായോൽകർഷം

കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു ജപ്പാനിലെ സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനും വാഗ്മിയുമായ കൌണ്ട്ഒക്കുറ ഇന്ത്യ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം കൽക്കത്തയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ തദ്ദേശവാസികളിൽപെട്ട ചിലപാനം യുവജനങ്ങൾ ആ പണ്ഡിതവര്യനെ സന്ദർശിച്ചു ഇപ്രകാരം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി:

"അല്ലയോ മഹാശയാ, അവിടുന്നു ഇവിടെ താമസമാക്കിയിട്ടു കുറച്ചു കാലം കഴിഞ്ഞു. ഇദ്ദേശവാസികളെക്കുറിച്ചു (ഇന്ത്യക്കാർ) അവിടുന്നു എന്തൊരഭിപ്രായമാണ് രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്." മഹാനായ കൌണ്ട്ഒക്കുറ അല്പസമയം ചിന്താനിമഗ്നനായതിന്റെ ശേഷം തന്റെ ഹൃദയം തുറന്നുകൊണ്ടു തന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന യുവാക്കന്മാർക്ക് സമുചിതമായ ഒരു മറുപടി നല്കി:— "ഇന്ത്യക്കാർ വലിയ പ്രതിഭാവിലാസമുള്ളവരാകുന്നു. പെട്ടെന്നുണ്ടാകുന്ന സ്തോഭങ്ങൾക്ക് അവർ വശംവദരുമാണ്. അതിഥിസൽക്കാരത്തിൽ അവരെ അതിശയിക്കുന്ന വേറെ രാജ്യക്കാർ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. പക്ഷെ ഇത്തരം ഗുണമെല്ലാം അവർക്കുണ്ടെന്നിരിക്കിലും വ്യക്തിപരമായ മഹത്വസമ്പാദനത്തിൽ അവർ തുലോം പിന്നോക്കമാണ്. സ്ഥാനവലിപ്പമല്ല, സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലല്ല സമുദായാംഗങ്ങളുടെ, സമുദായത്തിലെ വ്യക്തികളുടെ, മഹത്വത്തെയും, ഉൽകൃഷ്ടാദർശത്തെയും അപേക്ഷിച്ചാണ് സമുദായോൽകർഷം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു."

ഭാരതീയരെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളമുള്ള ഒരു അഭിപ്രായമാണെങ്കിലും സർവ്വരാജ്യങ്ങളെയും, സർവ്വദേശങ്ങളെയും ഒരുപോലെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു ഒരു അഭിപ്രായമാണ് പണ്ഡിതശിരോമണിയായ ഒക്കുറ തന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ഉൽകർഷം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു ആ സമുദായത്തിലെ വ്യക്തികളിലാണ്. അവരുടെ ഉയർച്ചയിൽ സമുദായത്തിന്റെ വളർച്ചയും, അവരുടെ വീഴ്ചയിൽ സമുദായത്തിന്റെ താഴ്ചയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. വ്യക്തികളുടെ നിഷ്കപടവും, നിഷ്കളങ്കവുമായ മഹത്വത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് സമുദായമഹത്വവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു ലോകചരിത്രം നമ്മെ നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സമുദായത്തിൽ എത്രകണ്ട് വ്യക്തികൾ മഹാന്മാരായിത്തീരുന്നുവോ അത്രകണ്ടു ആ സമുദായം ഉന്നതസോപാനത്തെ പ്രാ

പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഒരു സമുദായത്തിൽ ഒരൊററ വ്യക്തി മാത്രമെ യഥാൎത്ഥമഹത്വം സമ്പാദിച്ചവനായിട്ടുള്ളുവെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യം സമുദായത്തിൻെറ ഉൽകൎഷത്തിൽ നിഴലിച്ചുകാണുന്നുവെന്നുള്ളത് അവിതൎക്കിതമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്. പക്ഷെ വ്യക്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള മഹത്വം നിഷ്കളങ്കവും, ആ വ്യക്തി ഒരു സമുദായോൽകൎഷേച്ഛുവും ആയിരിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമാണ്.

ബുദ്ധമതപ്രവാചകരായ ഗൌതമൻെറ മരണശേഷം മഹാനായ അശോകരാജാവിൻെറ രാജ്യഭരണദശയിൽ ബുദ്ധമതം ഏററവും ഉൽകൃഷ്ടവും, പരിപാവനവുമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെത്തിയത് അശോകരാജാവിൻെറ രാജകീയസ്ഥാനംകൊണ്ടല്ല. ക്ഷണഭംഗുരവും നിസ്സാരവുമായ ധനാവഴിയല്ല. പക്ഷെ ഒരു സമുദായവ്യക്തിയുടെ—അതെ അശോകൻെറ—പരിപാവനമായ മഹത്വം ഏകകാരണമായിട്ടാണ്. ബുദ്ധമതാവലംബനത്തിന്നു ശേഷം ഒരു കലിംഗയുദ്ധവും കൂടി നടത്തി നിരപരാധികളായ അനേകം ജനങ്ങളെ ഒരിക്കൽകൂടി കൊന്നൊടുക്കുകയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ബുദ്ധമതം യാതൊരു യശസ്സും സമ്പാദിക്കുമായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ഒരു സമുദായാംഗത്തിൻെറ മൃഗീയവും, ക്രൂരവുമായ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു തൻെറ സമുദായത്തോടു ഒരു അറപ്പും, വെറുപ്പും തോന്നുകയും തന്മൂലം തൻെറ സമുദായം നാശഗൎത്തത്തിൽ ആണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. പക്ഷെ അങ്ങിനെ അല്ലായിരുന്നു അശോകൻ ചെയ്തിരുന്നത്. "തൻെറ പ്രജകളൊക്കെ തൻെറ ഏകോദരസഹോദരന്മാരാണെന്നും, തൻെറ ആയുഷ്കാലം ബുദ്ധമതസന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കയുമാണ്" എന്ന വീരശപഥം ചെയ്തുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തിച്ചത് ഫലമായി ആ സമുദായത്തിന്നു ഇതരസമുദായങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു എന്തൊരു ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനമായിരുന്നു അന്നുണ്ടായിരുന്നത്! ബുദ്ധസമുദായത്തിലെ ഒരൊററ വ്യക്തിയായ അശോകൻെറ മഹത്വംതന്നെ ആ സമുദായത്തിൻെറ ഉൽകൎഷത്തിന്നു ഇത്രകണ്ടു സഹായകമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വ്യക്തികളുടെ മഹത്വം എത്രത്തോളം വൎദ്ധിക്കുന്നുവോ അത്രത്തോളം സമുദായത്തിന്നു പുരോഗതിയുണ്ടാകുന്നുവെന്നു നമുക്കു എളുപ്പത്തിൽ അനുമാനിക്കാം.

ഇതുതന്നെയാണ് ലോകചരിത്രം നമ്മെ നല്ലവണ്ണം പഠിപ്പിക്കുന്നതു. ചൈനയിലെ കൺഫ്യൂഷ്യസ്സിൻെറ മഹത്വം തൻെറ സമുദായത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകണ്ടു. ഏഡനിലെ അബ്ബാസിയാഗോത്രത്തിലെ ആ "നിറഞ്ഞ സൂൎയ്യ"ൻെറ ഉൽകൃഷ്ടചിന്ത, മൌനമായ ത്യാഗം എന്നിവ അധഃപതനക്രുപത്തെ ശരണം പ്രാപിച്ച അബ്ബാസിയാഗോത്രത്തിന്നു അതിൻെറ നശിച്ചുപോയ പ്രാബല്യത്തെയും പ്രതാപത്തെയും തിരിയെ കൊടുത്തു.

ശ്രീനാരായണഗുരുതൃപ്പാദങ്ങളുടെ ഉൽകൃഷ്ടവും ആദരണീയവുമായ ജീവിതം തന്റെ സമുദായത്തിൽ നിഴലിക്കുകയും, തദ്വാരാ ഈഴവസമുദായം ഒരു ഉൽകൃഷ്ടസ്ഥാനത്തെത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തു.

ഇങ്ങിനെ ഏതൊരു സമുദായത്തെയും ഏതൊരു ഗോത്രത്തെയും എടുത്തുനോക്കുന്നതായാൽ ഇതിന്റെ വാസ്തവം നമുക്കു ഗ്രാഹ്യമാകുന്നതാണ്. സമുദായാഭിവൃദ്ധി ആ സമുദായാംഗങ്ങളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ പ്രവൃത്തിയിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ശേഷം എത്രയും പരവശമായ ഒരു നിലയെ പ്രാപിച്ച ഒരു രാജ്യമാണ് ജർമ്മനി. ജർമ്മനിയുടെ പരവശതയിൽനിന്നു അതിന്നു പിൻവാങ്ങുവാൻ കഴിയുകയില്ല എന്നു പലരും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷെ അവിടുത്തെ യുവാക്കൾ ഭാരതീയർക്കു എന്തുകൊണ്ടും ഒരു ശരിയായ മാതൃക കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. എന്തുതന്നെ സംഭവിച്ചാലും നിരാശ അവരെ തീണ്ടുകപോലും ചെയ്യുന്നില്ല. തങ്ങളുടെ സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടത് അതിലെ വ്യക്തികളായ തങ്ങളുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത കടമയാണെന്നവർ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. ഭയാനകമായ പോർക്കളത്തിൽ വീരനായ യോദ്ധാവ് പിന്നിൽ നടക്കുന്ന കോലാഹലങ്ങളെ തൃണസമാനങ്ങളാക്കി ഉദ്ദിഷ്ടത്തിങ്കലേക്കു കുതിച്ചുചാടുന്നത്പോലെ, തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം സമുദായോദ്ധാരണമാണ് എന്ന ഒരു വീരശപഥവും ചെയ്തു, നാട്ടുമുഴവനും 'സമുദായസേവനഗാനം' പാടിക്കൊണ്ടു അവരുടെ ഉദ്ദേശം ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു. "വാണ്ടർബർഡ്" എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു സംഘം രൂപീകരിച്ചു തദ്കാര്യനിർവ്വഹണത്തിന്നായി എന്തൊരു കഷ്ടനഷ്ടവും സഹിക്കുവാനുള്ള മനോധൈര്യത്തോടുകൂടി മുന്നോട്ടിറങ്ങി. ഉദ്ദേശശുദ്ധി അവരെ ഉദ്ദേശസിദ്ധിയിൽ അനല്പമായി സഹായിച്ചു. തങ്ങളുടെ ഉദ്യമത്തിൽ അവർക്കു കാര്യമായ വിജയലബ്ധിയുണ്ടായി.

ജർമ്മൻയുവാക്കളുടെ മഹത്തരമായ പ്രവൃത്തികൾ അവരുടെ സമുദായോന്നമനത്തിന്നു വലിയ നേട്ടമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ സുദൃഢമായ പ്രതിജ്ഞയും, മൌനമായ ത്യാഗവും, സത്യം, ശക്തി, ഊർജ്ജചാപലത എന്നീ മഹത്തരങ്ങളായ ഗുണങ്ങളും ലോകമഹായുദ്ധം ഹേതുവായി എത്രയും പരവശത്തിലായിത്തീർന്ന തങ്ങളുടെ സമുദായത്തെ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ അവരെ അത്യധികം സഹായിച്ചു.

സമുദായത്തിന്റെ ഒരു വ്യക്തി നന്നായാൽ സമുദായത്തിന്റെ ഒരു പടി നന്നായി എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പാശ്ചാത്യസമുദായത്തോടു ഉപമിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ പൌരസ്ത്യരായ നമ്മുടെ സമുദായം എത്രയും അധഃപതിച്ചാണ് കിടക്കുന്നത് എന്നു നമുക്ക് നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം.

തങ്ങളുടെ സമുദായോൽകർഷം തങ്ങളുടെ സമുദായാംഗങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നു അവർ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി അവരുടെ ഇടയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും, കായികവും, സാമ്പത്തികവും, രാഷ്ട്രീയപരവുമായ പല വിഷയത്തിലും സമുദായങ്ങൾക്ക് ജ്ഞാനലബ്ധിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുവാനായി അവർ ഉററു പരിശ്രമിക്കുന്നത്കൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഈ വ്യത്യാസത്തിന്നു കാരണം എന്നും തെളിയുന്നതാണ്.

സമുദായം വിപുലമായ ഒരു ഭവനവും, സമുദായാംഗങ്ങൾ ആ ഭവനത്തിൽ താമസിക്കുന്നവരും ആണെന്നു കല്പിക്കുക. വീടു വൃത്തിയാകുന്നതും, മലിനമായിത്തീരുന്നതും വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നവരെ അപേക്ഷിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരംതന്നെ സമുദായം നന്നാകുന്നതും, അധഃപതിക്കുന്നതും സമുദായാംഗങ്ങളുടെ മേന്മയെയും, താഴ്മയെയും അപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.

ടി. മുഹമ്മദ്,
ii ക്ലാസ്സ്.

ആ യാചകി

കാലത്തുണൎന്നു, കാലും മുഖവും കഴുകിവന്ന് ജനാലയിലൂടെ പൂൎവ്വഭാഗത്തേയ്ക്ക്, അനുനിമിഷം അധികമായിവരുന്ന ആ പ്രഭാപൂരത്തെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ട്, നിൎന്നിമേഷനായി, ഞാൻ, ഉദിച്ചുയരുന്ന ഭാനുഭഗവാനെ ഭക്തിപൂൎവ്വം കൈകൂപ്പിത്തൊഴുതുകൊണ്ടുനില്ക്കേ, പ്രസന്നവദനനായ ആ ഭക്തവത്സലൻ സ്വഹസ്തങ്ങൾകൊണ്ടു വാത്സല്യപൂൎവ്വം തഴുകി എന്നെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അന്നത്തെ പ്രഭാതത്തിൻെറ നവ്യസന്ദേശം എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളെയും സ്ഥാവരങ്ങളെക്കൂടിയും അറിയിച്ചുകൊണ്ടു സുഗന്ധവാഹിയായ ബാലാനിലൻ ആ ജനലഴിയിൽക്കൂടിയും കടന്നുവന്നു എന്നെ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനാക്കി. പൂൎവ്വാശയുടെ പ്രഭാപൂരത്തെ മറയ്ക്കുവാനെന്നപോലെ നില്ക്കുന്ന ഭൂരുഹങ്ങളുടെ പത്രാവലിയുടെ ഇടയിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അതിനു മനോഹരത്വം പൂൎവ്വാധികം വൎദ്ധിയ്ക്കുയാണ് ചെയ്യുന്നത്. വലിയ തരുപ്രവീരന്മാരുടെ ശാഖാളജങ്ങളാൽ താലോലിക്കപ്പെട്ട ഖഗവൃന്ദം ഈ അത്ഭുതരംഗം കണ്ടു തങ്ങളുടെ കളകളാരവംകൊണ്ടു ലോകശില്പിയുടെ കരകൌശലത്തെ മനോഹരമാംവണ്ണം ദിനംപ്രതിയെന്നപോലെ അന്നും പാടിപ്പുകഴ്ത്തി. പ്രകൃതിയുടെ മനോഹരത കണ്ട് അടക്കിനില്ക്കാൻ കഴിയാതെ പൊട്ടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന സുന്ദരകുസുമങ്ങളുടെ ചെന്തൊണ്ടിവായ്മലരിൽനിന്നും കൊഴിഞ്ഞു്, ആദിത്യൻെറ പവിത്രപാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ അൎപ്പിക്കപ്പെട്ട രത്നങ്ങൾപോലെ പൂമ്പാററകൾ പരിലസിച്ചു. മഞ്ഞിൻകണത്തെക്കൂടി മനോജ്ഞതരമായി മാററുന്ന ആ ദയാനിധിയുടെ സമാഗമത്താൽ, എന്നെപ്പോലെത്തന്നെ ധരിത്രിയും കോൾമയിർക്കൊണ്ടു. എത്ര മനോഹരമായ പ്രഭാതം! ആൎക്കാവും ഇതിൻെറ സുകുമാരതയെ വൎണ്ണിയ്ക്കുവാൻ ? എത്രയെത്രയോ കവികൾ പാടിപ്പുകഴ്ത്തിയിട്ടും അതിൻെറ പ്രഭാവത്തിൻെറ സഹസ്രാംശവും ഇന്നും ആയിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ പുലരിയുടെ പ്രഭാപൂരത്തിൽ നിമഗ്നനായ ഞാൻ സന്തോഷമദ്യം കുടിച്ചു മതിമറന്നുപോയി.

'റാം റാം ഹരിസീതാറാം' എന്നൊരു മനോഹരമായ ഗീതം പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യത്തിൽ മയങ്ങിനില്ക്കുന്ന എൻെറ കൎണ്ണപുടങ്ങളിൽ അമൃതു കോരിയൊഴിച്ചു. പരിശുദ്ധമായി ആനന്ദലീനമായിരിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന എനിക്കു സത്യസംരക്ഷകനായ ആ ഭഗവാൻെറ—കാല്ക്കൽ വീണ രാജ്യലക്ഷ്മിയെ തൃണവൽഗണിച്ച് സത്യസംരക്ഷണാൎത്ഥം കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞ ഘോരാരണ്യത്തിലേക്ക് സസന്തോഷം ഗമിച്ച ആ മഹാത്മാവായ രാജകുമാരൻെറ—സങ്കീൎത്തനസംഗീതം ഹൃദയത്തിൽ എത്രയെത്ര വികാരപരമ്പരകളെയിട്ടു ഓളം

കളിപ്പിച്ചു! പിന്നെയും പിന്നെയും ആ മനോഹരഗീതം ആകർഷണീയമായ കണ്ഠമാധുരിയോടൊപ്പം ആസ്വദിക്കുവാനെനിക്കു സാധിച്ചു. ഗന്ധർവ്വലോകത്തുനിന്നും പ്രഭാതത്തിൻെറ മനോജ്ഞത കണ്ട് അതിനെ ആസ്വദിപ്പാനിറങ്ങിയ സംഗീതപ്രവീണയായ ഏതാനൊരു ഗന്ധർവ്വകന്യകയാണോ എൻെറ കർണ്ണപുടങ്ങളെ സാഫല്യവത്തുക്കളാക്കുന്നതെന്നു ഞാൻ അമ്പരന്നു. എത്ര സുന്ദരമായ സംഗീതം! പ്രഭാതത്തിൻെറ ആകർഷകതയെ കവിച്ചുവെയ്ക്കുന്ന അത് സാക്ഷാൽ ആനന്ദസ്വരൂപത്തിൽനിന്നും അകന്ന് ലൌകികാഡംബരങ്ങളിൽ ആമഗ്നമായി കേടുവന്നുകിടന്നിരുന്ന എൻെറ ഹൃദയവീണയിലെ തന്ത്രികളെ ഞാനറിയാതെതന്നെ മീട്ടിത്തുടങ്ങി. എൻെറ പരിതസ്ഥലങ്ങൾ മുഴുവൻ പ്രഭാതത്തിൻെറ പ്രകാശത്താലും സംഗീതത്തിൻെറ ദിവ്യതയാലും നിറഞ്ഞ് ഏതോ അദൃശ്യമായ ഒരു മഹത്വത്തിലേക്കു എന്നെ ഉയർത്തി.

എന്നെ ഇത്രയും കൃതാർത്ഥതയിലാറാടിച്ച ഈ സംഗീതകുല്യയുടെ ആനന്ദപ്രവാഹം ഏതദിടത്തിൽനിന്നാണെന്നറിയുവാനുള്ള ഔത്സുക്യത്തോടെ, ബാലാക്കിൻെറ പൂമേനി കണ്ടു കുളുർത്ത എൻെറ കണ്ണുകളെ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നിട്ടെന്നപോലെ താഴോട്ടൊന്നു തിരിച്ചു. അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച എന്നെ അത്ഭുതസ്തബ്ധനാക്കി. ആ മോഹനസംഗീതത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥ കീറിനാറിയ ഉടുപ്പും കണ്ടാലറയ്ക്കുന്ന കോലവും സ്നേഹത്തിൻെറ അഭാവത്താൽ 'പിണഞ്ഞു'കിടക്കുന്ന കുന്തളഭാരവും ഉള്ള ഒരു ഭിക്ഷക്കാരത്തിയായിരുന്നു. എനിക്കെൻെറ കണ്ണിനേയും ചെവിയേയും സംശയമായി. അഥവാ അതിലെന്തിന്നത്ഭുതപ്പെടണം? വൃത്തിഹീനമായി ചണ്ടി നിറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന കുളത്തിൽനിന്നല്ലേ അതിമനോഹരമായ സഹസ്രപത്രം മന്ദഹാസമുതിർത്തുകൊണ്ടു ഉത്ഭവിയ്ക്കുന്നത്? ശ്യാമളവർണ്ണമായ കൂരിരുളിൻെറ മടിത്തട്ടിൽനിന്നും ഭൂമിയെ സുവർണ്ണത്തിലാറിക്കുന്ന സുന്ദരമായ സൂര്യബിംബം ഉദിച്ചുയരുന്നില്ലേ? കണ്ടകാവൃതമായ ചെടിപ്പടർപ്പിൽനിന്നും കണ്ണും കരളും കവരുന്ന അവർണ്ണനീയമായ പനിനീർക്കുസുമം ഒളിചിതറിക്കൊണ്ട് വിടർന്നുവരുന്നില്ലേ? ഈ യാചകിയുടെ മലിനമായ, പട്ടിണികിടന്ന അവശമായ, കണ്ഠനാളത്തിൽനിന്നും ആ സംഗീതധോരണി പ്രവഹിച്ചതിലെന്താണാശ്ചര്യപ്പെടാനുള്ളത്?

ആ പാവം മനസ്സിനെ കവരുന്ന മനോജ്ഞമായ സ്വരത്തിൽ സ്വതവേ മൃദുലമായതും സൌഷ്ഠവമേറിയതുമായ ഹിന്ദിഭാഷയിൽ ആ ആരാധ്യപുരുഷനെ കീർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഗീതം അവിടെനിന്നു കുറച്ചുനേരം പാടി. തൈത്തെന്നലിൻെറ തായാട്ടുനിന്നു: കിളികൾ സ്വഗീതം നിർത്തി ആ പാട്ടിനെ ബഹുമാനിച്ചു. ബാലാക്കിൻെറ ചെങ്കതിരുകൾ ആ ദാരിദ്ര്യത്തിൻെറ നൃത്തരംഗത്തിൽനിന്നും അമൃതസമാനമായ സംഗീതം പ്രവഹിയ്ക്കുന്നതിൽ അത്ര ശ്രദ്ധി

ക്കാതെ സംഗീതത്തിൻെറ ഓളംതള്ളലിൽ ലയിച്ചുപോയി. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദത പരന്നു. അതിൽക്കൂടി ആ പാവനസംഗീതം ഉയൎന്നുയൎന്നു സ്വൎഗ്ഗത്തിലേക്കു പോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. അങ്ങെങ്ങും രാമനാമത്തിൻെറ പരിശുദ്ധസ്വനംകൊണ്ടു പരിപൂതമായി. നാലുപാടും പ്രശാന്തമായ ആനന്ദപ്രവാഹം ഉണ്ടായി. ആ കെട്ട കോലമുള്ള സ്ത്രീ, വിയത്തിൽനിന്നും പ്രഭ പരത്തി താഴോട്ടിറങ്ങിയ ഗന്ധൎവ്വാംഗനയെപ്പോലെ പരിശോഭിച്ചു.

ദാരിദ്ര്യമേ! നീ എന്തുതന്നെ ചെയ്യാൻ മടിക്കയില്ല! അതിദിവ്യവും ആനന്ദദായകവും മനോഹരവും അമോഘവും ആയ സംഗീതകലയെ ധനത്തിൻെറ കാല്ക്കൽ കൊണ്ടുപോയി അടിയറവെപ്പിയ്ക്കുന്നു. അവൾക്കു, ആ സാധുവിന്നു, ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ ഹാൎമ്മോണിയം മീട്ടി, മേശപ്പുറത്തിരുന്നു പാട്ടു പഠിയ്ക്കുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ല. എന്നാലും അവൾക്കു പ്രകൃതിദത്തമായ ആ അനുഗ്രഹം, കീറിയ മുണ്ടിനേയും വരണ്ട തൊണ്ടയേയും അതിലംഘിച്ചു ചുററുപാടും പരിമളം പരത്തി. ധനികയല്ലായ്കകൊണ്ട് അവൾക്കു നാടകക്കമ്പനിയിലോ സിനിമയിലോ ചേൎന്നു പേരുകേട്ട "സംഗീതകോകില"മാകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അതെത്ര നന്നായിരിക്കുന്നു! സ്വതന്ത്രമായ സുഗന്ധവാഹിയായ മാരുതനെപ്പോലെ പരിശുദ്ധമായ അന്തരീക്ഷത്തിലെങ്ങും പരക്കേണ്ട ആ സംഗീതമാധുരിയെ സ്വനഗ്രാഹിണിയന്ത്രത്തിലും ഇടുങ്ങിയ മുറിയിലുമിട്ട് മൎദ്ദിക്കുന്നതെങ്ങനെ? അതു് സൎവ്വ സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളെയും ആനന്ദത്തിലാറാടിച്ച്, അന്തരീക്ഷത്തിൽ ലയിച്ച് ആ പരമാത്മാവിൽ ലയിക്കട്ടെ!

ഭിക്ഷ വാങ്ങി സംതൃപ്തയായ ആ സാധു പാട്ടു നിൎത്തി പടിയിറങ്ങിപ്പോയി. മൎമ്മരാരവംകൊണ്ടു തരുവൃന്ദങ്ങൾ "ബലെ"കൊടുത്തു. കാററു് മയക്കത്തിൽനിന്നുമുണൎന്നു മെല്ലെ വീശിത്തുടങ്ങി. തങ്ങളെക്കൂടിക്കവിയ്ക്കുന്ന ഈ പ്രവീണയുടെ മലിനവേഷത്തെയും അവളിൽനിന്നും നിൎഗ്ഗളിച്ച സംഗീതത്തിൻെറ സൌന്ദൎയ്യത്തെയുംകുറിച്ച് കിളികൾ തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം നടത്തുവാൻ തുടങ്ങി. ഇവയൊന്നുമെൻെറ ചെവിയിലെത്തിയില്ല. ആ സംഗീതം പിന്നെയും വളരെ നേരം എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ അലച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കു നിൎവ്വൃതി കിട്ടിയ മാതിരി തോന്നി.

ഇന്നും ഉണൎന്നെഴുന്നേററു് ആ ജനാലപ്പഴുതിൽക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, ബാലാനിലൻ വാത്സല്യപൂൎവ്വം എൻെറ ശരീരത്തെ തലോടുമ്പോൾ, അൎക്കൻെറ സുവൎണ്ണകിരണങ്ങൾ എൻെറ മുറിയെ പ്രകാശമാനമാക്കി പരിലസിയ്ക്കുമ്പോൾ, കിളികൾ പണ്ടെപ്പോലെ കളകളാരവം പൊഴിയ്ക്കുമ്പോൾ, എൻെറ ഹൃദയാന്തൎഭാഗത്തിൽ, ഏതോ ഒരു കോണിൽ ഒളിഞ്ഞിരിയ്ക്കുന്ന

ആ സംഗീതമുകുളം വികസിച്ച് വികസിച്ച് എന്റെ ഹൃദയത്തിലും ചുററു പാടും പരിമളം പരത്താറുണ്ട്. എന്റെ മുന്നിൽ നടക്കുന്ന രമണീയകാഴ്ച്ച കളെ മറന്ന് 'റാം റാം ഹരി സീതാറാം' എന്ന സംഗീതത്തിൽ നിമഗ്നനായി പുളകംകൊണ്ടു ഞാനെന്നെത്തന്നെ മറന്ന്കൊണ്ട് ഒരു ദിവ്യതയുടെ നടുക്ക് നിന്നുപോവാറുണ്ട്.

ടി. കെ. ഭീമൻ,
ii ക്ലാസ്സ്.

എങ്കിലോ

മമ മതിയിൽ മംഗള പ്രേമവിപഞ്ചിതൻ
മധുരതര സംഗീത മമ്പിൽ മുഴങ്ങവേ,
മലരണി മനോജ്ഞയാം മാധവലക്ഷ്മിയാം
മഹിത മരുളീടുന്ന ദിവ്യ ഗാനാമൃതം
കുതുകമൊടു പുറമെയു മതേവിധം തൂകിടും
കുയിലിനൊരു കൂട്ടായ് ചമഞ്ഞു ഞാനെങ്കിലോ—
    വിമലത വിരുത്തും വിയത്തിൻെറ മാർവ്വിലായ്
    വിഹരണ വിലോലം വിഹംഗമം പോലവെ,
    വിപുലതരഭാവനാ നാകത്തിലെന്മനം
    വിരിചിറകു വീശിപ്പറക്കാൻ പഠിക്കിലോ—
തുഹിനമയ യവനികയകന്നു കാല്യാംശുവിൻ
ദ്യുതിമുകരു മചലമുഖ മെന്ന കണക്കിനെ
ശിഥിലതര ഭേദ പ്രകാര സംപ്രോക്തമാം
മറയകലെ നീങ്ങി യേകത്വ പ്രദീപ്തിയിൽ
അണിപുളക, മഖിലരെയു മലിവിനൊടഭിന്നരായ്
സ്നേഹസമ്പന്നരായ് കണ്ടു ഞാനെങ്കിലോ—
    കവിതയുടെ രുചിരതരകാന്തിവർഷത്തിലെൻ
    ഹൃദയമൊരു സന്തൃപ്ത ചാതകപ്രായമായ്;
    അഴകിനുടെ രാജ്യത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞ ഞാ-
    നതിനുടയ കീർത്തിയെപ്പാടിനടക്കയായ്.

കെ. യം. കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻനായർ
ബി. എ.
(പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

പി. പി. ഡി'റൊസാരിയോ

ഒരു മതിപ്പ്.

ബ്രന്നൻ കോളേജിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ ആയിരുന്ന മി. പി. പി. ഡി'റൊസാരിയോവിൻെറ ഒരു ഛായാപടം കോളേജിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു ശിഷ്യനും, ഇപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയും ആയ ശ്രീമാൻ കെ. ശങ്കരമേനോൻ അവർകളുടെ സൌജന്യത്താൽ സാധിച്ചതിൽനിന്ന മൂന്ന പരമാർത്ഥങ്ങൾ തെളിയുന്നു. ഒന്നാമത്തു് ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു പഴയ ശിഷ്യന്ന തൻെറ ആ ഗുരുനാഥൻെറ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ ഈവിധം ബാഹ്യമായി പ്രകടിക്കേണമെങ്കിൽ, ഒരു അദ്ധ്യാപകൻെറനിലയിൽ മി. റൊസാരിയോവിന്ന് ഉണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങൾ എത്ര മഹനീയങ്ങളായിരുന്നിരിക്കേണമെന്ന്; രണ്ടാമത്തു് ഉദ്യോഗനിലയിലും ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടും വലിയ പദവിയിലിരിക്കുന്ന കെ. എസ്. മേനോൻ അവർകൾക്കു, തൻെറ ഗുരുനാഥന്റെ ദേഹവിയോഗം സംഭവിച്ചു വളരെ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ഈ അവസരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയുള്ള ഓൎമ്മയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മരണയെ നിലനിറുത്തേണമെന്നുള്ള വിചാരവും ഉണ്ടായതിൽനിന്ന് മി. മേനോൻെറ കൃതജ്ഞതയും ഗുരുഭക്തിയും എത്ര പ്രശംസനീയങ്ങളാണെന്ന്; മൂന്നാമത്തു, പ്രാചീനകാലത്തെ ഗുരുകുലസമ്പ്രദായത്തെ ഓൎമ്മിച്ച് ഇക്കാലത്തെ ശിഷ്യന്മാൎക്കു ഗുരുഭക്തിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു നമ്മുടെ അദ്ധ്യാപകന്മാർ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും മി. റൊസാരിയോവിനെപ്പോലെ ശിഷ്യന്മാരെ ഹൃദയപൂൎവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരെ ഏതുകാലത്തും ഓൎമ്മിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാർ സന്നദ്ധരായിരിക്കുമെന്നും.

'റൊസാരിമാസ്റ്റർ' തൻെറ എല്ലാ ശിഷ്യന്മാരെയും യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെ അകൈതവമായി സ്നേഹിച്ചു. ഞാൻ ഈ കോളേജിലെ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു വിനീതശിഷ്യനും ആയിരുന്നു. ആ കാലത്തു് ഇവിടെ പഠിച്ചിരുന്നവരിൽ ഇപ്പോൾ ജീവനോടുകൂടിയുള്ളവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടു് ഒരുപോലെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ ഉള്ളവരാണെന്ന് എനിക്കു തീൎത്തു പറവാൻ സാധിക്കും.

ഒരു വിദ്യാശാലയുടെ അധിപനും നേതാവും ആയിരിക്കാനുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളും മി. റൊസാരിയോവിന്നു ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കാറുണ്ട്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ കോളേജുകളിൽ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവിദഗ്ദ്ധന്മാരെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരായി നിയമിക്കുന്ന പതിവു് അ

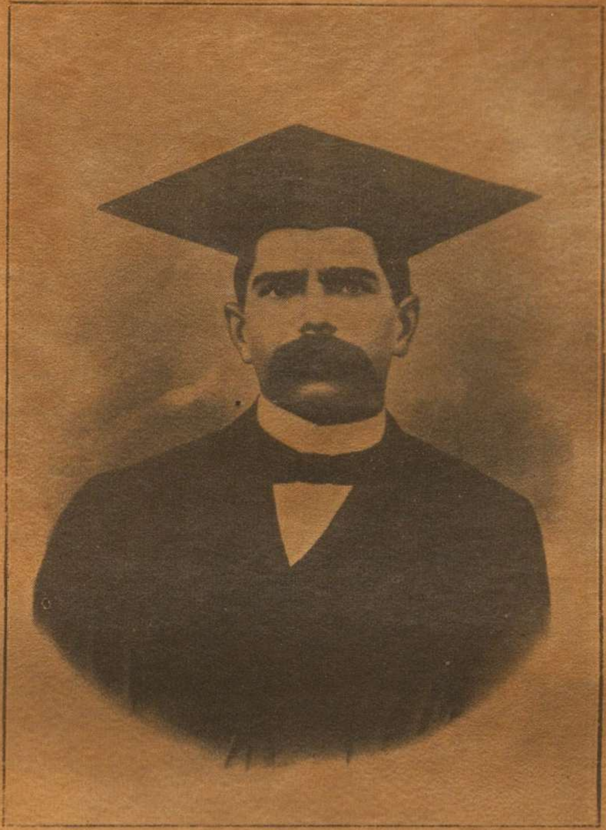

The late **Mr. P. P. De Rozario,** the *first Principal* of the College whose portrait was unveiled on 12th March 1936.

The Cups in the possession of the College of which eight were won during 1935—36.

പി. പി. ഡി'റൊസാരിയോ

ഒരു മതിപ്പു്.

ബ്രന്നൻ കോളേജിലെ ഒന്നാമത്തെ പ്രിൻസിപ്പാൾ ആയിരുന്ന മി. പി. പി. ഡി'റൊസാരിയോവിൻെറ ഒരു ഛായാപടം കോളേജിൽ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു ശിഷ്യനും, ഇപ്പോൾ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയും ആയ ശ്രീമാൻ കെ. ശങ്കരമേനോൻ അവർകളുടെ സൌജന്യത്താൽ സാധിച്ചതിൽനിന്നു മൂന്നു പരമാൎത്ഥങ്ങൾ തെളിയുന്നു. ഒന്നാമത്തു് ഈ നിലയിലുള്ള ഒരു പഴയ ശിഷ്യന്നു തൻെറ ആ ഗുരുനാഥൻെറ മേൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ ഈവിധം ബാഹ്യമായി പ്രകടിക്കേണമെങ്കിൽ, ഒരു അധ്യാപകൻെറനിലയിൽ മി. റൊസാരിയോവിന്നു് ഉണ്ടായിരുന്ന ഗുണങ്ങൾ എത്ര മഹനീയങ്ങളായിരുന്നിരിക്കേണമെന്നു്; രണ്ടാമത്തു് ഉദ്യോഗനിലയിലും ഐശ്വൎയ്യംകൊണ്ടും വലിയ പദവിയിലിരിക്കുന്ന കെ. എസ്. മേനോൻ അവർകൾക്കു, തൻെറ ഗുരുനാഥന്നു ദേഹവിയോഗം സംഭവിച്ചു വളരെ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞ ഈ അവസരത്തിലും അദ്ദേഹത്തെപ്പററിയുള്ള ഓൎമ്മയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്മരണയെ നിലനിറുത്തേണമെന്നുള്ള വിചാരവും ഉണ്ടായതിൽനിന്നു് മി. മേനോൻെറ കൃതജ്ഞതയും ഗുരുഭക്തിയും എത്ര പ്രശംസനീയങ്ങളാണെന്നു്; മൂന്നാമത്തു, പ്രാചീനകാലത്തെ ഗുരുകുലസമ്പ്രദായത്തെ ഓൎമ്മിച്ചു് ഇക്കാലത്തെ ശിഷ്യന്മാൎക്കു ഗുരുഭക്തിയില്ലെന്നു വിചാരിച്ചു നമ്മുടെ അധ്യാപകന്മാർ വ്യസനിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും മി. റൊസാരിയോവിനെപ്പോലെ ശിഷ്യന്മാരെ ഹൃദയപൂൎവ്വം സ്നേഹിക്കുന്ന ഗുരുനാഥന്മാരെ ഏതുകാലത്തും ഓൎമ്മിക്കാനും ബഹുമാനിക്കാനും അവരുടെ ശിഷ്യന്മാർ സന്നദ്ധരായിരിക്കുമെന്നും.

'റൊസാരിമാസ്റ്റർ' തൻെറ എല്ലാ ശിഷ്യന്മാരെയും യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലാതെ അകൈതവമായി സ്നേഹിച്ചു. ഞാൻ ഈ കോളേജിലെ ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഒരു വിനീതശിഷ്യനും ആയിരുന്നു. ആ കാലത്തു് ഇവിടെ പഠിച്ചിരുന്നവരിൽ ഇപ്പോൾ ജീവനോടുകൂടിയുള്ളവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തോടു് ഒരുപോലെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾ ഉള്ളവരാണെന്നു് എനിക്കു തീൎത്തു പറവാൻ സാധിക്കും.

ഒരു വിദ്യാശാലയുടെ അധിപനും നേതാവും ആയിരിക്കാനുള്ള എല്ലാ ഗുണങ്ങളും മി. റൊസാരിയോവിന്നു ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കാറുണ്ടു്. ഇന്നത്തെപ്പോലെ കോളേജുകളിൽ പ്രത്യേകവിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ പ്രത്യേകവിദഗ്ദ്ധന്മാരെ ഉപാധ്യായന്മാരായി നിയമിക്കുന്ന പതിവു് അ

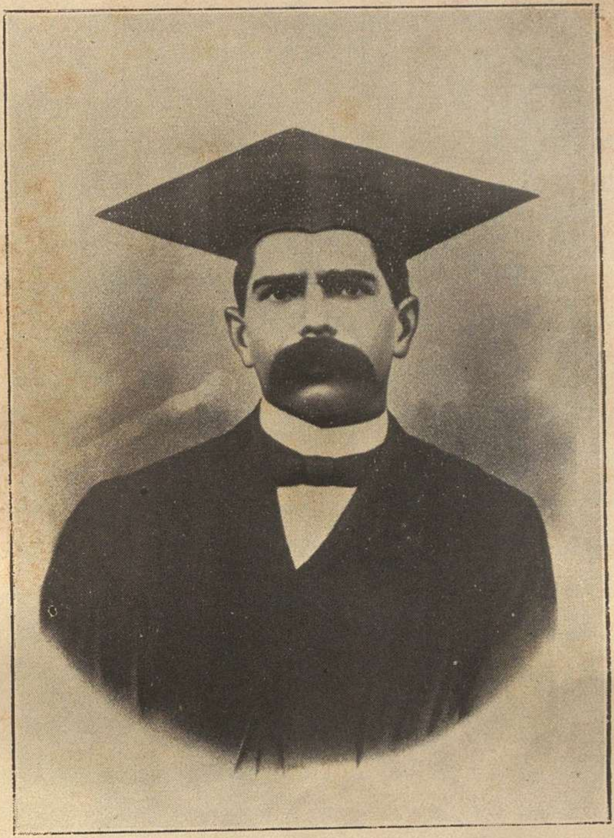

The late **Mr. P. P. De Rozario**, the *first Principal*
of the College whose portrait was unveiled on 12th March 1936.

The Cups in the possession of the College of which eight were won during 1935—36.

UNIVERSITY LIBRARY
APR

ന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. മി. റൊസാരിയോ ഒരു "മാത്തമാററിക്ക്സ് ഗ്രാഡുവേററ്" ആയിരുന്നു. മെട്രിക്കുലേഷൻക്ലാസിൽ ഗണിതശാസ്ത്രവും എഫ്. എ. ക്ലാസിൽ ഇംഗ്ലീഷുപദ്യങ്ങളും ശരീരശാസ്ത്രവും പഠിപ്പിച്ചിരുന്നതു് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. മററുള്ള ഉപാധ്യായന്മാർ മററു വിഷയങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിൽ ശ്രുഷ്കാന്തിയോടുകൂടിയുള്ള മേലന്വേഷണം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം സമയം കണ്ടിരുന്നു. വല്ല പാഠവും ശരിയായി പഠിപ്പിക്കാൻ തക്ക അറിവില്ലാത്തവരാണെന്നു കാണപ്പെടുന്ന അധ്യാപകന്മാരെ, ചെറിയ ക്ലാസ്സുകളിലേക്ക്, എളുപ്പമുള്ള വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കാൻ, തരംതാഴ്ത്തിയതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം ശിഷ്യന്മാരെ ദേഹശിക്ഷ ചെയ്യുതിനു ഒരൊററ ദൃഷ്ടാന്തമെ ഞങ്ങൾക്കു കാണുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നുള്ളു. അതുതന്നെയും, ഒരു കുട്ടി സഹപാഠികൾക്കുകൂടി വെറുപ്പു തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ, ഗുരുനാഥനോടു ധിക്കാരമായി പ്രവൎത്തിച്ചതിനാലായിരുന്നു. കുട്ടികൾ, കുട്ടികളുടെ നിലയിൽ, ദുരുദ്ദേശമില്ലാതെ വല്ല വികൃതികളും കാണിക്കുമ്പഴം കോളെജുനിയമങ്ങൾക്കു വളരെ അനുകൂലമല്ലാത്ത കളികൾ കളിക്കുമ്പഴം, അവയെ തരംതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കി, തന്റെ അന്തസ്സിനും ഗൌരവത്തിനും ഹാനി വരാത്ത വിധത്തിൽ അവരെ ശിക്ഷിക്കാതെ ശിക്ഷിച്ചു്, അവരിൽ പശ്ചാത്താപത്തിന് ഇട വരുത്തുന്ന ഒരു നയവിശേഷത മി. റൊസാരിയോവിന്ന് അനന്യസാധാരണമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെയുള്ള നയവിശേഷത നിമിത്തം, കോളെജിൽ വിദ്യാൎത്ഥികൾ അധികാരത്തെ ധിക്കരിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കാൻ ഒരിക്കലും ഇട വന്നിരുന്നില്ല.

ഒരിക്കൽ ക്ലാസ്സിൽ പാഠം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ, ഞങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നുപേർ പുറത്തിറങ്ങി, അന്ന്, ഈ കോളെജുപറമ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കുളത്തിൻകരയിൽ ചെന്നുനിന്ന്, ഓട്ടിൻകഷ്ണങ്ങൾ എടുത്തു കുളത്തിൽ എറിഞ്ഞു "തവളച്ചാട്ടം" ചാടിച്ചു കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കളിയിൽ ശ്രുഷ്കാന്തിയോടുകൂടി ഏപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കേ, പിന്നിൽനിന്ന് ഒരാൾ ഒരു ഓട്ടിൻകഷ്ണം കുളത്തിലേക്ക് എറിഞ്ഞു്, "അതെങ്ങിനെ?", എന്നു ചോദിച്ചു. തിരിഞ്ഞുനോക്കുമ്പോൾ കണ്ടതു പ്രിൻസിപ്പാളിനെയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ ഉടനെ നാലു ഭാഗത്തേക്കും ഓടിപ്പോയെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. വല്ല വിധത്തിലും ഉള്ള ശിക്ഷ കിട്ടാതിരിക്കയില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നെന്നല്ല, പിന്നെ ഒരു ദിവസവും അങ്ങിനെ ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായതായിട്ടു് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കപോലും ചെയ്യിരുന്നില്ല.

അക്കാലത്തു ചിരുകണ്ടൻമേസ്തിരി എന്നു പേരായ ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു കോളെജിലെ ശിപായി. അദ്ദേഹം കോളെജിലെ മണി അടിക്കുന്നതു

പ്രത്യേകമായ ഒരു താളത്തോടുകൂടിയായിരുന്നു. പത്തു മണിക്ക് അഞ്ചു മിനുട്ട് ആവാറായാൽ അയാൾ മണിയെടുത്തു് ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ കൈയിൽ പിടിക്കും. അഞ്ചു മിനുട്ടേ ഉള്ളൂവെന്നു കാണുമ്പോൾ മണിയടിച്ചുതുടങ്ങും. പത്തു മുട്ടാൻ അഞ്ചു മിനുട്ടാവുന്നതും ചിരുകണ്ടൻമേസ്തിരി മണിയടിക്കുന്നതും റൊസാരിയോ മാസ്റ്റർ കോളെജുഗെയിററു കടന്നു വരുന്നതും ഒരേ സമയത്തായിരിക്കുക എല്ലാദിവസവും പതിവായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം ഒരു വികൃതിക്കുട്ടി ആരും അറിയാതെ മണിയുടെ നാക്ക് നീക്കംചെയ്തു് ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചു. "ഇന്നു ചിരുകണ്ടൻമേസ്തിരിയുടെ മണിക്ക് ഒച്ചയുണ്ടാകയില്ല" എന്നു കുറെ കുട്ടികളോടു പറഞ്ഞു. നേരംപോക്കു കാണ്മാൻ എല്ലാവരും കാത്തുനിന്നു. ചിരുകണ്ടൻ മേസ്തിരി മണിയെടുത്തു കൈയിൽ പിടിച്ചു. കുട്ടികൾ ചിരി സഹിക്കാൻ കഴിയാതെ വയർ പിടിച്ചുതുടങ്ങി. പത്തു മുട്ടാൻ അഞ്ചു മിനുട്ട്. മേസ്തിരി മണി ആഞ്ഞുവീശി. ശബ്ദമില്ല. കുട്ടികൾ അട്ടഹസിച്ചു. അതാ കയറിവരുന്നു മി. റൊസാരിയോ. ശിപായി 'ബെൽ' മലത്തിപ്പിടിച്ചു കാണിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു പൊങ്ങിവന്ന ചിരി, മീശക്കുള്ളിൽ കളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മന്ദഹാസത്തിൽ അടക്കിക്കൊണ്ടു് അകത്തു പോയി ഒരു റൂൾവടി എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു്, അതുകൊണ്ടു ബെല്ലിന്നു് അടിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ശിപായി അങ്ങിനെ ചെയ്തു. പിന്നെയായിരുന്നു കുററക്കാരനും അയാളുടെ കൂട്ടാളികൾക്കും തങ്ങൾ ചെയ്ത തെററിനേയും അതുനിമിത്തം അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ശിക്ഷയേയും ഓർമ്മിച്ചു ഭയമുണ്ടായതു്. ഇനി അന്വേഷണവും, സാക്ഷിവിസ്താരവും, മൊഴിയെടുക്കലും, വിധിയും വിധിന്യായവും മററും ഉണ്ടാകുമെന്നു് എല്ലാവരും വിചാരിച്ചു. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടായില്ല. ഏതു ക്ലാസിലെ ഏതു കുട്ടികളായിരിക്കും അതു ചെയ്തതെന്നു മി. റൊസാരിയോ ശരിയായി ഊഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആ ക്ലാസിൽ പാഠമെടുക്കാൻ വന്നപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു: "കുട്ടികൾ ആരോ ബെല്ലിൻെറ നാക്കു നീക്കംചെയ്തുകളഞ്ഞു. നേരംപോക്കിന്നായിരിക്കാം. അതു അവിടത്തന്നെ കൊണ്ടുവെക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല." ഇത്രമാത്രം പറഞ്ഞു പാഠം എടുത്തുതുടങ്ങി. ആ വികൃതിക്കുട്ടിയും വേറെ രണ്ടുമൂന്നു പേരും ശിപായി കോളെജിൻെറ വാതിലൊക്കെ പൂട്ടി പോകുന്നതുവരെ വൈകുന്നേരം അവിടവിടെ തങ്ങിനിന്നു്, എല്ലാവരും പോയശേഷം ബെല്ലിൻെറ നാക്ക് കുഴിച്ചിട്ട ദിക്കിൽനിന്നെടുത്തു വാതിലിൻെറ ഇലക്കിടക്കിയുടെ ഉള്ളിൽകൂടി അകത്തിട്ടു് ഓടിപ്പോയി.

ഇങ്ങിനെ പല കഥകളും ഉണ്ടു്. ഫലിതം പറവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രത്യേകസാമർത്ഥ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. രസകരമായ വല്ല ഫലിതവും പറഞ്ഞു താൻ ചിരിക്കാതെ, എന്നല്ല, തൻെറ മുഖത്തെ ചെറിയ ഒരു മാംസപേശിക്കു

കൂടി ഇളക്കമില്ലാതെ, മററുള്ളവർ ചിരിക്കുന്നതു നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കും.

കുട്ടികൾ വല്ല വികൃതിയും കളിക്കാൻ ആലോചിക്കുമ്പോൾ, പ്രിൻസിപ്പാൾ ശിക്ഷിക്കുമല്ലൊ, എന്നല്ല പറയാറ്. "മി. റൊസാരിയോ അറിഞ്ഞാൽ എന്തു വിചാരിക്കും" എന്നായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്നു തങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹവും തങ്ങളെപ്പററിയുള്ള നല്ല അഭിപ്രായവും പോയിപ്പോയെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു കുട്ടികളുടെ ഭയം.

'എന്നോടാണധികം പ്രീതി
എന്നോടാണെന്നു' കുട്ടികൾ

ഓരോരുത്തരും മി. റോരിയോവിനെപ്പററി വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്രമേൽ പക്ഷപാതരഹിതമായി അകൈതവമായതും എല്ലാവരും വളരെ വിലമതിച്ചതും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു കുട്ടികളോടുള്ള സ്നേഹം.

സർവ്വോപരി, ഈ മാന്യഗുരുനാഥൻെറ ചാരിത്രശുദ്ധി പ്രശംസനീയമായിരുന്നു. ഏതു ഗുരുനാഥന്നും ചാരിത്രത്തിന്നു വല്ല കളങ്കവും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, ചെറിയ ക്ലാസ്സിലെ വിദ്യാൎത്ഥികൾപോലും അതു വല്ലവിധത്തിലും അറിയാതെയിരിക്കയില്ല എന്നുള്ള പരമാൎത്ഥം മിക്ക ജനങ്ങളും മനസ്സിലാക്കീട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. അകാരണമായി ചിലപ്പോൾ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ പൊട്ടിമുളച്ചുകാണാറുള്ള ഗുരുനിന്ദക്കും ഗുരുദ്രോഹത്തിന്നും അടിയിൽ ഒളിഞ്ഞുനില്ക്കാറുള്ള കാരണം പലപ്പോഴും അതായിരിക്കും. മി. റൊസാരിയോവിനെ ശ്രീമാൻ കെ. എസ്. മേനോൻ അവർകളെപ്പോലുള്ള മാന്യശിഷ്യന്മാർ ഇന്നും ഓൎമ്മിച്ചു ബഹുമാനിച്ച്, ഒരു മാതൃകാഗുരുനാഥൻെറ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തെ കരുതി ഇങ്ങിനെ ഒരു സ്മാരകം ഇവിടെ ഏൎപ്പെടുത്തുവാനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഏററവും മുഖ്യമായതു് ആ വന്ദ്യഗുരുനാഥൻെറ അകളങ്കിതമായി, സ്ഥിരമായി, പ്രശംസനീയമായ ചാരിത്രശുദ്ധിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. ആ മാതൃകാഗുരുനാഥനെ ഓൎമ്മിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ചരിത്രം അറിഞ്ഞു് അനുകരിക്കാനും ഈ ചിത്രം എല്ലാവൎക്കും സംഗതിവരുത്തട്ടെ.

മൂക്കോത്തു കുമാരൻ.

കളരിപ്പയററ

വലിയ കാരണവക്ക് വയസ്സ നൂറെറാന്നായി, എന്നിട്ടുപോലും അങ്ങോരുടെ ദേഹത്തിന്നു യാതൊരു കേടും ഇതുവരെക്കും പററീട്ടില്ല. ഇപ്പോഴും പ്രഭാതത്തിന്നു—അതെ, ഗംഗയുണരുമ്പോൾ—ഉറക്കംവിട്ടെഴുന്നേല്ക്കുന്നു; നിലവിട്ടു കൂക്കംവലിച്ചുറങ്ങുന്ന അലസന്മാരായ അനന്തിരവന്മാരെ പിന്നീടു ശകാരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു. കുളി ഇന്നും പച്ചവെള്ളത്തിൽതന്നെ. തൊടിയിൽ താൻതന്നെ നട്ടുവളൎത്തുന്ന ചീര മുതലായവക്കു വേണ്ടുന്ന ശുശ്രൂഷ ഒരു ഒററ ദിവസം മുടങ്ങിയാൽ മതി; കാരണവക്കു അന്നത്തു മനസ്സിന്നൊരു വല്ലായ്മയുണ്ടാകുന്നു. ഇന്നും ദൃഢശരീരനായ ആ മുതുകാരണവരുടെ ജാതകത്തിലെ വയസ്സ നൂറെറാന്നു തന്നെയാണെങ്കിലും നമുക്കു അങ്ങോരുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു വായിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതു അറുപതോ അറുപത്തഞ്ചോ മാത്രമാണ്.

ഈ കാരണവരുടെ നേരെ മരുമകനായി മറെറാരാളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്നു മൂത്ത കാരണവരോളം വയസ്സില്ലെങ്കിലും പ്രായം ജാസ്തിയുണ്ടെന്നാണ് നാടെങ്ങും കേൾവി. മൂത്ത കാരണവരുടെ മുഴുവൻ ചിട്ടകളും അദ്ദേഹത്തിന്നില്ലെങ്കിലും ചിലതൊക്കെ ഇല്ലെന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉറക്കുണരൽ വലിയമ്മാമൻെറ ശകാരം കേൾക്കുമ്പോഴാണെന്ന ഒരു വിശേഷവുമുണ്ട്.

ഇനി മൂന്നാമത്തെ ഇനത്തിൽപെട്ടതു ചെറുപ്പക്കാരായ അനന്തിരവന്മാരാണ്. നൂറെറാന്നു വയസ്സായിട്ടും അറുപതിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന മൂത്ത കാരണവരെ പതിനാറിൽനിന്നു അറുപതിലേക്കു ചാടിച്ചെന്നെതിരേററു വയസ്സിൻെറ കാൎയ്യത്തിൽ സമഷ്ടിവാദംചെയ്യുന്നവരാണവർ.

കാലക്രമത്തിൽ വ്യായാമത്തിലുള്ള ആസക്തി കുറഞ്ഞുവരുന്നതുനിമിത്തം മലയാളത്തിലെ കുഡുംബങ്ങൾ ഇക്കാലത്തു മേൽക്കാണിച്ചവിധം ക്രമത്തിൽ അധഃപതിച്ചുവരുന്ന കാഴ്ച ആൎക്കും നിത്യാനുഭവമാണ്. "ഉച്ചവരെ പഠിപ്പും ഉച്ചകഴിഞ്ഞാൽ പയററും" എന്ന മലയാളത്തിലെ പഴഞ്ചൊല്ല "ഉച്ചവരെ പഠിപ്പും ഉച്ചകഴിഞ്ഞാൽ ഉറക്കം" എന്നായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയെ കാണിക്കുകയാണ് അതു ഇന്നു ചെയ്യുന്നതു്. മുതുകാരണവരുടെ ചിത്രം ഒരു അതിശയോക്തിയല്ല. അത്തരത്തിലുള്ള പല വൃദ്ധന്മാരേയും നമുക്കു ഇന്നും കാണ്മാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലുള്ള കളരിയഭ്യാസികളുടെയെല്ലാം മുന്നണിയിൽ ഇന്നു നില്ക്കുന്ന കോട്ടക്കൽ കണാരൻഗുരുക്കളുടെ ശരീരസ്ഥിതി നല്ലവണ്ണം അറിയുന്നവരിൽ ആരുംതന്നെ അതൊരു അതിശയോക്തിയായി കരുതുന്നതല്ല. ഗുരുക്കൾക്കു ഇന്നു വയസ്സ തൊണ്ണൂറിനടുത്തു;

എങ്കിലും ഇന്നും ജര അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തെ ബാധിച്ചിട്ടേ ഇല്ല. ഗുരുക്കൾ പയററു വിട്ടിട്ടു വെറും രണ്ടുകൊല്ലം മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. എന്നാലും വേണ മെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഏതൊരു യുവാവിനേയും ലജ്ജിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ പയററുവാൻ ആ വന്ദ്യവയോധികന്നു ഇന്നും സാധിക്കുന്നതാണ്. ഗുരുതരങ്ങളായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കഴിക്കുന്നതിന്നു ഗുരുക്കൾക്കു ഇപ്പോഴും വിഷമമില്ല. വാൎദ്ധക്യംനിമിത്തമുള്ള യാതൊരു രോഗങ്ങളും ആ കളരിഗുരുവെ അട്ടത്തിട്ടുമില്ല.

തൻെറ ചില അപദാനങ്ങളെപ്പററി ഗുരുക്കൾ ഒരിക്കൽ ഈയുള്ളവനോടു സംസാരിക്കുകയുണ്ടായി. ഒടുക്കം സംഭാഷണം നിൎത്തിയതു ഇങ്ങിനെയായിരുന്നു: "അതെല്ലാം അന്നു ബാല്യത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. ഇന്നു ഒന്നുംതന്നെ സാധിക്കുകയില്ല. വയസ്സായില്ലേ." നാരായണ! ഗുരുക്കൾക്കു വയസ്സായെന്നോ? ആരാണതു വിശ്വസിക്കുക. ഇത്ര വലിയൊരു പൊളി മററാരും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടില്ല. ഗുരുക്കളുടെ മുഖത്തു ഇന്നും പ്രകാശിക്കുന്ന ആ ഉന്മേഷം വ്യായാമവിദഗ്ദ്ധനാണെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ യാതൊരു യുവാവിൻെറ മുഖത്തിലും കാണാവുന്നതല്ല. പാശ്ചാത്ത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു ഇറക്കുമതിചെയ്ത പല ലഘുവ്യായാമങ്ങളാലും ദേഹാരോഗ്യം നിലനിൎത്തുവാൻ നമ്മുടെ യുവാക്കളിൽ ചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നതു കാണാനുണ്ട്. ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ആവക വ്യായാമങ്ങളാൽ ഒട്ടും സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്നു ഞാൻ ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നില്ല. ഏതാനും ഗുണങ്ങൾ അവകൊണ്ടു കിട്ടിയേക്കാം; എന്നാലും അവ കേവലം ലഘുവ്യായാമങ്ങളാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

പാശ്ചാത്ത്യവ്യായാമങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ തദ്ഭക്തന്മാർ എത്രയെങ്കിലും പ്രശംസിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ കുറച്ചുകാലം ഒരു കളരിയിലിറങ്ങി പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാളെ തെല്ലെങ്കിലും വശീകരിക്കാൻ അതിന്നു സാധിക്കുന്നതല്ലതന്നെ.

തച്ചോളി ഒതേനൻ, പയ്യംവള്ളി ചന്തു മുതലായ മഹാഭ്യാസികൾ ചെയ്തതാണെന്നു പറയുന്ന പല കൃത്യങ്ങളും ഇന്നു പലരേയും അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നു. പലരും അവ വിശ്വസിക്കാൻപോലും സംശയിക്കുന്നു. ഞാനും ഒരിക്കൽ അവയൊന്നുംതന്നെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷെ പിന്നീടു വിശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നു. എൻെറ ഒരു സ്നേഹിതനാണ് അതിന്നു കാരണം. അദ്ദേഹത്തിന്നു വയസ്സു ഇരുപത്തൊന്നു മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളൂ. ഒരു ശക്തനുമല്ല; പക്ഷെ ആറേഴു കൊല്ലം പയററീട്ടുണ്ട്. ഒരു ചുവടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ഒരു വീട്ടിൻെറ കൽച്ചുമരിന്നു കൈമുട്ടുകൊണ്ടു ഇടിക്കുകയുണ്ടായി. അതോടുകൂടി ഇടിച്ച ദിക്കിൽ കുഴിയുക മാത്രമല്ല, ആ വലിയ വീടു ആകെ ഒന്നു

വല്ലാതെ കുലുങ്ങിയതായി എനിക്കു അനുഭവമായി. രണ്ടാമതും ഇടിക്കാൻ കൈമുട്ട് ഓങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ വിരമിപ്പിച്ചു. ഒരു പത്തു ഇടികൊണ്ടു ചുമരിൻെറ ഒരു ഭാഗം പൊളിക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം എന്നോടു പറയുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അന്നു ചുമരിന്നുണ്ടായ കുലുക്കത്തിൻെറ ഗൌരവം ഓൎക്കുമ്പോൾ പത്തു ഇടിതന്നേയും ആവശ്യത്തിൽ അധികമാണെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ചില അഭ്യാസികളുമായി ഞാൻ ഇതിനെപ്പററി സംസാരിച്ചപ്പോൾ അഭ്യാസത്തിൽ ഇതൊരു നിസ്സാരപ്രയോഗം മാത്രമാണെന്നാണ് അവർ പറഞ്ഞതു്. ഒദേനൻ വലിയ ഒരു വാതിൽ ചവിട്ടിപ്പൊളിച്ചിരുന്നുവത്രെ; എനിക്കതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ഒററക്കു നിന്നു അനവധി ആളോടു പൊരുതിയിരുന്നുവത്രെ; എൻെറ മനോഭാവം ഇതില്ലാ അതുതന്നെ. വളരെ വീതിയുള്ള ഒരു കിണർ ക്രൂസലില്ലാതെ അദ്ദേഹം കടന്നു ചാടിയിരുന്നുവത്രെ; അതു സാധിക്കുന്ന അഭ്യാസികൾ ഇന്നും പലരുമുണ്ട്.

കളരിപ്പയററു ശീലിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതെല്ലാം ആൎക്കും ചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു വല്ലവരും ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. അതിന്നു ഉത്തരം പറയാം. അല്പം ചിലൎക്കു ഇതിലും അധികം സാധിക്കും; എന്നാൽ ഇത്ര സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും സാധാരണക്കാൎക്കു അത്യത്ഭുതങ്ങളായി തോന്നാവുന്ന പലതും പ്രവൎത്തിക്കുവാൻ മുഷിഞ്ഞു പയററുകയാണെങ്കിൽ ആൎക്കും നിശ്ചയമായും സാധിക്കുന്നതുമാണ്. നിരന്തരമായ പരിശ്രമംകൊണ്ടു ചുവടുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാൾ ഒരു വലിയ വാതിൽ ഇടിച്ചോ ചവിട്ടിയോ പൊളിച്ചതിൽ യാതൊരു അത്ഭുതവുമില്ല. ചുവടുകൾ ഉറപ്പിച്ചിതിന്നു ശേഷം അവയിൽ ശരീരം ഉറപ്പിച്ചു നിൎത്തിക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന പ്രയോഗം ആ പ്രയോഗിക്കുന്ന ആളെത്തന്നെയും വിസ്മയിപ്പിക്കുവാൻ പൎയ്യാപ്തമാണ്. ചുവടിൻെറ ശക്തിക്കു മുമ്പിൽ ദേഹശക്തി കേവലം നിസ്സാരമത്രെ.

ശത്രുക്കൾ വെട്ടുകയോ അടിക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ വെട്ടും അടിയും വരുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ക്ഷണംക്ഷണം കണ്ണെത്തിക്കുന്നതിന്നും മിന്നൽപ്പിണർ വേഗത്തിൽ കൈകാലുകൾ പ്രയോഗിച്ചു അവയെല്ലാം തടുക്കുക മാത്രമല്ല, പ്രതിയോഗികളെ അതേസമയത്തുതന്നെ നിലംപതിപ്പിക്കുന്നതിന്നും കളരിയിൽവെച്ചു നൽകുന്ന പരിശീലനങ്ങൾ ഇന്നും ഉദ്ദിഷ്ടഫലത്തെ സാധിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നതു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒദേനൻെറ പോരാട്ടങ്ങൾ അമാനുഷകൎമ്മങ്ങളായി ചിലർ കരുതിപ്പോരുന്നതിനെപ്പററിയാണ് അത്ഭുതപ്പെടേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്.

ഒരു നല്ല അഭ്യാസിയായിത്തീരണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കളരിയിലിറങ്ങി ഒരാൾക്കു പലതും പഠിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. അവ എന്തെല്ലാമാണെന്നു ഇവിടെ സംഗ്രഹിക്കാം.

1. മെയ്യിറക്കം.

ഒന്നാമതായി പരിശീലിക്കേണ്ടതു മെയ്യിറക്കമാണ്. അതിവേഗത്തിലും ഊക്കിലും ഇഷ്ടംപോലെ നമ്മുടെ അവയവങ്ങളെ പ്രവൎത്തിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ശരീരത്തിന്മേൽ അതിയായ സ്വാധീനം നമുക്കു ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്ന വ്യായാമമാണിതു്. അതിലടങ്ങീട്ടുള്ള നേർകാൽ, വീതുകാൽ, അകംകാൽ, പുറംകാൽ, വെട്ടിക്കാൽ, ദിക്കുകാൽ, ചാടിപ്പുറംകാൽ, തിരിച്ചുകാൽ എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളുടെ പരിശീലനത്താൽ ചില സമൎത്ഥന്മാരായ അഭ്യാസികൾ തങ്ങളുടെ കാലുകൾ, കാണുന്നവരുടെ കണ്ണിന്നു അവ്യക്തമാകത്തക്കവണ്ണം, വീശുന്നതും മററും ആരേയും അത്ഭുതസ്തബ്ധരാക്കുന്നതാണ്. ശരീരം വേണ്ടവിധം എളുപ്പത്തിൽ അമൎക്കുന്നതിന്നും, ഒതുക്കുന്നതിന്നും, വളക്കുന്നതിന്നും തിരിക്കുന്നതിന്നും മറിക്കുന്നതിന്നും മററും സാധിപ്പിക്കുന്ന ഈ മെയ്യിറക്കംപയററു 'ഡംബൽസ്കളി', ഭാരോദ്വഹനം മുതലായ പാശ്ചാത്ത്യവ്യായാമങ്ങൾക്ക് തീരെ വിപരീതമത്രെ. പ്രസ്തുതവ്യായാമങ്ങൾ ശരീരത്തിലെ മാംസപേശികളെ ഉറപ്പിച്ചു കഠിനങ്ങളാക്കുവാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നതെങ്കിൽ മെയ്പ്പയററ് പേശികളെ അഴച്ചു മൃദുക്കളാക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നതു്. അവ ശരീരത്തിന്മേൽ നമുക്ക് അസ്വാധീനമാണ് വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ പയററ് ശരീരത്തിന്മേൽ നമുക്കു സ്വാധീനമാണ് വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു്. അവകൊണ്ടുള്ള സാമൎത്ഥ്യപരീക്ഷണം സ്വശരീരത്തെ പ്രതിയോഗിയുടെ കയ്യിൽ വിട്ടുകൊടുത്തുകൊണ്ടാണെങ്കിൽ പയററുകൊണ്ടുള്ള സാമൎത്ഥ്യപരീക്ഷണം പ്രതിയോഗിയെ അടിക്കടി ദൂരെ അകററിക്കൊണ്ടാണ്. ആ വ്യായാമങ്ങൾ ശരീരത്തിന്നു ബാഹ്യസൌന്ദൎയ്യമാണ് സാധിക്കുന്നതെങ്കിൽ പയററു പ്രയോഗസൌന്ദൎയ്യമാണ് സാധിക്കുന്നതു്. ഇതിൽനിന്നും ഏതുതരം വ്യായാമമാണ് നല്ലതെന്നു വായനക്കാർതന്നെ തീരുമാനിക്കട്ടെ. പാശ്ചാത്ത്യവ്യായാമങ്ങൾ കളരിപ്പയററിനെ അപേക്ഷിച്ചു ലഘുവ്യായാമങ്ങളാണെന്നു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നും അവർതന്നെ ആലോചിക്കട്ടെ.

മെയ്പ്പയററാണ് സൎവ്വവിധ ആയുധപ്പയററുകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി നിൽക്കുന്നതു്. ആയുധപ്രയോഗങ്ങൾക്കും മററുമുള്ള ഗജവടിവ്, സിംഹവടിവ്, അശ്വവടിവ്, വരാഹവടിവ്, സൎപ്പവടിവ്, മാൎജ്ജാരവടിവ്, കുക്കുടവടിവ് എന്നീ ഏഴു വടിവുകളും ഇതിൽതന്നെയാണ് അടങ്ങീട്ടുള്ളതു്. ഈ വടിവുകൾക്ക് ചുവട്ടുറപ്പു് സാധിക്കണമെങ്കിൽ മെയ്പ്പയററ് വിഷമിച്ചു പഠിക്കുകതന്നെ വേണം. ചുവട്ടുറച്ചിരിക്കുന്ന അഭ്യാസികൾ പോൎക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ അവരുടെ ഗതിയുടെ ഗാംഭീൎയ്യം ഒന്നു പ്രത്യേകംതന്നെയാണ്. ശ്രീരാമൻെറ പുത്രനായ കുശൻ ചന്ദ്രകേതുവിൻെറ സൈന്യങ്ങളോടു യുദ്ധംചെയ്യാൻ വരുന്ന വരവിൻെറ ഗാംഭീൎയ്യം മഹാകവി ഭവഭൂതി വൎണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക:

നോട്ടം പുല്ലായ്ഗണിക്കുന്നിതു സകലജഗൽ
സത്ത്വസാരത്തെ നൂനം
ധാർഷ്ട്യം പൂണ്ടിട്ടുറപ്പുള്ളൊരു ഗതി ധരയെ
ത്താഴ്ത്തുമോ എന്ന തോന്നും,
കുട്ടിക്കാലത്തുപോലും ഗിരിയൊടു സമമാം
ഗൌരവത്തോടുകൂടി
പെട്ടന്നിങ്ങോട്ടുപോരും ശിശുവിവനാ
വീരമോ ഗർവ്വതാനോ ?

(ഉത്തരരാമചരിതം തർജ്ജമ)

യുദ്ധത്തിലെ ജയം മുഴുവനും ചുവടിനെയാണ് ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്. ഇന്ദ്രനുമായി യുദ്ധത്തിന്നൊരുങ്ങിനില്ക്കുന്ന രഘുവിൻെറ നില്പിനെ കാളിദാസൻ ഇങ്ങിനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

സ ഏവമുക്ത്വാ മഘവന്തമുന്മുഖഃ
കരിഷ്യമാണഃ സശരം ശരാസനം
അതിഷ്ഠദാലീഢവിശേഷശോഭിനാ
വപുഃപ്രകർഷേണ വിഡംബിതേശ്വരഃ.

അവൻ (രഘു) ദേവേന്ദ്രനോടു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതിന്നുശേഷം വില്ലിൽ അസ്ത്രം തൊടുത്തുകൊണ്ടു ആലീഢവടിവിനാൽ എത്രയും ശോഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വപുഃപ്രകർഷംകൊണ്ടു പരമേശ്വരനെ അനുകരിച്ചുനിന്നു.

മെയ്യൊതുക്കംപയററു മൂന്നു തരത്തിലാണ്. 1. കാലുയത്തിപ്പയററ്. 2. പകച്ചുക്കാൽ. 3. കൈകുത്തിപ്പയററ്. ഈ മൂന്നു തരത്തിലുള്ള മെയ്പ്പയററിന്നു ഓരോന്നിന്നും പ്രയാസക്രമത്തിൽ പന്ത്രണ്ടീതു അടവുകളും ഉണ്ടു്.

2. കെട്ടുകയറിപ്പയററ്

ഇതിന്നു പന്തീരാൻപയററ് എന്നും പേരുണ്ടു്. പന്ത്രണ്ടീതു ചാണുള്ള ഓരോ വടികൾകൊണ്ടു രണ്ടു പേർ തമ്മിലുള്ള പയററാണിതു്. അടി, കുത്തു, തടവ് (തടുക്കൽ) മുതലായവയാണ് ഇതുകൊണ്ട് ശീലിക്കാവുന്നതു്. കൊടുക്കുന്നതിന്നും തടുക്കുന്നതിന്നും എത്രയും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു വിദ്യയാണിതു്. ഇത് ശരീരത്തിന്നും കാലിന്നും കൈക്കും ഒരുപോലെ വേഗം വൎദ്ധിപ്പിക്കാൻ സമൎത്ഥമാണ്. ഇതിന്നും പന്ത്രണ്ടടവുകളാണുള്ളതു്.

3. ചെറുവടിപ്പയററ്

മൂന്നു ചാൺ മാത്രമുള്ള വടികൾകൊണ്ടു പയററുന്നതുനിമിത്തം ഇതിന്നു മുച്ചാൺപയററ് എന്നും പേരുണ്ടു്. ഇതു പയററുന്നതിന്നായി തയ്യാറായി

നില്ക്കുന്ന രണ്ടുപേരും മുച്ചാൺവടികളുമായി മുഖത്തോടു മുഖം നോക്കി എതിരിടുന്നു. രണ്ടുപേരുടേയും കണ്ണും കയ്യും കാലും ഒരുപോലെ അതിവേഗത്തിൽ ഇതിൽ പ്രവൎത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ആൾക്കൂട്ടം വന്നു എതിൎത്താലും വേണ്ടതില്ല, ശത്രുവിൻെറ ആക്രമണം എത്ര പെട്ടെന്നായാലും തരക്കേടില്ല അവിടുന്നെല്ലാം ജയം സാധിക്കുന്നതിന്നു ആവശ്യമായ കണ്ണോട്ടവും അതിന്നനുസരിച്ച കാലോട്ടവും കൈയോട്ടവും ഒരാൾക്കു ഈ മുച്ചാൺപയററ് ഉണ്ടാക്കിത്തീൎക്കുന്നതാണ്. ഈ പയററിൽ അതിസമൎത്ഥനായ ഒരാൾക്കു ഒരു അരമിനുട്ടിന്നുള്ളിൽ ഏകദേശം നാല്പതോളം അടികൾ കൊടുക്കുന്നതിനും കൂടെത്തന്നെ അത്രതന്നെ അടി തടുക്കുന്നതിനും സാധിക്കുന്നതാണ്. ഇതിന്നും പന്ത്രണ്ടടവുകൾ തന്നേയാണ്.

4. ഒററപയററ്.

അലകിൽ രണ്ടു വളവുള്ള ഒരുതരം കഠാരിയാണ് ഒററയെന്നതു. ഒററയെന്ന ആയുധം കഠാരിതന്നെയാണെങ്കിലും കഠാരിപ്പയററ് വേറെതന്നെ ഒന്നുള്ളതിനാൽ അതിൽനിന്നും വേൎതിരിക്കാനായിരിക്കണം ഇതിന്നു പൂൎവ്വാചാൎയ്യന്മാർ ഒററയെന്നു നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു.

അതിസാമൎത്ഥ്യം ആവശ്യമായ ഈ ഒററപയററലിൽ പ്രതിയോഗികൾ അന്യോന്യം ചെയ്യുന്ന വെട്ടും തടവും മററു പ്രയോഗങ്ങളും എത്രയും ആശ്ചൎയ്യകരങ്ങളത്രെ. ഈ ആയുധത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതു മുഴവനും എതിരാളിയുടെ അറുപത്തിനാലു കുലമൎമ്മങ്ങൾക്കു നേരെയായിരിക്കും. ഈ അറുപത്തിനാലു മൎമ്മങ്ങൾക്കു നേരെയുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾക്കു പയററുഭാഷയിൽ "അറുപത്തിനാലു കോലുകൾ" എന്നാണ് പറയാറുള്ളതു്. ഇതിന്നു പുറമെ അറുപത്തിനാലു കള്ളക്കോലുകളും ഉണ്ട്. മത്സരിച്ചു പയററുകയാണെങ്കിൽ വളരെ അപകടം പററുന്ന ഒന്നാണിതു്. ഇതിന്നു പതിനെട്ടു അടവുകൾ ഉണ്ട്.

5. കഠാരപ്പയററ്.

ഒററയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒന്നാണ് കഠാരപ്പയററ്. പലരും, വിശേഷിച്ചു അഭ്യാസികൾപോലും, ഒററയാണ് യഥാൎത്ഥമായ കഠാരപ്പയററെന്നു തെററിദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ യഥാൎത്ഥം അങ്ങിനെയല്ല. ഒരു മുഴത്തിൽ അല്പം അധികം നീളമുള്ള കഠാരംകൊണ്ടാണ് ഈ പയററ്. കഠാരം എപ്പോഴും വലത്തുകയ്യിലായിരിക്കും പിടിക്കുന്നതു്. ആ കൈയുടെ മുട്ടുവരെക്കും കൈത്തണ്ട മറക്കുവാൻ ഒരു കൈമറയും കെട്ടീട്ടായിരിക്കും പയററുന്നതു്. ഇതിന്നും പതിനെട്ടു അടവുകൾതന്നേയാണ്.

6. മറപിടിച്ചു കുന്തപ്പയററ്.

ഈ പയററിൽ ഒരാളുടെ കയ്യിൽ ഒരു കുന്തവും പ്രതിയോഗിയുടെ

കൈകളിൽ വാളും പരിചയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഈ മറപിടിച്ചു കുന്തപ്പയററിന്നു പന്ത്രണ്ടു അടവുകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ.

7. വാൾപ്പയററ് അഥവാ പുലിയങ്കം.

മേൽക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള സവ്വ പയററുകളിലുംവെച്ചു അതിപ്രയാസവും അതിഭയങ്കരവുമായതാണ് വാൾപ്പയററ്. പുലിയങ്കം എന്ന അതിൻെറ പര്യായംതന്നെ അതു എത്ര ഭയങ്കരമാണെന്നു നല്ലവണ്ണം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. തികഞ്ഞ വാസനയും അതിവിശ്വാസ്യതയും ഉള്ളവരെയല്ലാതെ മററാരെയും ഇതു ഗുരുനാഥൻ പഠിപ്പിക്കാറില്ല. തച്ചോളി ഒതേനനും മററും പ്രഖ്യാതന്മാരായതു ഈ വാൾപ്പയററുകൊണ്ടായിരുന്നുവെന്നതു പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്.

കളരിപ്പയററുപോലെ ഇത്ര നല്ലൊരു വ്യായാമം ലോകത്തിൽ മററുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്. അടുത്ത കാലത്തു ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയതും പല പാശ്ചാത്യവ്യായാമവിദഗ്ദ്ധന്മാരേയും വിസ്മയിപ്പിച്ചതുമായ ഒരു വ്യായാമമാണ് ജാപ്പാനിലെ 'ജൂജിട്സു'; എന്നാൽ പയററും ജൂജിട്സുവും രണ്ടും അഭ്യസിച്ച ഒരു മാന്യൻ എന്നോടു പറഞ്ഞതു പയററിലെ വെറുംകൈപ്പിടുത്തവും ജൂജിട്സുവുമായി യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ലെന്നാണ്. ഇതു വാസ്തവമാണെങ്കിൽ, വെറുംകൈപ്പിടുത്തം കളരിപ്പയററിൻെറ ചെറിയൊരു ഭാഗം മാത്രമാണെന്നും, മെയ്പ്പയററ് ശീലിക്കാതെ പഠിക്കുന്ന വെറുംകൈപ്പിടുത്തം മെയ്പ്പയററ് ശീലിച്ചു പഠിക്കുന്ന വെറുംകൈപ്പിടുത്തത്തിൻെറ മുമ്പിൽ കേവലം നിസ്സാരമാണെന്നും ഉള്ള സംഗതികളാൽത്തന്നെ പാശ്ചാത്യവ്യായാമവിദഗ്ദ്ധന്മാരാൽ എത്രയും പ്രശംസിക്കപ്പെട്ട ജൂജിട്സുവേക്കാൾ എത്രയും ഉയന്ന ഒരു പദവിയാണ് കളരിയഭ്യാസത്തിന്നുള്ളതെന്നു എളുപ്പം നിണ്ണയിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇത്ര മഹത്തരമായ ഈ കേരളീയകലയെ ഈ ഇടുങ്ങിയ കേരളത്തിൽത്തന്നെ ഇട്ടിടുക്കി വീപ്പുമുട്ടിച്ചു കൊല്ലാതെ പുറരാജ്യങ്ങളിലും പ്രചരിപ്പിച്ചു ഒരു കാലം അതു ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീരത്തക്കവണ്ണം വല്ലവരും വഴി തുറന്നുവെച്ചിരുന്നെങ്കിൽ * * * അതെ—ഞാൻ അങ്ങിനെ പലപ്പോഴും വിചാരിക്കാറുണ്ട്; എന്നാൽ എനിക്കു ആശാഭംഗത്തിന്നു അവകാശമില്ലെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്. ഈ മഹാകല കേവലം നാമാവശേഷമായിപ്പോകുമോ എന്നു പലരും ഇടക്കാലത്തു സംശയിച്ചിരുന്നു; പക്ഷെ അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു മഹാവിപത്തിൽനിന്നു ഒരു മഹാശയൻ അതിനെ സംരക്ഷിച്ചു. അതു മററാരുമല്ല; കേരളത്തിലെ ഇന്നത്തെ അഭ്യാസിവൃദ്ധനായ ശ്രീമാൻ കോട്ടക്കൽ കണാരൻഗുരുക്കൾ തന്നെ. ആ

വന്ദ്യഗുരു തന്റെ ജീവിതം മുഴുവനും ഈ കലയുടെ മുമ്പിൽ സമപ്പ്ണംചെയ്തു. കാലയവനികക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞുപോകാറായിരുന്ന പല സാമ്പ്രദായികന്മാരിൽനിന്നും അതിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും അദ്ദേഹം അതിപരിശ്രമംചെയ്തു ഗ്രഹിച്ചു. ഞാൻ ഈ ലേഖനത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചെഴുതീട്ടുള്ള പയററുകൾ സവ്വ്വും (അവയുടെ സവ്വ അടവുകളും) എത്രയും ഭംഗിയായി ഗുരുക്കൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവക്കു പുറമെ അനവധി വെറുംകൈപ്പിടുത്തങ്ങളും മററു പല ഗൂഢവിദ്യകളും അദ്ദേഹം വശമാക്കീട്ടുണ്ട്. ഗുരുക്കൾക്കു ഇപ്പോൾ വയസ്സായി. ഇന്നു തന്റെ പ്രിയശിഷ്യനായ ശ്രീമാൻ സി. വി. നാരായണൻനായരിൽ അവ മുഴുവനും സമപ്പിക്കുവാൻ ആ വന്ദ്യഗുരുവിന്നു തോന്നിയതു നമ്മുടെയെല്ലാം ഭാഗ്യാതിരേകംതന്നെ.

ഗുരുക്കൾ തന്റെ കൃത്യം നിറവേററി. ശ്രീമാൻ നാരായണൻനായക്കു ഇനി അതിനെ പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടുന്ന കടമയാണുള്ളതു്. മൈസൂർ, ബങ്കളൂർ, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നടന്ന ചില പ്രദശ്നങ്ങളിൽവെച്ചു തന്റെ അഭ്യാസപാടവത്തെ പ്രദശിപ്പിച്ചു പല മാന്യന്മാരുടേയും പ്രശംസക്കു അദ്ദേഹം പാത്രമായിത്തീൎന്നു. എങ്കിലും ശ്രീമാൻ നാരായണൻനായർ ഈ കലക്കു അതഹിക്കുന്ന പ്രചാരം വരുത്തിയല്ലാതെ ഒന്നാമതു കളരിപ്പയററിനോടും രണ്ടാമതു തന്റെ വന്ദ്യഗുരുനാഥനോടും ഉള്ള തന്റെ കൃത്യം നിവ്വഹിക്കപ്പെട്ടതായിത്തീരുന്നതല്ല എന്നു ഞാൻ അവസാനമായി പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

മൂട്ടുങ്ങൽ കുമാരൻ ബി. എ.

Our Exchanges

1. The Kumbakonam College Magazine.
2. The Rajahmundry Arts College Magazine.
3. The Ceded Districts College Magazine, Anantapur.
4. The Government Victoria College Magazine, Palghat.
5. A Government College Miscellany, Mangalore.
6. The Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
7. The St. Thomas College Magazine, Trichur.
8. The Zamorin's College Magazine, Calicut.
9. The Malabar Christian College Magazine, Calicut.
10. Annamalai Nagar Miscellany.
11. The Loyola College Magazine, Madras.
12. The National College Magazine, Trichinopoly.
13. The Collegian, H. E. H. Nizam's College, Hyderabad.
14. The Pudukottah College Magazine.
15. St. Aloysius College Magazine, Mangalore.
16. Pachaiappa's College Magazine, Madras.
17. Queen Mary's College Magazine, Madras.
18. The Presidency College Magazine, Madras.
19. The Madras Law College Magazine.
20. La Paloma, Govt. Training School for Women, Cannanore.

51

A 117